

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Evans_Richard_D-Conan_a_Krvava_hvezda.PDB

PDB Name: Evans_Richard_D-Conan_a_Krvava_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.7.2003
Modification Date: 12.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

1. kapitola

Conan se opřel o hrušku cestovního sedla a spokojeně se rozhlédl po rovině, která se před ním rozprostírala. Nevysoká pahorkatina ho propustila ze svých spárů a přehledná planina se táhla až ke vzdálenému městu. Vysoká zelená tráva se vlnila od obzoru k obzoru. Vůně květin dráždila chřípí koně, který neustále pofrkával a potřepával hlavou. Cimřeňan mu pevnou rukou přitáhl uzdu. Kůň se zastavil. Slunce ozařovalo vzdálené město, takže vypadalo jako z pohádky. Cimřeňan ho pozoroval spokojenýma očima plnýma očekávání příjemných věcí. V jediném okamžiku se obraz vzdáleného města změnil. Zešedlo a nabylo olovnaté barvy. Conan přejel rychlým a bystrým pohledem po obloze. Hledal bouřkový mrak, který způsobil takovou změnu. Nikde nic. Slunce dál páliло tak, jak zářilo vždy na začátku podzimu. Obrovitý jezdec si protřel oči a znovu se podíval na vzdálené město. Po tmavém příkrovu ani památky. Conan se protáhl a otřepal si z kazajky prach, usazený během dlouhého a nudného putování. Chřípí se mu rozšířilo. Blížilo se opět město, blížilo se pití, ženy a... "U Croma," zabručel obr. Kůň pokračoval v cestě směrem, kterým ho vedla zkušená ruka pětadvacetiletého válečníka. Vbrzku se před oběma tyčily hradby pyšného hlavního města Brythunie Dargesu. Vysoké, kamenné a dobře udržované hradby města by odradily každého nájezdníka. Jejich ozubený ochoz Conanovi připomínal vykotlaný chrup jednoho starého kouzelníka, s nímž se válečník před nedávnem setkal v malé napůl vypálené vesničce. Stařec měl pošetílý nápad, chtěl Cimřeňana uřknout. Než však stačil kouzlo dořít, praskla mu šíje pod hrubým stiskem obrovy pravice. Conan se pečlivě rozhlédl. V dálce si všiml vysokého prachového oblaku. Ušklíbl se a vydal se tím směrem. Bylo mu jasné, že tam bude brána do města. Nespletl se. Před branou se rozkládal pestrý stanový tábor kočovníků a lidí, kteří neměli na zaplacení pokojů v hospodách Dargesu. Conan sice moc peněz neměl, ale nikdy si takovými drobnostkami nelámал hlavu. Pomalu projížděl kolem velkých i malých pestře pomalovaných stanů. Slabý vítr nadouval látku a pleskal s ní o podpěrné tyče. Odevšad stoupal dým ohnišť, na nichž ženy vařily jídlo. Drobná, hnědá nahatá děcka se míhala po celém prostranství a svým vřiskotem zvyšovala všeobecný hluk. U jednoho ze stanů se poodhrnul závěs a vykoukla odtud zarostlá tvář. Oči staršího muže lhostejně sklouzly po jezdcích, jakých tu projíždělo denně stovky, a stočily se k ohništi, u něhož pracovaly dvě ženy pod dohledem hubeného bojovníka. Se zalíbením sledovaly obláček páry, který stoupal nad velkým hliněným hrncem plným masa. Před koně Conanovi najednou vyskočila pitvorná dívčí postavička. Tenké nožky vířily prach tanečními kroky a dlouhé světlé vlasy zametaly cestu před Cimřeňanovým koněm v hluboké úkloně. Pružné dívčí tělo hyzdil velký hrb, který ji měnil v karikaturu ženy. "Pane," zvonil její příjemný hlas a přehlušoval okolní hluk, "obětuj jakýkoli peníz bohu poutníků Mareshovi a bude ti vždy nakloněn při tvých cestách." Vztyčená ruka vypadala jako labutí krk, ale o malou chvíli později její pohyb spíš připomněl malého nebezpečného hada. Její levíčka pevně držela Cimřeňanovu uzdu. Už už se chtěl rozmáchnout a nakopnout vlezlou dívčinu, když se jí podíval do očí. Svítla v nich nelidská rudá záře. "Budeš jeho pomoc potřebovat! Budeš vbrzku hodně cestovat," zazněl tentokrát její hlas tak tiše, že si Conan nebyl jistý, zda se mu to nezdálo. Pustila uzdu a uskočila stranou. Než se však stačila odvrátit a zmizet v davu, vylétl z obrovy ruky malý měděný peníz a mířil jí přesně mezi oči. Bleskurychlý pohyb malé ruky nedal minci dolétnout. "Střež se cest, které se vlní jako mořský příboj! Doufej, že bozi budou při tobě stát, pane," dolétl k němu ještě její hlásek. Cimřeňan zamyšleně sledoval, jak se šikovně prolétá davem, až mu zmizela z očí někde u kamenné stěny města, která zblízka už nevypadala tak dobře udržovaná jako z dálky. Obrovské kameny, z nichž se hradby skládaly, obrůstal mech a tu a tam se ve škvrách uchytily i slaboučké kmínky stromů.

Obrovitý válečník projížděl městem a hledal místo, kde by ustálil koně a ubytoval se. Křivolaké a špinavé uličky Dargesu ho nakonec vyplivly na náměstí, kde právě popravovali nějakého zloděje. Conan se zájmem ze sedla sledoval profesionální práci kata. Měl odtud dobrý přehled. Na vysokém lešení potaženém zeleným plátnem se onen šlachovitý

muž pohyboval až s nečekanou virtuositou a elegancí. Byl do půli těla nahý a na ramennou měl přehozený rudý šátek. Zručnými pohyby nařezával kůži na zádech a rukou zloděje připoutaného na šikmo postavené lavici. Nad náměstím se nesl vysoký ječivý nářek mučeného. Potom odchlípnuté kousky kůže zachytil neohrabaně vypadajícími kleštěmi a strhával odsouzenici z těla pruhy kůže. Odhazoval si je k nohám, kde na ně už čekal trpaslík, aby z nich upletl složité tvarované copánky uzlů, které v sobě nesly jakýsi nepochybně zlověstný význam. Co chvíli poměřoval jeho délku hůlkou, hezky vyleštěnou častým používáním.

"Tak se stane každému zloději, který bude přistižen na území našeho milovaného krále Alazida při krádeži," vyřvával katův pacholek povinnou větičku.

Po chvíli se trpaslík vztyčil, mávl rukou na kata a zavřeštěl vysokým, pisklavým hlasem:

"Cop dosáhl povinné délky."

Pak se vzduchem mihla dlouhá a těžká čepel dvouručního meče. Úder byl tak silný, že se meč zasekl až do lavice. Katův pomocník zakvičel ještě jednou, tentokrát však s hlavou popraveného ve vysoce zdvižené ruce.

"Tak se stane každému zloději, který bude přistižen na území našeho milovaného krále Alazida při krádeži," nesl se jeho takřka dětský hlásek rozlehlým náměstím a odrážel se od křivolakých průčelí dvoupatrových domů.

Conan se ušklíbl a uznale pokývl nad dokonale provedeným sekem, předvedeným katem. Pak otočil svého vysokého, šlachovitého hnědáka a namířil si k hospodě, která zabírala větší část jedné ze stran náměstí. Dav se už rozcházel a hodně přihlížejících proudilo právě tam.

Nad vchodem zářila rudou barvou vyvedená písmena v brythunštině. Hlásala, že jde o podnik "U oka Murehadova". Conan pokývl hlavou. Vzpomněl si na pověst o zlém božstvu daleké Vendhye, jehož jediné oko prý vidí všechno na světě. Slyšel také, že jeho socha měla mít ono oko z ohromného rudého zafíru a v něm se ukrývala veškerá moc divokého boha.

"S tím koněm jed' do zadu," zakřičel podomek stojící ve dveřích hostince a mávl rukou doprava.

Conan přikývl a namířil do úzké špinavé uličky, která ho zavedla ke stájím. Domy, mezi nimiž projížděl, ani zdaleka nevypadaly tak honosné, jako ty na náměstí. Páchlo to tu močí a ještě čínsi jiným, obtížně rozeznatelným.

Ustál koně. Ve dveřích stále stál chlap s jednou náušnicí a opíral se o veřej. Měl na sobě koženou zástěru.

"Dáš mu, co potřebuje," mávl Conan směrem ke koni. Chlapík beze slova přikývl. Cimmeřan zamířil ke dveřím v koutě stáje, za nimiž bylo slyšet hluk hospody. Když je otevřel, překvapilo ho, že nevchází přímo do šenku, ale do krátké chodby, z níž vedly schody nahoru k pokojům. Otevřené dveře odkrývaly lákavý pohled do kuchyně. Odtamtud se linula vůně pečeného masa tak silná, že obr jen polkl.

Z kuchyně vyšel mohutný chlap s ještě mohutnějším břichem. Na to, jak vypadal, se však pohyboval lehce. Utřel si masné ruce do zelené plátěné zástěry, která už byla notně flekatá.

"Co chceš?" zeptal se, a po delším zkoumavém pohledu dodal: "Pane."

"Pokoj, a potom trochu jídla a pití."

"S ubytováním problémy nebudou," odvětil muž, zato s trochou jídla asi ano," zachechtal se hostinský. "Protože ta trocha v tvé představě může znamenat víc, než je moje kuchyně schopná dodat."

"Nebude tak zle," zabručel kupodivu smířlivě Cimmeřan. "Půjdeme nahoru," mávl muž rukou ke schodům, "dáš si tam věci."

Procházel dlouhou chodbou v prvním patře. U šestých dveří se muž zastavil.

"Tady je tvůj pokoj," a zase po chvilkovém odmlčení dodal ono slůvko: "Pane."

Conan vešel dovnitř a jedním pohledem přelétl prosté zařízení pokoje, sestávající z postele, malého stolu a jedné masivní židle. Dveře měly zevnitř velkou závoru. Zámek, kterým se zamykaly, byl už hodně starý, takže klíč se svou velikostí hodil i jako zbraň.

Conan šel po schodech dolů a pečlivě zkoušel, které schody vržou a které nikoli. Věděl, že takovéhle znalosti by se mu mohly někdy hodit.

Zašel se podívat na svého koně, jestli dostal všechno, co měl. Spokojeně kývl, poplácal hnědáka po zadku a ten mu odpověděl přátelským kopnutím do dřevěných dvířek ustájení. Obr se otočil, prošel stáji a ocitl se v šenkovní místnosti.

Posadil se ke stolu z těžkých dubových desek, jehož povrch byl otřískaný mnoha generacemi pijáků. Ruce položil na desku a prst mu začal sám od sebe objíždět necudný obrázek vyrytý do stolu. Lavice pod ním zaskřípěla, ale vydržela jeho váhu. Opřel se zády o nabílenou zeď a rozhlédl se po místnosti. Veliký sál křížovaly porůznu postavené stoly, mezi nimiž se míhalo několik sklepnic. Osvětlení zajišťovaly svíce usazené v rozložitých stojanech a malá okénka potažená měchýřem z mořských ryb, jimiž prosvítalo světlo. U stropu se na dlouhých provazech houpały sušené tykve rostliny Mizareh, které měly pijáky chránit před cizími kouzly. Vzduch tu byl těžký, ale vůně svíček poměrně úspěšně přebíjela pach nemytých těl, rozlitého vína a spáleného masa. U dveří do kuchyně visel na zdi dlouhý obouruční meč s prapodivně tvarovaným košem. Přímě pod ním seděl u malého stolku stařec a jednou rukou si pohazoval několika malými kamínky. Létaly vzduchem jako živé.

Conan sáhl k pasu a nahmatal hubený váček. Ušklíbl se, ale pro dnešek hodil starosti za hlavu. Na stole se mu vbrzku objevil velký cínový talíř s kusem pečeného masa, několika plačkami a veliký džbán vína, z něhož si naléval do čárkami a kolečky zdobeného cínového poháru. Čas v pohodě plynul a Conan si vynahrazoval dlouhou nepřítomnost v civilizaci.

"Ty si myslíš, že nejsem dobrý strážce chrámu?" vřískl ve vzdálenějším koutě hospody vyhublý dlouhán oblečený do hnědého koženého přehozu a rozmáchl se pěstí na hřmotného vojáka, který seděl proti němu.

Vazoun ve flekaté kožené kazajce uhnul svištěcí pěstí a zachechtal se:

"Kdyby byl jediný pořádný zloděj v tomhle prašivém městě, tak už byste dávno Krvavou hvězdu neměli."

"Jenže ji chrání kletba," odsekl dlouhán. "Tu hlídat nemusíme, protože na ni si nikdo netroufne. Kdo by kradl vlastní smrt?" zachechtal se chrámový strážce.

"Třeba ta kletba už není tak silná," zapochyboval voják. "Třeba už vyčichla..." Jeho zbrázděná tvář vyjadřovala nejistotu.

"Tak to zkus," popichoval ho vyhublík. "Ukradni ji a do roka tě máme zpátky jako živou mrtvolu i s Krvavou hvězdou. Nikdo ji neukradne," dodal přesvědčeně.

Natáhl se po poháru a vypil jeho obsah na jeden lok a pak s ním udeřil o stůl. Bylo to znamení pro sklepnicí, aby mu znovu dolila. Oči už měl krhavé a chvílemi těžko artikuloval.

"Murehad si své poklady uchráni sám," zablekotal strážce a ruka, o niž byl opřený, se mu smekla, takže udeřil hlavou o stůl. Conanovi neuniklo jediné slůvko. Nikdo by na něm ale nepoznal, že naslouchal hlučnému sporu ve vzdáleném koutě hospody.

Nicméně, jakmile se oba chlapi začali chystat k odchodu, vytáhl z měšce zlaták z Ophiru, který vysoce cenili v celém civilizovaném světě, a hodil ho kolem spěchající sklepnicí. Popadla ho ještě v letu a zářivě se na obra usmála. Nebyla to žádná krasavice a měla už leccos za sebou, a tak se ani příliš nedivila, když se Cimmeřan na ní odmítavě zašklebil.

Obr zmizel zadním vchodem přes konírny tak nenápadně, že by si nikdo z návštěvníků nebyl schopný vzpomenout, jestli se něco takového vůbec přihodilo.

Nebylo daleko k půlnoci. Přestože byl konec léta z uliček táhl chlad. Do nosu praštil Cimmeřana pach odpadků, který sem přivál vítr z Dolního města. Conan se bystře rozhlédl, aby se zorientoval ve skoro úplné tmě. Oběhl dům a zůstal stát ve stínu, který panoval v úzké uličce vedoucí přímo na náměstí. Velký prostor ozařovalo jen několik čadících lamp u vchodu do domů. Uprostřed se jako tmavá hromada tyčilo katovo lešení, na němž byla stále ještě vystavená mrtvola popravené zloděje. Oba muži, kteří Conana zajímali, se vypořádali z hospody a dali se po náměstí směrem vpravo, kde, jak si Conan vzpomněl, zahlédl přes den jakousi věž. Plíží se za nimi v uctivé vzdálenosti. Oba opilci dělali takový hluk, že ho v žádném případě nemohl slyšet. Hubený chrámový strážce se potácel ode zdi ke zdi a neustále hrozně nadával. Po jednom zvláště vydařeném úderu o vyčnívající roh domu upadl na všechny čtyři.

"Vstávej, ty troubo," lálel jeho kamarád a marně se snažil vyhublého strážce dostat na nohy.

"Dej mi pokoj," vzpíral se dlouhán. "Nech mě bejt. Vyspím se tady a ráno..."

"A ráno tě zavřou, že jsi nepřišel do služby! U Karena! Že já hlupák jsem ti slíbil..." vztekal se voják.

"Mně je tady dobře," huhlal vyhublík a hlavu měl napůl ponořenou do splášků, které stékaly prohlubní v dlažbě směrem k hradební zdi.

Za chvíli se však chrámový strážce přece jenom trochu vzpomatovala byl schopný pokračovat v cestě. Prošli klikatými městskými uličkami až k mohutným kamenným hradbám královského hradu. Byly ještě o dobrou polovinu vyšší než městské. Šli už skoro tři čtvrtě hodiny cestu, kterou by za střízliva urazili za čtvrtinu té doby. Conan chvíli uvažoval, že je opustí, ale pak si uvědomil, že bude lépe, když se opilým strážcem nechá vést. Chvíli uvažoval o tom, že oba okrade, ale pak se rozhodl, že dnešní noc je vhodná pro lepší práci.

"Tak," plácl voják chrámového strážce do zad, "tady odtud to máš už jenom kousek... Dojdeš sám. Musím se jít vyspat. Zítra mám... Nebo, že by už dneska?..." zvrátil hlavu dozadu a zadíval se kalnými očima na úzký srpek měsíce. "Dneska mám stráž," škytl a znovu plácl vychrtlého dlouhána do zad.

Ten se probral k životu a zaskřehotal nejasným hlasem:

"Já už sloužím."

A znovu upadl. Voják ho opět zdvihl a postrčil ho do nejhlubšího stínu vrhaného domem s pečlivě zavřenými okenicemi. Dlouhán zmizel a podle čvachtavých kroků, které se pomalu vzdalovaly, Conan usoudil, že tam je nějaký průchod, nebo úzká ulička.

Jakmile voják zmizel za rohem, rozeběhl se Cimmeřan měkce, jako obrovská kočka, za chrámovým strážcem. Zmizel ve stínu průchodu a po chvíli, když si jeho oči přivykly ještě větší tmě, zjistil, že je v zadním traktu obrovského chrámu. V poslední chvíli uskočil do výklenku, když uslyšel rázné kroky dvou mužů na obchůzce.

"Ne všichni jsou ožralové," pomyslel si a ušklíbl se.

V ruce se mu objevila dlouhá dýka, možná by se jí dalo říct meč. Avšak v Conanových rukách vypadala drobně. Vzal si ji jako pojistku proti prozrazení. Nikdy nechodil neozbrojený, ale meč si neměl čas s sebou vzít.

Tentokrát ji však nemusel použít. Dvoučlenná stráž prošla kolem bez nejmenšího podezření, že je strašně blízko k smrti. Všechno utichlo a Conan se vydal na obhlídku. Dýku měl

neustále připravenou. Procházel temnými chodbami, které jako by neměly konce. Ve výklencích stály sochy. Všechny opakovaly jediný motiv - muže, který měl čtyři ruce a tři nohy. Stál mírně pokrčený a obě levé ruce měl napřažené výhrůžně kupředu. Výklenky nebyly v pravidelných vzdálenostech od sebe a navíc některé byly prázdné. Proto se Conan vždy ujistil, že jde o sochu a ne o strážce. Jeho postup to nesmírně zpomalovalo. Pomalu začínal mít tohoto nepochopitelného chrámu dost.

Nakonec se však do svatyně dostal. Zářilo tu nesmírné množství svící, takže tu bylo světlo jako ve dne. Cimmeřan se rozhlédl a i jeho, který viděl mnohé bohaté chrámy, překvapila nádherná výzdoba ústřední chrámové modlitebny. Zlatem se tu určitě nešetřilo. Prolamované a jakoby krajkovitě zdobené oblouky podpíraly vysoký vykládaný strop blízko u vchodu. Někde v polovině chrámu přecházel ve vysokou kopuli. Její vnitřek se blyštel mnohobarevnými pablesky. Conan chvíli stál a zíral nahoru, a až po chvíli rozeznal v slabém světle svící, že celá kopule je vyložená mozaikou z drobných barevných kamínků a vytváří obraz jakési bitvy. Z jediného oka příšerného trojnohého boha zářil rudý paprsek a rozřezával vejplů postavu, kterou nebyl v mdlém světle Conan schopen rozeznat.

Pozlacené stěny odrážely světlo svící, až oči přecházely Množství soch ho trochu mátl. Jezdil však očima a hledal něco, čemu by se dalo říct Krvavá hvězda. Nic takového však neviděl. V zadní části ohromného sálu, jen tu a tam

rozděleného silnými vyřezávanými sloupy, stála socha boha Murehada. Jeho uctívání sem zanesli uprchlíci z Vendhye. Měl opravdu obrovské oko, jenže ho měl částečně namalované rudou barvou a částečně ho umělec stvořil poskládáním z malých kamínků, které se v silném světle třpytily jednotlivými fasetami. Vypadalo to, že bůh neustále přejíždí svým ohromným okem po chrámu a sleduje, co se tu děje. Tentokrát však trojnožec seděl na nízké kulaté sedačce ze zeleného dřeva a své čtyři ruce měl založené v bok.

V chrámu nebylo úplné ticho. Bylo slyšet tichounké popraskávání svící a odkapávání vosku, dopadajícího z výšky na zem.

"Zřejmě se tu jeho krvavý kult uchytil," uznale kývl hlavou Cimmeřan. "Jenže... Odtud se nedá nic odnést... Všechno je příliš veliké. A kromě toho to určitě nebude celé ze zlata," ušklíbl se. "Tolik ho nemohli kněží nashromáždit. Nebo snad ano?"

Conan se zaposlouchal. Někde, až na hranici slyšitelnosti, chrámem zněl jakýsi zvuk. Vibroval a kolísal. Nebyl to zpěv, alespoň ne takový, jaký Cimmeřan znal. Nebyl však nepříjemný.

Jeho pátravý zrak padl na dvojici malých, ale masivních dvířek nalevo od sochy boha, která měřila určitě víc jak patnáct stop. Rozhlédl se a využil galerie, táhnoucí se kolem celého chrámu, aby se k dvířkům nepozorovaně dostal. Když byl přímo za sochou, chrámem se náhle rozezněl ohlušující zpěv. Na opačné straně se s třesknutím otevřely prolamované zlacené kovové dveře, vysoké možná i deset stop. Do svatyně se nahrnul dav mnichů v žlutých kutnách. Přišli všichni hlavním vchodem.

Cimmeřan se však nemohl spoléhat příliš dlouho na své štěstí, a tak se rychle vyšvihl na bohatě zdobený vyřezávaný sloup, podpírající strop vlevo od bohovy sochy, a rychle vyšplhal až na hlavici, za níž se skryl. Jen jednou byl blízko k prozrazení. To když jeho dlouhá, ostrá dýka, kterou si na tuto výpravu vzal místo svého oblíbeného meče, hlasitě cinkla o mramor sloupu. Zvuk však zanikl ve sborovém zpěvu. Conan se pohodlně uvelebil na masivní hlavici sloupu ve stínu, který vrhala galerie obtačející celý chrám. Velkou prostoru i se sochou boha Murehada měl před sebou.

Mniši se rozestoupili a středem se blížilo k soše boha procesí. Uprostřed skupinky obzvláště otrhaných mnichů šla mladá dívka ve stejně rozedrané kutně. Měla dlouhé, hnědé, rovné vlasy, které jí spadaly až na plnou prsa a rámovaly kulatý křídově bílý obličej, z něhož vynikalo výrazné obočí. Mělo tvar dvou stříšek umístěných těsně vedle sebe.

Cimmeřan si všiml, že má velmi tenké rty. Nesla se tanečním krokem, což ji ještě víc vydělovalo z davu mnichů, kráčejících nahrbeně, na mírně pokrčených nohách, s hlavami skloněnými:

Došli do poloviny vzdálenosti od dveří k soše a skupinka padla na kolena. To byl zřejmě povel i pro ostatní. Kromě dívky se všichni vrhli tváří k zemi a nikdo se nedíval k soše. Mniška padla na tvář až jako poslední. Po chvíli se však převrátila na záda a plazila se bez pomoci rukou směrem k soše. Hlavu měla zvrácenou dozadu a upřenýma očima zírala do tváře svému bohovi. Na hladké podlaze to nebyl až tak velký problém. Conan však jasně viděl, jak jí po chvíli začal z čela kapat pot. Přes snadnost, s jakou se po podlaze pohybovala, to asi nebylo nejjednodušší. U schůdků poprvé použila ruce a obrátila se na břicho. Vzepřela se a vylezla vzhůru. Pak vstala a natáhla se přes obrovské nohy k břichu sochy. Chrámem stále ještě zněl monotónní zpěv. Slova byla jednoduchá, právě tak jako nářev. V písni se neustále opakovalo slovo Murehad. Mniška se opřela o mohutně vyklenutý spodek sochy a udeřila do něj plochou dlaní. Zpěv přerušil lahodně znějící kovový tón.

Mniši zmlkli.

Na břichu sochy se odklopila malá dvířka a dívka z dutiny vytáhla obrovský, nádherně vybroušený rubín. Otočila se k davu mnichů, zdvihla ho v pyšném gestu nad hlavu a zazpívala vysokým čistým hlasem modlitbu na počest svého boha:

"Pán jest náš, jenž nám vládne,
Murehad jest jméno Tvé,
klaníme se Tobě, v noci i za dne,
Murehad jest jméno Tvé,
běda tomu, na něhož Tvé oko padne,
Murehad jest jméno Tvé,
kdo zradil, toho život chřadne,
Murehad jest jméno Tvé."

Conan se ušklíbl a málem se nahlas rozesmál.

"Tak žádný zaqolit, ale obyčejný rubín," pomyslel si. "Jenže rubín takovéhle velikosti..." proběhlo mu hlavou. "Za něj bude pěkně velký váček zlatáků..."

Hlavy se zdvihly z prachu a vytřeštěné oči mnichů se vpily do světla tryskajícího z rubínu. Conana přešel smích, když viděl světlo proudící z krystalu. Světlo, které nemělo žádný zdroj!

"Bratři," zpěvavě pronesla kněžka, "až se rozejdeme po světě, budeme dál šířit slávu našeho boha. Jediného a nejvyššího... Vy všichni víte: kdo spatřil světlo našeho boha," v tom okamžiku ještě více pozvedla ruku s drahokamem, "vždycky se vrátí k místu, kde se ON nachází, k našemu chrámu v Dargesu."

Mniši opět padli tvářemi k zemi a začali znovu zpívat. Žalm se opakoval stále dokola a jako socha stojící kněžka se vztyčenou rukou na něco čekala. Trvalo dlouho, než svět vycházející z kamene začal pomaloučku slábnout. Když zmizel docela, chtěla velekněžka uložit Krvavou hvězdu zpátky do útrob obrovské, sochy.

V tom okamžiku vyskočil jeden z mnichů, z těch co byli poblíž sochy, a chtěl využít příhodného okamžiku, kdy všichni měli tváře položené na studené podlaze. Conan nepochopil, jestli mu šlo o to, aby drahokam jen na chvíli podržel v ruce, nebo jestli ho chtěl ukrást. Vrh se k dívce. Odkud se vzal v její levé ruce krátký mečik, si ani Conan nestačil

všimnout. Ostrý švih zprava doleva a mužova hlava opustila své přirozené místo na ramenou a skutálela se po schodech k prvním klečícím řadám. Vysoký oblouk horké krve ze stále ještě stojícího těla se rozstříkl do vysoké fontány a z kropil jak dívku, tak i sochu boha.

Dalším bleskurychlým pohybem skryla mečík do své kutny a drahokam zmizel opět v břiše sochy. Její pohyby byly natolik rychlé, že si tím však nebyl jistý.

Nohy bezhlavého těla se konečně podlomily. Trup se zaduněním dopadl na schody a valil se dolů. Dívka se vítězoslavně postavila nad mnichy stále ještě ležící na chrámové podlaze.

"Povstaňte, bratři!" zazněl opět její jasný kovový hlas. "Náš pán se ubránil nepřátelské ruce, která se po něm svatokrádežně natáhla. Nikdo na něj beztrestně nevztáhne své špinavé prsty! Test přijde vzápětí. Bůh je velký a my jsme služebníci jeho! Následujte mě v službě boží!"

Šla v zakrvácené kutně, s krvavou rukou vztyčenou vzhůru, k východu ze svatyně a ostatní mniši ji pomalu a uctivě následovali. Opět se rozezněl jejich zpěv. Dveře se pak pomalu zavřely za posledním z nich a melodie utichala.

Cimřeňan po chvíli, když se přesvědčil, že je všude ticho a klid, sjel dolů ze sloupu. Oběhl sochu a vylezl nahoru na stejné místo, kde před chvílí stála dívka. Opřel se rukou o břicho sochy, přesně tak jako to udělala knězka. Nepodařilo se mu však úkryt ihned najít. Přejel po hladkém povrchu. Rozmázl kapky krve, které ještě nestačily zaschnout, a pak na kovově blyštícím se břiše objevil obdélník ukrytých dvířek.

Trvalo hodnou chvíli, než se mu podařilo uvést mechanismus úkrytu do chodu. Dotýkal se prstem tenoučké rýhy, až nahnatal místo, které mu povolilo pod rukou.

Nejdřív chtěl sáhnout dovnitř pro drahokam, ale pak si to rozmyslel. Jeho instinkt barbara ho varoval. I když knězka sáhla dovnitř jen tak, jemu cosi říkalo, že by tam mohla být past. Vytáhl dýku a zasunul ji dovnitř, chtěl ji vyhrábnout rubín ven. Ozvalo se kovové cinknutí a kovový břit, který sjel velikou rychlostí před drahokam, mu málem vyrazil zbraň z ruky. Kdyby tam byl vložil ruku, usekla by mu ji tahle zákeřná sekýra jedním mávnutím v zápěstí.

Břit zůstal dole a odrážel nesčíslné pablesky čadících svící. Conan zapáčil veškerou svou ohromnou silou mečík vzhůru. Dýka se prohnula. Po chvíli nadlidského úsilí, kdy už měl Conan pocit, že je všechno ztracené, se ozvalo suché cvaknutí a břit odskočil nahoru. Obr zřejmě rozlomil mechanismus, protože kovový plát, který tvořil sekýru, nyní na mečíku volně ležel. Špičkou dýky břit nadzdvihl a druhou rukou rychlým pohybem vytáhl kámen ven. Neměl čas si otřít ruce a vzal ho tedy do zakrvácené dlaně. Cítil, že obrovský rubín ho hřeje. Byl tak velký, že ho málem nedokázal ve své obrovské dlaní sevřít. Otevřel ruku a podíval se na něj. Kámen mu ležel na dlaní a vycházela z něj jemná záře. Byl průzračně čirý a i když ho před chvílí umazal krví mrtvého nešťastníka, nyní na něm nebyla ani kapka.

V hloubce kamene se objevila svaštělá tvář. Dívala se na něj ledově modrýma, strašidelně starýma očima. Na hlavě nerostly vlasy, měla ji pokrytou něčím, co připomínalo nahnědlý mech. Volná kůže vzadu na hlavě mu vytvářela jakousi kápi, kterou stvoření mělo přehnutou v místech, kde lidé mají uši. Pevně sevřené úzké rty vytvářely ústa podobná tenkému řezu ostrým nožem. Nos mu skoro úplně scházel, do hlavy mu místo něj vedly dvě velké díry.

"Dals mi napít," zaznělo Conanovi v hlavě. "Po dlouhé, předlouhé době mi dal někdo napít. Proto nezahyneš... alespoň ne hned!" Vrásčitá tvářička uvnitř kamene se zašklebila pitvorným smíchem. "Máš rok na to, abys mi dodal krev Braxhuse, jinak si vezmu tvou."

"U Crom! Co to je Braxhus?" vydechl Cimřeňan.

Avšak v té chvíli se obraz v kameni začal zamlžovat a mizet. Conan potřásl hlavou, bleskově se rozhlédl a znovu se podíval na průzračný kámen. Nebyl si jistý, jestli se mu něco nezdálo. Pak pokrčil rameny a schoval kámen do kožené torby, která se mu pohupovala na levém boku. Obezřele si to namířil k oněm malým dvířkům, kterých si všiml ještě před podivným obřadem, jehož byl svědkem. Vůbec se mu nechtělo se vracet cestou, kterou přišel, protože z chodby se nyní až příliš často ozývaly kroky procházejících stráží.

Stál před nimi a měl na vybranou. Oboje dvířka byla stejná, nelišila se ani v jediné ozdobě, jediné řezbě. Conanovi však cosi našeptávalo, že se musí rozhodnout správně. Jestliže tak neučiní, mohlo by ho to stát krk.

Soustředil se, mírně přivřel oči a pak odhodlaně strčil do levých dvířek. S tichoučkým skřípnutím se otevřela. Ve tmě za nimi byl cítit čerstvý vzduch. Cimřeňan opatrně vkročil dovnitř a držel se u zdi. Kráčel podél hladké stěny a stále čekal nějakou past. Přišla okamžitě. Jen bleskurychlá Conanova reakce mu zachránila život. Pod nohama se mu otevřela padací dvířka. Cimřeňan se v posledním okamžiku odrazil z již sklápějících se dveří a přeskočil zející propast. Na druhé straně zůstal chvíli stát a zaposlouchal se do ticha. Kdesi v hloubce uslyšel tichoučké kňučivé vytí.

"Takhle přece vyjí zingarští kajmani, když mají hlad," blesklo mu hlavou.

Zašklebil se, když si uvědomil, čemu právě unikl.

Po chvíli se dvířka začala pomalu zavírat. Vypadalo to, jako kdyby se jim příliš nechtělo u vědomí toho, že jim kořist unikla. Za ním vzadu klaply dveře. Conan uskočil do nejbližšího výklenku a na chvíli zatajil dech. Blížily se kroky. Odhadoval, že to jsou aspoň dva lidé. Dupali jako kdyby nesli na ramenou sudy s kvasem a hlasitě funěli. Obr se usmál, protože se těšil, že třeba kajmani přece jenom dostanou to, na co se tolik těšili.

V slabém světle, které sem přicházelo z hlavní svatyně otevřenými dveřmi, uviděl dva muže oblečené stejně jako opilec, který ho sem vlastně přivedl. Nesli skutečně jakési břemeno. Conan za malou chvíli rozeznal, že je to zřejmě mrtvola.

Došli až k propadlu, které před malou chvílí málem Cimřeňana pohltilo. Zastavili se a mrtvolu pohodili na zem. Oba se postavili za ni a nohama ji posunovali směrem ke Conanovi. Netrvalo dlouho a bezhlavý trup pootevřel propadlo. Mrtvola zmizela a ještě chvíli bylo slyšet, jak naráží na stěny šachty, kterou padala. Po slabě slyšitelném šplouchnutí se poklop propadliště skřípavě zavřel. Oba muži se otočili a oddusali zase zpátky do svatyně. Malá masivní dvířka za sebou tiše, ale důkladně zavřeli.

Šel dál, stále připravený na nějaké překvapení, ale tentokrát ho už nic nepředvídaného nepotkalo. Vyšel na malé

nádvoří, které obklopovala nízká zeb. Conan se na ni vyšvihl a tichounce seskočil dolů do tmavé uličky. Chrám v tomto místě zřejmě stál na nějaké vyvýšenině, a tak padal dost hluboko. Jen Conanova schopnost dopadat jako kočka na všechny čtyři a vrstva prachu a špíny v uličce, které bylo tolik, že jeho pád ztlumila, mu zachránily život.

Vydal se rychlými kroky tam, kde tušil náměstí a hospodu. Uctivě se vyhýbal všem královským hlídkám, neboť mu bylo jasné, že by jim jen velmi těžko vysvětloval přítomnost Krvavé hvězdy ve své torbě.

Tiché kroky, které uslyšel až přímo za sebou, mu prozradily nebezpečí. Vytáhl mečik a přitiskl se zády ke zdi. Ve tmě rozeznal několik stínů, které ho obstoupily.

"Dej nám svůj váček," sykl jeden z nich.

Cimřeňan se ve tmě jenom ušklíbl a rozmáchl se po nejbližším zloději. Jeho krátká dýka protnula se zasvištěním vzduchu.

Muž s tichým heknutím upadl. Jeho druzi neviděli, že vlastně upadla jen mrtvola s proříznutým hrdlem a proto se bezhlesě vrhli na obrovitého válečníka. Conan bojoval v takovém klidu, jako kdyby stál pod sálajícím sluncem a celou scénu měl před sebou jako na dlaní. Svaly se mu napínaly jako provazce a čepel protínala svištivě vzduch. Byl to jediný slyšitelný zvuk, který rušil noční ticho. Po chvíli se k němu přidalo supění bojujících mužů. Rány byly vedeny nejen velkou silou, ale také rychlostí, která byla ještě nebezpečnější. Odrážel rány poměrně lehce, ale přece jen si musel dávat pozor, protože útočníků bylo několik. Přehazoval si mečik z ruky do ruky, jak zrovna potřeboval. Byl rád, že jeho nepřátelé byli ozbrojeni také jen dýkami a ne meči. To by měl daleko větší práci a možná by se bez nějakého toho poranění neobešel. Jeho útoky přicházely nejčastěji shora. Využíval své výšky a obrovské síly.

Po chvíli zmizela čepel jeho mečíku v hrudníku posledního lapky. Conan bleskurychle prohledal mrtvoly a vzal si jejich váčky k sobě. Už první doteky mu prozradily, že zloději museli mít dnes v noci dobrý lov. Narovnal se a rozhlédl se. Celá bitka se odehrála víceméně v tichu, a tak se obr uklidnil. Otřel svůj mečik o koženou kazajku poslední mrtvoly a zasunul ho dozadu za opasek do pochvy.

"Už zase dlouho nikam nepůjdu bez svého meče," rozhodl se Cimřeňan a rozeběhl se k hostinci.

Zadem, přes stáje, vklouzl do domu a stoupal rychle po schodech. Byl rád, že věděl, které schody by ho mohly prozradit. Nikdo přece nemusel vědět, že byl tak dlouho venku. Vešel do svého pokoje. Pečlivě za sebou zavřel dveře na závoru. Rozsvítil svíčku, sedl si na postel a hodil si měšce mrtvých zlodějí k nohám. Spokojeně přesypal noční úlovek do svého vlastního váčku. Vzal nyní již beztvare kousky kůže, vyšel na chodbu a sešel opět dolů do šenku. Bylo již těsně nad ránem, a tak tu bylo ticho a prázdno. I poslední nejvytrvalejší opilci již vyspávali svůj sen, spala i obsluha. Jen v kuchyni dohasínal oheň na ohništi, na němž kuchař vařil celou noc jídla. Conan tam vhodil měšce zlodějí a spokojeně sledoval, jak po chvíli kousky kůže vzplanuly. Byly promaštěné a shořely velmi rychle. Vrátil se do svého pokoje, zastrčil závoru a natáhl se na postel.

2. kapitola

Ohromná sousta pečeného masa zapíjel žejdlíky mírně nakyslého brythunského vína, na jehož chuť už nikdy nezapomene. Těch několik dnů, které tu strávil v poměrném klidu a pokoji, kdy odpočíval po namáhavé cestě, mu stačilo k tomu, aby opět nabral obvyklou váhu. Záměrně si nevšímal svého okolí. Avšak podvědomí mu nedalo a tak přesně vnímal všechny zajímavé lidi. Věděl, že o několik sáhů dál sedí v koutě, opřený o lokty, mladičkový mnich a před ním už, co by dvě svíce vyhořely, stojí jediný pohár vína. Věděl, že kolem stolu krouží několik nevěstek, které mají zálusk na jeho obrovskou postavu, slibující příjemné zážitky, ale ještě víc na nadtý váček, který mu nikterak nenápadně visel u pasu. Pod obouručním mečem u dveří do kuchyně bylo dnes prázdno, zřejmě ne každý si troufl sednout na toto privilegované místo.

U vedlejšího stolu se strhl nějaký spor. Conan se tam podíval a usmál se. Pak se podrbl ve svých dlouhých černých vlasech. Chvilí váhal, jestli se má do hádky zaplést, ale pak mu nic jiného nezbylo.

U vedlejšího stolu se hlasitě přeli dva urostlí knechti s drobným a křehce vypadajícím dvořanem. Jeden z řvoucích mužů se rozmáchl a jeho pěst mířila přímo mezi drobkovy oči. Mužik mrštně uhnul a nastavil svištící pěsti ruku s dýkou. Chlap strašlivě zařval, protože mu dýka rozřízla ruku mezi prsty až do půli dlaně, přímo mezi záprstními kůstkami. Ruka však pokračovala v započatém oblouku, i když z ní stříkala krev na všechny strany. Rána pěstí byla natolik silná, že dvořana nadzdvihla a odhodila až na Conanův stůl, kde smetl jak talíř s masem, tak i krásně tepaný cínový pohár s vínem. Dvořan zůstal chvíli otřeseně ležet. Conan vstal, přitáhl si krvácejícího chlapa a zařval na něj zblízka:

"Okamžitě mi objednej nové jídlo a pití!"

V tom okamžiku dostal ránu ze zadu do krku od vojákova společníka. Conan se rozzuřil. Narovnal se a bicepsy na jeho rukou se napjaly. Zařval, až zadrnčely poháry, a vši silou odhodil knechta, kterého držel v ruce, směrem ke dveřím. Hromotluk proletěl dobrých deset kroků vzduchem a bezvládně narazil na dubové dveře. Zaduněly a se slyšitelným skřípem se otevřely do mokré tmy. Knecht se posledními zbytky energie, kterou mu udělil Cimřeňan, vykulil ven na děšť. Už se nepohnul.

Jeho společník už nestačil Conanovi dát druhou ránu. Pěst se mu zastavila ve vzduchu, protože narazila na otevřenou obrovu ruku. V následujícím okamžiku se Cimřeňanovy prsty sevřely a voják bolestí zakňučel. Měl pocit, že se mu ruka dostala do rozštěpu stromu, z něhož právě teď někdo vytrhl klín. Knechtovi pomalu povolovala kolena a vypadalo to, že brzy upadne na zem. Vtom však Conan trhl rukou, takže i druhý nepřítel vzlétl do vzduchu. Cimřeňan se mezitím mírně pootočil, napjatá knechtova ruka posloužila jako páka a darebák následoval svého přítele. Conan podržel jeho ruku ve své o chlousek déle, takže se ozvalo suché zapraskání lámané kosti. Oba lumpové vytvořili ve dveřích

úhlednou, nehybnou hromádku.

"Děkuji," ozvalo se tiše za Conanem.

Obr se bleskurychle otočil, až málem srazil stůl za svými zády. Za ním stál dvořan a široce se usmíval.

"Hej! Hostinský!" zavelel pak drobek jasným hlasem. "Okamžitě nech odklidit ty darebáky! Budu si pamatovat, že se mě musel zastat cizinec a vy všichni jste tu stáli jako pitomci," ulevil si dvořan. "Mému hostovi nové maso a víno ze štíhlého soudku!"

Hostinský se uklonil až k zemi a zmizel jako kdyby ho odvál jarní vítr. U dveří do kuchyně stál muž, který si před několika dny pohazoval kamínky a držel v ruce dvouruční meč ze zdi.

"Ty ses taky vyznamenal," štěkl směrem k němu dvořan. "Přisednu si k tobě, pane. Nebude ti to vadit?" Dvořan se mírně uklonil.

Conan se už trochu uklidnil. Sedl si a jednou rukou srovnal stůl, který se při rvačce trochu posunul.

Hostinský tu byl bleskurychle s novým jídlem a pitím. Všechno přinesl na stříbrném tácu. Talíř, džbán a pohár však byly obyčejné. Conan se nezabýval těmito drobnými nesrovnalostmi. Pustil se do přineseného masa beze slov a jen po očku pokukoval po dvořanovi, jehož bohatý oděv dost při nerovné rvačce utrpěl. Krajky na límci měl potřhané a jeho malá nervózní ruka si s nimi neustále pohrávala. Celou náprsenku měl zacákanou nyní už zaschlou krví.

Conan si uvědomil, že dvořan nebyl dobře ozbrojený. Měl jenom krátký mečík, nebo spíš dlouhou štíhlou a velice umně zdobenou dýku. Zářila zlatem. Její koš se podobal koši obouručáku, jehož si Cimmeřan všiml. Vypadal jako rozvíjející 22 se květina s velkými okvětními lístky. Conanovy se taková zbraň moc nelíbila, protože mu spíš připomínala hračku, než pořádnou zbraň. Vzpomněl si však na rozříznutou ruku knechta a proto se podíval na mečík ležící nyní na stole s úctou. Jeho ostří vypadalo opravdu nebezpečně.

"Že se nebojíš, pane," řekl Conan trochu ironicky, "chodit skoro beze zbraně."

"Když jsem doma," odsekl střízlík, "nemusím s sebou zbraň nosit. Tady si na mě nikdo netroufne."

"To jsem viděl," dobrácky odpověděl obr.

"Náhoda. Zítřka se budou oba darebáci strašně divit, až je vytáhnou na popraviště a trpaslík jim začne plést copánky. Pokud se ovšem proberou k vědomí po tom, cos s nimi provedl," dodal hlubokomyslně a přihnul si z tepaného poháru. Teprve nyní si Conan uvědomil, že hostinský přinesl sice víno a jemu novou číši, ale neznámý si nechal nalít do svého poháru, pro který se natáhl na vedlejší stůl. Podíval se na něj pořádně a oči mu zasvítily. Byl zcela nepochybně ze zlata, zdobený pravými drahokamy. žádné sklo, žádná napodobenina. Štíhlá nožka, zdobená prolamovanými kousky zlata, prozrazovala khitájský původ.

Nesnažil se vyzvídat a docela ochotně odpovídal na dvořanovy otázky. Popíjeli spolu, a když už se noc chýlila k ránu, zvedl se drobek zpoza stolu. Mírně se zakymácel, ale oči měl stále docela jasné.

"Tenhle pohár ti daruji za to, žeš těm našim šaškům ukázal, jak má vypadat rváč," ušklíbl se. "Ale jinak ti nedoporučuju, abys tohle řemeslo zkoušel u nás v Brythunii příliš často. Mohl bys přijít k úhoně," ušklíbl se střízlík. "Zítřka ráno se dostav na audienci do královského paláce. Jako pozvánku si s sebou přines tenhle pohár. Tak, ať ho neztratíš," rozesmál se dvořan, "mohl bys s tím mít oplétačky."

Pošoupl pohár směrem ke Conanovi po drsném dřevěném stole. Podstavec se zadrhl v nějaké rýze a pohár se zakymácel. Conanova pravice mu vylétla bleskurychle vstříc, aby se z něho nic nevyklilo. Přes velké množství vína, které vypili spolu s dvořanem, byl střízlivý.

"Hostinský," zvolal střízlík, "tenhle rváč má právo pít ze štíhlých sudů. Ale jenom on."

Pak se narovnal a pevným krokem, v němž nebyl ani stín po opilosti, zmizel za dveřmi vedoucími na náměstí. Muž s kamínky vyklouzl za ním. Meč opět visel vedle dveří do kuchyně na zdi a místo pod ním bylo prázdné.

Conan chvíli zamyšleně pozoroval pohár, posunoval jím po stole. Pak dopil a namířil za dvořanem. Vystrčil hlavu ven z hospody Venku už svítalo a vypadalo to, že bude docela pěkný, teplý podzimní den. Na náměstí bylo pusto, nehnul se tam ani živáček. Vlhká dlažba odrážela první paprsky vycházejícího slunce. Náměstím vál čerstvý vítr, který se stácel do malých vírů. Jeden z nich lomcoval zakrváceným zeleným sukrem popraviště. Conan se obrátil zpátky do místnosti a pohybem ruky si zavolal hostinského:

"Kolik platím?"

"Král zaplatil všechno," uctivě zašeptal tlust'och. "Král?" podivil se obr.

"Ano, byl to náš král Alazid. Někdy si takhle vyjde mezi lidi... Váš nový pokoj je připravený; pane."

"Kudy se tam jde?" zeptal se Conan.

"Vzhůru po schodech, pane," uklonil se uctivě tlustý hostinský a mávl směrem k nenápadnému schodišti v koutě sálu.

"Pacholek tě tam zavede, pane. Všechno máš připravené. Podle králova rozkazu," podivně se zašklebil tlust'och.

Conan se na něj přísně podíval a jeho ruka sevřela ohromný meč, který neodložil ani v hospodě. Hostinský se však v té chvíli hluboce ukláněl, takže si Conan musel na vysvětlení jeho úšklebku počkat až do pokoje.

Vyšel do prvního patra. Před ním šel podomek s lampou v ruce a svítal na vyšlapané schodiště.

"Pozor, pane," varoval Conana, "jsou tu hrbolaté schody, mohl byste si ublížit. I když už svítá."

Conan se v duchu rozchechtal na celé kolo, když si vzpomněl, jak pečlivě je má zapsané ve své paměti a jeho pružné svaly se jen chvěly v očekávání nebezpečí. Měkce našlapovala byl připravený na všechno. Prošli kolem bývalého Conanova pokoje. Pacholek došel až na konec chody. Zastavil se před nenápadně vypadajícími dveřmi, otevřel je a uklonil se. Conan nahlédl dovnitř a zatajil se mu dech. Za svých pětadvacet let už toho viděl hodně, vykradl desítky paláců, v jiných nějakou dobu žil, poznal nadpozemskou krásu dcery boha mrazu Ymira Atali, ale tohle ho překvapilo. Otočil se k podomkovi.

"To je králův pokoj," šeptl chlapík, než se Cimmeřan stačil na cokoli zeptat.

Conan se usmála vstoupil. Těžké dubové dveře se za ním tiše zavřely.

Ohromnou místnost ozařovaly plameny velikého krbu, v němž hořelo voňavé dřevo dovážené až z Darfaru. Na zdích visely rozvěšené kůže divokých zvířat, tepané sošky bohů a lesklé ozdobné talíře. Nohy se mu bořily do vysokého koberce, utkaného zručnými prsty drobných žen z Hyrkánie. Táhl se ode zdi ke zdi. V místnosti bylo několik masivních malovaných truhel, používaných na šatstvo. Kromě stolu a židli pokoji vévodila obrovská postel s nebesy. Conan k ní došel a jednou rukou rozhrnul spuštěné závěsy. Druhou ruku měl na rukojeti meče. Z vysoko nastlaných podušek zářila zlatovlasá hlava dívky Conanovi až z té krásy vyrazil pot na čele. Potichu spustil závěsy a měkce došel ke dveřím. Zasunul mohutnou závoru a zajistil ji zámkem. Vrátil se ke stolu. Položil na něj zlatý pohár od krále a hned vedle něj svůj ohromný meč, který odepjal i s opaskem. Shodil ze sebe zbytečný oděv a nahý zamířil k posteli.

V místnosti bylo příjemné teplo a hra stínů, kterou vytvářely poskakující plameny krbu, dodávala pokoji domácí útulnost.

Conan celý den nevytáhl z pokoje paty. I jídlo a pití si nechal přinést. Užíval si pohostinství krále Alazida a vůbec se nezamýšlel nad tím, jestli za něj něco bude muset zaplatit, nebo ne. Navíc si byl jistý, že kůň, ustájený vzadu ve dvoře, kterého ukradl asi tak před měsícem na pastvinách u zámku nedaleko hranic Nemedie a Brythunie; ho vždy bezpečně odnese z jakékoli muly.

Těšil se z přízně krásné zlatovlasé Xaridy, kterou mu král poslal, a která se o něj pečlivě po všech stránkách starala. Její nádherné nahé tělo poletovalo po pokoji, kdykoli se mu něčeho zachtělo. Sledoval ji nadšenými očima. Jak za ní vlají její dlouhé zlaté vlasy, jak hrdě nese hlavu, její pevná okrouhlá prsa, měkké pohupování boků při chůzi... Málem by zapomněl na audienci u krále.

Nezapomněl na ni však hostinský.

Druhého dne ráno se ozvalo zaškrábání na dveře. Xarida pootevřela a chvíli naslouchala šepotu, který se zpoza nich linul. Pak přišla k Conanovi a jemně ho začala hladit. Obr se nechtěl probudit. Jeho ostré, skoro zvířecí smysly mu i ve spánku říkaly, že nebezpečí nehrozí, a tak se odmítl probudit.

Dívka se na něj chvíli s úsměvem dívala, pak vstala z postele a pomalu došla ke stolu. Malinko nadzdvihla meč a cinkla s ním o desku. V tom okamžiku vylétl Conan z postele zcela probuzený a připravený bojovat.

"Za hodinu máš být u krále na audienci, řekla Xarida.

Jedním skokem byl u ní. Chytil ji do náruče a jako pířko ji zdvihl. Nesl ji směrem k posteli.

"Až za hodinu," řekl výsměšně, "tak to máme ještě spoustu času."

Položil ji do měkkých pokrývek a sklonil se k ní. Objala ho dlouhýma, štíhlýma rukama a přitáhla si ho k sobě...

3. kapitola

Conan, oblečený do koženého obleku, vyšívaného blýskavými stříbrnými nitěmi, opásaný svým mečem, který se mu houpal na závěsu v koženém pouzdře na levém boku, a širokou dýkou pohupující se v rytmu jeho kroků na pravém boku, šel úzkými uličkami. Radši by měl svůj meč v pochvě na zádech, tak jak byl zvyklý, ale nešlo to. K slavnostnímu obleku se tento způsob nošení zbraně nehodil. Xarida mu šaty nechala přinést s poznámkou, že na audienci u krále nemůže přijít oblečený jako námezdný šermíř. Nové nebyly, ale přesto mu padly jako ulité. Vrtalo mu hlavou, kde je Xarida vzala.

Rychlým krokem mířil ke královskému zámku, který se tyčil v samotném středu Dargesu. Od ostatního města ho oddělovala vysoká zeď proražená každých deset kroků úzkou střílnou. Conan si všiml, že všechno je pečlivě udržované a nikde není nepořádek, tak obvyklý třeba v Aquilonii nebo v Zingare.

Obloha byla zatažená, studený vítr vyl a preludoval strašidelné písně o rohy tmavých domů. Jen sem tam vykouklo slunce mezi těžkými mraky.

Do zámku vedla jediná brána, jejíž šíře umožňovala vjezd jedinému kočáru. Úzká chodba, která následovala za vraty, se dvakrát prudce lomila, než propustila poutníka na malé nádvoří. Z něj vedly pouze jediné dveře, a pak brána.

Ta vedla do místností pro služebnictvo, ke stájím a skladům. Dveře přivedly Conana k točitému schodům pro jednoho člověka. Navíc byly točené doleva, takže při přepadu hradu po nich mohl vystupovat nahoru jenom jediný voják a ještě to musel být levák. Conan se usmál vynalézavosti Alazidových předchůdců.

Do začátku audience scházelo několik chvil, když se válečník prosmýkl dveřmi audienční síně. Zlatý pohár, který třímal v ruce, působil coby propustka. Nikdo ho nejen nezastavil, ale ani se nepokusil na cokoliv zeptat. Všichni se jen hluboce ukláněli.

Conan se rozhlédl po obrovském sále, který se zdál vcelku pustý. Dřevěný strop podpíraly asi dvě desítky ozdobných mramorových sloupů. Jinak byla místnost, s výjimkou mohutného černého trůnu, zcela prázdná. Dřevěné stěny zdobily různobarevné intarzie, ale podklad byl tmavý, místy až černý. Sále korzovalo několik desítek vybraně oblečených lidí.

Conanův kožený, byť bohatě zdobený oblek, tady působil jako pěst na oko. Dvořáci se na něj dívali úkosem, ale nikdo si nedovolil nic říct, ani se ušklíbnout, a to i když Conan už před chvílí schoval zlatý pohár do malé torby u pasu.

S rachotem se rozezněl asi třímetrový gong v koutě, do něhož palicí obalenou hedvábím z Khitaje udeřil svalnatý černý otrok. Podle Conanova mínění musel pocházet odněkud ze Zembabwei nebo Kushe. K svému místu byl přikovaný krátkým řetězem, zapaštěným do velkého oka ve zdi.

"Král přichází," majordomův hlas zazněl zvůně sálem. Všichni padli na kolena, jen Conan zůstal stát a rozhlížel se kolem sebe.

"Na kolena," sykl svalnatý dvořan oblečený do koženého, zlatem vykládaného brnění, který klečel hned vedle stojícího Conana.

Obr se neochotně podvolil, ale oproti ostatním nesklonil hlavu a zvědavě se rozhlížel kolem.

Král, celý v krajkách, vypadal daleko mohutněji, než v hospodě. Dlouhou kožešinovou vlečku mu nesly dvorní dámy. Conan s vyděšenými očima sledoval, jak se mezi nimi nese i Xarida.

Dvořan, klečící vedle Conana, už také pozdvihl hlavu a díval se na krásy obklopující králův trůn.

"Je tu královna?" šeptl Cimřeřan.

"Ne," zlehýnka zavrtěl hlavou dvořan, který se sem hodil, i přes svůj pyšný oblek, právě tak málo jako Conan. "Ale zato tu jsou jeho tři favoritky. Ta červovlasá, to je Nerxis," ukázal očima na drobnou, ale dobře vyvinutou dlouhovlásku, oblečenou do světlounce modrých, dlouhých šatů, s nesmírně hlubokým výstřihem. Mnoha dvořanům mohly vypadnout oči. I těm starším povážlivě tčkala očka. Dívka to pozorovala s velkým uspokojením.

"Ta červovláska v zelených šatech je Varghae..."

Conan uznale tichounce mlskl.

"Nejnebezpečnější z nich je Xarida. To je ta plavovláska. Je totiž zdaleka nejchytřejší..." . Cimřeřan sice dokázal zachovat kamenný výraz ve tváři, ale dělalo mu to velké potíže.

Král vystoupil po schůdcích k trůnu, otočil se a elegantním pohybem odhodil vlečku stranou. Pak si sedl.

"Kancleři," obrátil se k mohutnému muži, stojícímu po jeho pravici, "dnes se budeme zabývat jen hrdelními zločiny přináležejícími mé pravomoci. Jinak všechno odsouváme na pozítí."

Sálem prolétlo tiché povzdechnutí. Zřejmě tu bylo mnoho žadatelů, kteří čekali na vyřízení svých záležitostí již drahnou dobu. Conan sledoval, co se kolem děje.

Po jeho pravici se v dřevěném ostění sálu otevřela malá dvířka, která před tím vůbec nebyla vidět. Prošli jimi tři vojáci, kteří za sebou vlekli dva spoutané otrhance. Až teprve po pečlivé prohlídce v nich Conan poznal ony výtržníky z hospody Za dvě noci a jeden jediný den oba zešedivěli a jejich tváře byly strhané. Polámané končetiny měli jen ledabyle ošetřené. Žalárníci zřejmě usoudili, že by to byla zbytečná práce.

"Nemusím vás vyšetřovat, neboť svědkem vašeho zločinu jsem byl já sám," zahřměl král z trůnu. "Na váš zločin je jediný trest: smrt! Budete viset, a to ještě dnes odpoledne?"

Vojáci trhli řetězem a oba odsouzenci padli na kolena. Na další trhnutí zareagovali jako dobře vycvičené loutky. Zvedli se a tupě následovali své žalárníky za ony neviditelné dveře.

"Máme na programu dnes ještě něco?" obrátil se král ke kancleři.

"Nikoli, můj pane," odpověděl mohutný černé oděný muž a prohrábl si prošedivělý vous sahající až k pasu. "Jen..."

"Co je?" štěkl král. "Řekl jsem, že dnes jenom hrdelní zločiny. Jde o takový zločin?"

"To posoudí Vaše Výsost," řekl vážně kancleř a sálem se ozvalo opět zašumění.

Bylo jasné, že se děje něco neobvyklého.

"Mluv," králova tvář vyjadřovala pohrdání nad tím, že jeho služebníci jsou k ničemu, když nedokážou sami rozlišit, co důležité je a co není.

"Je tu velitel Rahrik. Odevzdal mi svůj meč a požádal mě, abyste ho odsoudil vy sám."

"Proč?" Kancleř se potočil k černochovi a pokynul mu rukou, která se vysunula z dlouhého rukávu tmavého pláště, do něhož byl mohutný kancleř oblečený: Černoch udeřil dvakrát rychle za sebou do gongu a na toto znamení se otevřely velké dveře do trůnního sálu. Dovnitř vešel muž v zašedlém, otrhaném koženém plášti. Po jeho bocích šli dva žalárníci s obnaženými meči. Ve vojákových patách kráčel kat. Jeho mohutná sekera mu ležela na pravém předloktí a nepříjemně se blyštěla ve vzácných slunečních paprscích, které zřídka zalétaly do tmavého trůnního sálu.

"Mluv," štěkl úsečně král, když muž došel na pět kroků k trůnu a tam padl na kolena. Měl skloněnou hlavu.

"Vaše Výsosti," promluvil chraplavým hlasem, vykřičeným na bojištích, "nedokázal jsem uchránit život svého velitele a Vašeho..." hlas se mu zlomil.

"Je mrtvý?" král viditelně zestárl. "Nevím, Vaše Výsosti."

"Jak to, že nevíš?"

"Vyjel si na lov sám a mě zranil, když jsem ho chtěl následovat a dohlédnout... Z lovu se nevrátil ani on, ani lidé, které jsem poslal, aby ho z uctivé vzdálenosti sledovali. Zmizeli všichni. Propátrali jsme celé Kezankiánské hory. Nemohli to zavinit nepřátelé, protože jsme narazili na jedinou skupinu vojáků... Jejich hlavy jsou naražené na hranici. Ale vašeho syna jsme nenašli..."

"Měl jsi pravdu, kancleři," otočil se unaveně král k postavě stojící po jeho pravici, "je to hrdelní zločin. Nesplnil jsi jediný úkol, který jsem vložil na tvá bedra! Nedokázal jsi uchránit život mého syna a sám jsi přežil. Zasloužíš si smrt a také se ti jí dostane! Nicméně za tvé zásluhy ti povolují odejet zpátky a dávám ti rozkaz jet sám do Hraničního království a zabít Zochastara! V případě, že se tvá výprava setká s úspěchem, můžeš se vrátit mezi mé vojáky a budeš mi dál sloužit, avšak jenom jako prostý voják. Odvele ho!" štěkl král a jeho oči se nepřátelsky zúžily. "Nechci ho už nikdy vidět!"

"Máš pro mě ještě nějaké milé překvapení, nebo toho bylo už dneska dost?" zasyčel král vztekle směrem ke kancleři.

"Chtěl jste udělit soukromou audienci."

"Ach, ano," řekl pomalu král, jako by si teprve nyní vzpomněl na tu maličkost.

Conan vycítil, že za tímto divadlem je něco jiného.

Dvořané spořádaně opouštěli trůnní sál, jen voják, který Conana upozornil na "drobnou" chybu v etiketě, zůstal stát opřený o jeden ze sloupů. Odešly i královy favoritky. Zavřely se dveře a v celém sále zůstali jen čtyři lidé. Král, Conan,

kancleř a onen mladě vyhlížející statný muž v koženém, zlatem vykládaném brnění ozdobeném mnoha krajkami. Na chvíli tu zvučelo ticho, které trhalo uši. Venku kvílivě zavyl pes a hned se k němu přidal vítr. Zalomcoval okenicemi i okny. Z toho zvuku naskakovala husí kůže.

"Pojte blíž," pokynul král oběma zbylým mužům.

Vyšli po schůdcích vzhůru až k vladari. Alazid mávl rukou a kancleř se k němu sklonil.

"Kde máš pohár?" zeptal se trochu uštěpačně král Conana.

Cimneřan sáhl do malé ozdobné torby na boku a vytáhl pohár ven. Kancleř, stále ještě uctivě skloněný, vyndal z pod tmavého kabátu, nahoře olemovaného kožešinou, prapodivně tvarovanou láhev. Měl ji zavěšenou na dlouhé tkanici, zřejmě kolem krku. Odzátkoval ji a naklonil se k Cimneřanovi. Nalil mu plný pohár tmavé tekutiny vonící bylinami. Tekla pomalu, jako kdyby se jí z lahve nechtělo. V slunečních paprscích zářila zeleně. Jakmile se slunce schovalo za mrak, měla barvu krve. Přitahovala pohled svou zvláštností.

"Vypij na mé zdraví," řekl král a mírně se ušklíbl. "Doufám, že ti saqorinum bude chutnat."

Conan se neodvážil odmítnout, protože nevěděl, jestli by tím neporušil nějaký zvyk, a tak obsah vypil jedním lokem. Tekutina chutnala po silném kořeněném víně a byla opravdu lahodná.

"Zůstali jste tady vy dva, protože pro vás mám úkol. Začíná nás ohrožovat Hraniční království. Moci se tam chopil hrabě Zochastar a je o něm známo, že má záslusk nejen na Hyperboreu, ale i na mé království. Můj syn se neztratil jen tak! Proto potřebuji vyslance, který dojedná náš společný postup s Hyperborejským králem. Vyslancem budeš ty, pane z Arresoy. Dostaneš přesné instrukce. Naučíš se je nazpaměť a pak je zničíš! To se stane, než odejdeš z tohoto paláce! Na začátku jara překročí moje vojska hranice a v té době chci, aby totéž učinila hyperborejská armáda. Zajistit to, bude tvůj úkol, pane z Arresoy."

"A ty," obrátil se ke Conanovi, "od tebe potřebuji, abys mu byl věrným průvodcem. Vím, že takového vojáka, který by se ti vyrovnal, ve svém království nemám. A jak jsem se dozvěděl, máš i mnoho dalších vhodných vlastností, které jsou pro takovou nebezpečnou cestu potřeba. Odměnu za pomoc máš ve svém pokoji," usmál se král a trochu se nahrbil. "Teď by ti tam měli donést výstroj i výzbroj... I když, jak vidím, asi toho nebude zapotřebí. Umíš se o sebe dobře postarat. Za doprovod dostaneš deset tisíc floránů. Pět teď a zbytek po návratu. Kromě toho," neodpustil si král mírný úšklebek, "jsi v mé moci. Pil jsi moje kouzelné víno. Kdo se ho napije, musí mi rok sloužit," dodal král spokojeně. "Jen já tě mohu zbavit jeho účinku. Nepřijde-li do určené doby, zemřeš!"

V Conanovi se vzedmula vlna nenávisti k tak proradnému kousku krále Alazida, ale pak najednou ucítil, jak jeho vztek přechází a jak sám proti své vůli poslušně přikyvuje na králova slova. Alazid s úsměvem pozoroval prudké změny Conanových nálad.

"Budiž ti útěchou, že každý král Brythunie může toto kouzlo upotřebit jen šestkrát za život, takže moc uvažuje, kdy ho má použít. Nebyl jsem si jistý, jestli by ses dokázal podřídít mému přání."

Vtom se rozhrnula tmavě rudá drapérie za královým křeslem a z ní se vynořila prapodivná postava. Onen muž vypadal jako mladík, ale jeho chůze byla stařecká. Oblečený byl do tmavě zeleného chitónu, pošíitého hyrkánskými furiemi. Sklonil se ke králi a cosi mu pošeptal. Alazid se na něj nedůvěřivě podíval, a pak pokrčil rameny.

"Kouzla tě mohu zprostit i dřív, než po uplynutí roku," otočil hlavu k Cimneřanovi. "Kouzelník Draxyas mě naučil, jak se to dělá," pravil král s lehkým, docela milým, ale přece jen poněkud nesvým úsměvem. "Mimochodem, když budeš chtít, můžeš po návratu zůstat v mých službách jako velitel mé osobní stráže. A dobrovolně."

Draxyas o krok ustoupil před Conanovým nenávisným pohledem. Pak se mu však zúžily oči, natáhl před sebe ruce a z jejich konečků mu začal proudit šedivý dým. Klesal k zemi a začal se plazit ke Conanovi. Obtekl jeho nohy. Obr chtěl o krok ustoupit, ale nemohl se pohnout ani o chlup. Sklonil proto hlavu a zavřel na chvíli oči. Soustředil se a pak se znovu vztekle podíval na čaroděje. Proud dýmu zeslábl a kouzelník opět o malý krok ustoupil, ale šedivá masa pevně držela Cimneřanovy nohy. Pak se Draxyas usmál a prudce mávl levou rukou směrem k svému srdci. V tam okamžiku dým zmizel a Conan byl opět volný.

"Nemusím se tě bát, bojovníku, a ani můj pán ne," zašeptal kouzelník, "naše síla je větší než tvoje. Alespoň prozatím," Draxyasovy oči se zavřely. "Je však možné, že v brzké budoucnosti, pokud ti budou bozi nakloněni, ovládneš velkou sílu... Nebo taky ne," zašeptal ustaraně.

Kouzelník se otočil a zmizel ve stěně, v níž nebyly žádné dveře. Král velitelsky pokynul rukou a tím dal najevo, že audience je u konce.

Oba muži padli na kolena.

Conan neměl jinou možnost, takže svůj úkol přijal. Podíval se na pána z Arresoy a přemítal, jestli také dostal napít kouzelného vína, nebo jestli se k tak nebezpečné výpravě odhodlal sám, z pocitu oddanosti ke svému králi.

Alazid vstal z křesla a nechal oba dvořany klečet na tvrdé podlaze. Jeho kroky pomalu utichaly v dálce a Conan se nemohl odhodlat vstát, protože si byl jistý, že jakmile se zvedne, vybuchne vzteky, že se dal takhle napálit.

"Vždycky jsem se držel jediného pravidla: Věř jen sám sobě," zahučel si pod nos. "Když se mu zpronevěřím a čekám vděčnost od krále..."

Conan vstal a vztekle se podíval na pána z Arresoy. Doufal, že uvidí v jeho očích záblesk smíchu. Vylil by si na něm svůj vztek a to by ho možná trochu uklidnilo. Svalnatý voják však zachoval kamenný obličej a mírně se Cimneřanovi uklonil. Otočil se k němu zády a odcházel k hlavním dveřím ze sálu.

"Kdy odjedeme?" houkl za ním Conan.

"Jakmile bude vše připravené," odpověděl vážně dvořan. "Král vám dá vědět do vašeho hostince."

Pán z Arresoy se Cimneřanovi ještě jednou uklonil a zmizel v široké chodbě, vedoucí k oněm úzkým schůdkům.

Conan se za ním zamyšleně díval, ale v mysli mu vířily otázky týkající se úplně něčeho jiného.

Myslel na Xaridu!

Hlavně mu nešlo na rozum, jak se mohla dostat do hradu dřív než on a ještě se převléci.

"Jsi prý nejen nejkrásnější ve vaší zemi..." řekl pomalu Conan a pozoroval přivřenýma očima nahou ženu ležící vedle něj na boku.

"Nepocházím odtud," zavrtěla hlavou a protáhla se. Vynikla tak křivka jejích dívčích boků a neskutečně dlouhých, štíhlých nohou. "Dostala jsem se sem, když mi byly tři roky, jako rukojmí od mého otce, který je velký bojovník. Hlavně tím, že rád bojuje a, bohužel, ne vždy vyhrává. Po jedné prohrané bitvě sem musel poslat svou nejoblíbenější ženu a s ní jsem sem přišla i já."

"...ale taky nejchytřejší," pokračoval nevzrušeně Cimmeřan. "Žádná krásná žena nemůže být chytřejší než muž, kterému patří," oponovala Xarida.

Conan jí zlehýnka plácl po zadku a usklíbl se: "Teď ses prozradila."

Dívka na něj upřela velké tmavé oči, ale uklidnil ji jeho uvolněný výraz a skoro zavřené oči.

"Když mi tak lichotíš, budeš něco chtít," poznamenala klidně. "Chceš vědět jak zrušit kouzlo krále Alazida?"

"Ne, proč?" usklíbl se Conan. "Za takovouhle odměnu bych vykonal daleko těžší úkoly. I když - na druhou stranu - by nebylo marné mít volnost jednání..."

"Dobrá," usmála se Xarida a přitiskla se k němu horkým pružným tělem, "zkusím, co se pro tebe dá udělat."

Přisála se drobnými, ostrými zuby do ohybu Cimmeřanovy levé paže a pevně se zakousla. Conan otevřel oči a chtěl ji nejdřív setřást, ale pak zjistil, že mu nepůsobí až takovou bolest. Naopak její zuby mu přinášely jakousi rozkoš. Držela se jimi pevně, cosi vrněla a její tělo se při tom vlnilo jako v okamžiku nejvyšší slasti. Vzepjala se do oblouku, až narazila plavým klínem do obrova boku. Pak se pustila zuby a tichounce zakňučela. Celá zpocená se k němu přitiskla a objala ho.

"Nejde to," šeptala mu horece do ucha a třásla se strachem a vyčerpáním, "na tohle nestačím."

Conan ležel na zádech a přitáhl si ji na sebe. Měl teď její oči tak blízko u sebe, že viděl jenom je.

"Jenže já jsem od tebe stejně chtěl něco úplně jiného," zabručel. Tázavě se na něj podívala.

"Víš," otálel jindy tak přímý a rozhodný bojovník, potřebuju vědět, kdo je Braxthus."

Její tělo se mu zoufale napjalo v rukou a z očí zmizelo bělmo, jak se její panenky rozšířily strachem. Držel ji však pevně, a tak za chvíli účinek jeho slov pominul. Dívka na něm však nyní, ležela jako kus hadru.

"Neboj se," konejšil ji a hladil její dlouhé vlasy obrovskou rukou, která nikdy moc neznala něžnost.

Odkulila se stranou, zavrtala na hodnou chvíli hlavu do polštáře. Pak se na něj po očku podívala a zeptala se tichoulince: "Odkud znáš to slovo?"

"Slyšel jsem ho," nechtěl přiznat barvu.

"Nevím, kdo to jsou... ti jak jsi říkal," mluvila třesoucím se hlasem, "ale jednou můj otec dobyl jejich město... Alespoň mu to potom řekli. Přišel tam o polovinu své armády. Vojáci mizeli beze stop proto potom prohrál rozhodující bitvu s Alazidem... Moje matka mi jednou řekla, že se ani jejich jméno nesmí nahlas vyslovit, protože ho slyší na obrovské vzdálenosti a považují to za pozvání. A jejich příchod je tím nejstrašnějším neštěstím, jaké může lidi postihnout. Víc o tom nevím... A nech mě..." schoulila se do klubíčka a rozvzlykala se strachy. Conan se k ní sklonil a svou obrovskou rukou, zvyklou drtit nepřátele jako ořechy, ji hladil tak dlouho, až usnula.

4. kapitola

Conan seskočil z vysokého cestovního sedla, aby si protáhl unavená záda. Cesta přes Kezankiánské hory nebyla z nejjednodušších.

Výprava byla sestavena dobře. Vojáci, doprovázející, pod Conanovým velením pána z Arresoy, byli nejen dobře vybaveni, ale i výtečně vycvičení. Cesta k horám probíhala až příliš snadno. Na třicet vojáků doprovázejících jednoho vyslance si hned tak nikdo netroufne, a tak se Conan začínal nudit. Veškerá nuda ho však přešla, když začali stoupat k Fryxtunskému průsmyku. V nížinách Brythunie vládl teplý podzim a zima se teprve chystala na převzetí moci nad počasím. V Kezankiánských horách však už vládla rukou tvrdou a nelitostnou.

Teprve nyní si s trochou vděčnosti Conan vzpomněl na krále Alazida, který jim dal s sebou několik nákladních koní, na nichž se vršily balíky s kožešinovými obleky pro všechny členy výpravy.

Conanova otužilost se i tady projevila. Zatím si na sebe vzal jen kožešinové kalhoty a kazajku. Pán z Arresoy byl zabalený až po špičku hlavy. Již sedmý den stoupali vzhůru. Přes den bylo většinou slunečno, všichni mohli do sytosti obdivovat zasněžené štíty Kezankiánských hor.

Průvodce je opustil, když dosáhl pásma prvního sněhu. Domorodec tvrdil, že se tudy projít nedá. Bohové si to prý nepřejí. Nad tím Conan mávl rukou. Nechal si přesně ukázat cestu a pak pokračovali dál. Postavička drobného, snědého domorodce, stojící na prvním jazyku sněhu, se postupně zmenšovala. Avšak ještě večer, před západem slunce, ho zahlédli jak stojí stále na tom samém místě a dívá se za nimi.

Kolísání teplot a poryvy prudkého větru uvolňovaly malé laviny. Řítily se dolů jako velká mořská vlna, která sebou bere všechno s čím se setká. Doprovázel je rachot, mohutná oblaka zvířeného sněhu. Tam, kde sjely, zůstávaly holé kamenité stráně, jen řídké pokryté sněhovými plotnami.

Conan zatím úspěšně takové svahy obcházel, ale na přístupech k Fryxtunskému průsmyku se jim úplně vyhnout

nemohl.

V děsivých výškách průsmyku se všem nedostávalo kyslíku, a tak museli své koně vést za uzdy. Jen pán z Arresoy jel až na konci průvodu, kde koně a lidé už dostatečně prošlapali cestu, aby hrabě neuštvál svého koně. Neměl odolnost obyčejných vojáků, natož Conanovu.

Výprava se proplétala mezi zasněženými ostrými skalisky, která jim nedovolovala jít přímou cestou. Nicméně díky nim se nemuseli až tak obávat nečekaných smrtících lavin.

Když procházeli pod jedním z obřích kamenných zubů, Conan se otočil a zastavil svého koně. Pustil všechny před sebe, aby zjistil v jakém stavu je výprava. Vítr skučel na hranách kamenného obra, pod nímž Cimmeřan stál. Viditelnost klesala. I přes svůj divošsky ostrý zrak nedohlédl dál, než na dva jezdce jdoucí za sebou. Lidé i zvířata se vlekli čím dál tím pomaleji a Conanovi bylo jasné, že si budou muset brzy odpočinout.

Cimmeřanův zástupce Durigas, hromotlucky chlapík s rozježenou čupřinou rezatých vlasů, se u Conana na okamžik zastavil. Otfel si vrstvu sněhu z tváře a zařval, aby přehlušil vytí vichřice:

"Jsi si jistý, že tohle je ta správná cesta?"

Cimmeřan se ani nenamáhal odpovédět a mávl rukou, aby Brythunec jel dál a starat se o své věci. Věděl, že jeho zástupce vyniká silou, chytrostí však nikoliv. Kolem přejel i pán z Arresoy. Seděl schoulený v sedle a z kožešinových zábalů vyčnívaly jen jeho ostré oči.

Conan se trochu pohrdlivě poškleboval nad slabostí jinak zdatně vyhlížejícího dvořana, ale neřekl nic.

"Musíme vydržet ještě pár hodin," štěkal do kvilejícího větru na vyslance, který se únavou kymácel v sedle.

Koni se už viditelně chvěly nohy.

Snažili se rychle přejít nejvyšší bod svého horského výstupu, aby se co nejdříve dostali zpátky dolů, do tepla. Blížil se pomalu večer. Conan vyrazil kupředu a sám prošlapával cestu. Stmívalo se, a jak je v těchto místech dobrým zvykem, spolu s večerem přišel i ostrý, řezavě ledový vítr, který přecházel na volné pláni ve vichřici. I Conan si přes sebe přehodil kožešinovou halenu, nasadil si čepici až na oči a vydal se kupředu.

Vítr stále sílil.

Conan šel jako oživlá socha a ve vytí větru občas slyšel jen ustrašené frkání svého koně. Asi po hodině ostré chůze se dostal za výběžek skály do poměrně tišiny. Otočil se a zjistil, že je sám.

Tma už byla natolik hustá, že se nemělo cenu vracet. Nebylo vidět ani na krok. Conan se vydal dál. Chtěl si najít nějaké bezpečné místo, kde by mohl přespát.

Vítr pomalu slábl, ale sníh padal dál. Conan si protíral slzící oči, do nichž ho stále ještě bodaly, nyní již řidnoucí, sněhové vločky.

Po další půlhodině chůze vánice opět zesílila. Conan jen pudově držel vytčený směr a prodíral se řadící metelici.

Když obcházel jeden z mnoha kamenných zubů, ujely mu najednou nohy. Snažil se udržet rovnováhu a jen díky tomu, že měl okolo ruky omotanou uzdu, se mu to podařilo. Kůň zastavil a odmítal jít dál. Třásl se po celém těle. Pak se najednou postavil na zadní a kopyty zaútočil na obra. Cimmeřan prudce trhl uzdou a srazil tak koně na všechny čtyři, ale kvůli prudkému pohybu mu znovu podjely nohy a Conan začal bezmocně klouzat po svahu dolů. Uzdou tentokrát v ruce neudržel.

Začal nabírat rychlost. Jel po břiše jako po skluzavce hlavou napřed. Svah byl čím dál tím prudší. Bleskurychle sáhl dozadu za hlavu a vytasil meč z pochvy. Kůň zastavil a otočil rukojetí i svoje zápěstí, a tak je spojil pevným poutem. Nejprve zkusil mečem zabrzdit pád jako brzdou, ale dosáhl jen toho, že jel nohama napřed. Nezbyvalo mu už nic jiného, a proto prudkým pohybem meč zabodl do sněhu pod sebou. Předloktími narazil na ostří trčící ze sněhu. Tělo se prosmyklo kolem a zůstalo viset na zabodnuté čepeli. Conanovy svaly se napnuly do nemožnosti a podařilo se jim zachytit náraz, který ho zastavil. Ještě chvíli ležel a snažil se uklidnit vzrušené dýchání. Hlavu měl položenou ve sněhu a jeho dech rozpouštěl sníh před ústy. Trvalo dlouho, než vstal. Tvář měl bílou. Teprve po chvíli na něm začal nabalený sníh odtávat.

Zleva se ozval děsivý praskot a potom narůstající řev. Nikdy nic tak děsivého neslyšel, a to ani tehdy, když zažil na moři bouři. Dunění se neslo údolím za Conanovými zády a rachot rozechvěl půdu pod jeho nohama. Poklesl na kolena a znovu zabodl meč do sněhu. Po chvíli si uvědomil směšnost svého počínání, ale to už byla lavina daleko. Vytí větru mu nyní znělo jako zpěv vzdálených slavíků. Tma však byla čím dál tím hustší a Cimmeřan už přestal doufat, že najde svého koně.

Orientoval se podle směru větru a stále stoupal vzhůru. Nedokázal odhadnout, jak daleko mohl sjet při svém nedobrovolném výletu. Chvillemi už byl přesvědčený, že dávno musel vystoupat nad nejvyšší vrcholky hor.

Ze tmy se vynořil ostrý dráp skaliska a Conan věděl, že ho jeho orientační pud nezahlasil ani tentokrát. Opřel se zády o skálu a chvíli odpočíval. Uvažoval o tom, jestli vůbec má jít hledat koně, ale pak přece jenom šel.

V místě, o němž si myslel, že odtud sjel dolů, začal odvíjet čím dál tím větší spirálu. Trvalo dost dlouho, než narazil na hromadu třesoucího se masa, v níž poznal svého koně, avšak až tehdy, když si pořádně vytřel všechny sníh z očí. Kůň bezmocně ležel ve sněhu a Conan byl přesvědčený, že má zlomenou nohu. Vytáhl meč, aby ukončil koňovo trápení. Sklonil se však k jeho hlavě, aby nesekl v té tmě špatně a uviděl, že se kůň zamotal do přetržené uzdy tak důkladně, že je vlastně spoutaný. Proto tu ležel a proto také neutekl, když tak blízko něj řvala lavina.

Conanovi trvalo hodnou chvíli, než zmrzlou a zašmodrchanou uzdu rozmotal. Potom se spolu vydali hledat nějaké útočiště, kde by si v mrazivé noci mohli odpočinout, aniž by zmrzli.

5. kapitola

Šel s hlavou sklopenou a koně táhl za sebou. Vrazil do překážky tak prudce, až mu spadla čepice. Zdvihl hlavu a zjistil, že stojí u holé kamenné zdi, která trčí vysoko nad něj. Použil oči na veliké kamenné kvádry, z kterých byla postavena. Nelpěla na nich jediná sněhová vločka. Opřel se o zeď dlaní a s údivem zkonstatoval, že kamenná stěna je nejen hladounká jako dívčí kůže (myslí se mu mihla krásná tvář Xaridy, ale že je i tak teplá. Uvědomil si, že musel sejít dost hluboko do údolí a že přesně neví, kde je. Snažil se zorientovat. Jenže v těchto končinách žádné město nebo opevněné sídlo nemělo být. Nebo aspoň o něm Conan neslyšel. Chvilí stál a snažil se dohlédnout na vrcholek kamenné zdi. Vítr tady však skučel jen o trochu míň než nahoře u průsmyku a zdvihal oblaka sněhu, která se zarážela jakýmsi nepochopitelným způsobem kousek před černou zdi. Kameny vypadaly, jako kdyby je někdo vytesal právě včera. Nicméně zima byla i nadále strašlivá. Vlasy mu začaly mrznout. Dlouhé, černé prameny se rychle měnily v rampouchy. Sehnul se pro čepici a rozhodl se, že musí najít vchod do podivného města. Pevně třímal otěže svého koně a šel podél zdi. Čas od času se opíral o zeb. Možná jen proto, aby se přesvědčil, že se mu to všechno nezdá, a také možná proto, aby si zahřál ruce. Byl přesvědčený, že musí někde najít vrata. Šel dlouho, než na ně narazil.

Byla obrovská, vyšší než tři bojovníci postavení na sebe. Otvírala se dovnitř. Jemně do nich strčil. Bez jakéhokoli odporu se otevřela. Cimmeřan se nedůvěřivě otočil, když se za ním opět zabouchla. Bylo mu nepochopitelné, že je vichřice, která se do nich opírala veškerou silou, sama nerozrazila. Conan vstoupil do města a musel přivít oči. Venku, kde řádila vichřice, byla tma a mráz. Tady bylo teplo a zhora se linulo podivné nažloutlé světlo, které připomínalo večerní slunce někde v Argosu. Vzdych se tu ani nepohnul. Conan stál za vraty a v teple se na něm pomalu rozpouštěl led, který se postupně nalepil na jeho kožešinový oděv. Conan si stáhl z hlavy čepici a shodil i halenu. Po chvíli stál uprostřed louže, která se stále zvětšovala.

Pozoroval město kolem sebe. Vrátil se k zabouchnutým vratům. Prohlédl si jejich kovový, vypouklými basreliéfy zdobený povrch, jestli náhodou nepozná, kde by se mohl nacházet. Ve výši hlavy dospělého muže z nich trčely lebky harpyjí, které měly

v nosech obrovské, visle postavené kruhy. Jimi se zřejmě prostrkávala břevna a brána se tak pevně uzavírala... Jenže, v tom případě, proč se vrata otvírala dovnitř? Zvenčí byla brána černá jako kamenná stěna, která ji obklopovala.

Zevnitř se blýštěla stříbřitým leskem a nehyzdil ji jediný škrábanec.

Všechno kolem bylo cizí. Stál na okraji města, které vypadalo opuštěně. Nikde ani živáčka. Domy, postavené z narudlého kamene, se zužovaly směrem vzhůru a vypadaly jako malé pyramidy. Byly zdobené tak bohatým vyřezáváním, jako kdyby umělci, kteří tu stavěli, znali tajemství, jak změkčit kámen. Okna byla podlouhlá a úzká. Táhl se vždycky skoro po celé délce stěny. Conan uvázal koně u nejbližších domovních vrat a šel se podívat dovnitř. Všude bylo pusto, ale nic nenasvědčovalo nějaké katastrofě, nebo neštěstí. V domě byl pořádek, uklizeno, a i když tu byl prach, nevypadalo to tu opuštěně.

V místnostech stál nábytek. V jednom pokoji na zemi ležel shrnutý koberec, jako by někdo utíkal ven, zakopl o kraj a nechtělo se mu vrátit se a srovnat ho. Na zdi visel vzácný starodávný stygijský meč. Conan k němu došel a sundal ho ze stěny, potěžkal v ruce a pak ho znovu zavěsil na jeho místo. Sedl si na malovanou truhlu v koutě a prohlížel si pokoj. Podepřel si hlavu rukou, oči měl přivřené. Bylo to divné, moc divné. Pak vstal a dýkou otevřel zamčenou truhlici. Byly v ní ženské šaty, jaké se nosily v Hraničním království. Conan se usmál. Konečně alespoň jeden nález, který se k něčemu hodí. Stáhl ze sebe všechny mokré věci. Vytáhl jednu halenu a utřel se do sucha. Pak vši silou svých obrovských svalů si vyždímal ještě jednou a v klidu oblečení. Rozvěsil ho po židlích stojících kolem stolu a vydal se na další prohlídku. Necítil se až tak nahý, měl s sebou svůj meč.

V kuchyni na zdi viselo nádobí. Doprostřed stolu zabodla něčí ruka velký zubatý nůž. Bylo na něm zaschlé cosi, co mohla být třeba i krev. Ve spízi bylo vymeteno, nezbyla tam ani zkamenělá kůrka.

Všechny obyčejné věci tu zůstaly, avšak Conan nenašel ani jediný kousek zlata, drahý kámen, nebo stříbro.

Cimmeřan se vrátil do pokoje, kde nechal oblečení. Za chvíli, kterou se potuloval po domě v teple, které panovalo ve městě, dokonale uschlo.

Vyšel z domu a prohlédl si několik dalších domů v téže ulici. Všude to bylo stejné. Kůň sledoval Conana vyděšenými očima a kdykoliv obr zacházel do některého z domů bázlivě řičel. Viditelně nechtěl zůstat sám.

Vrátil se ke koni z poslední prohlídky. Odvázal uzdu a vydal se ulicí, která se od brány svažovala dolů. Předpokládal, že se tudy dostane ke středu města. Čas ubíhal, ale světlo se neměnilo, přestože už mělo být k půlnoci. Conan se několikrát podíval vzhůru, ale neviděl nic než modré zářivé nebe bez jediného mráčku, bez jediné poskvrnky, ale také bez slunce.

Kožešinová halena a čepice pomalu vysychaly a vydávaly nepříjemný zápach. Conan se neustále rozhlížel kolem. Město však bylo mrtvé. Mrtvý byl i vzduch. Město nemělo svůj pach.

Navštívil dalších několik domů, prolezl i jakýsi palác, ale všude to bylo stejné. Nikde nikdo, nikde nic. Jen domy byly stále vyšší a ozdobnější. Palácové zdi neměly stejnorodou narudlou barvu jako domy. Vypadaly, jako když dítě vezme různobarevné hlíny a promísí je. Stěny protínaly nepravidelné různobarevné šmouhy, které umělec využíval při výzdobě tak, že reliéfy, které zdobily zdi, byly jako živé.

Ticho bylo tak hluboké, že mu chvílemi znělo v uších.

Když poprvé zaslechl hudbu, myslel si, že se mu opět něco zdá. Ale pak se zvuky blížily. Conan se vydal směrem odkud přicházely, ale po chvíli zjistil, že zřejmě zabloudil, protože hudba ztichla.

Najednou kůň zařehotal a rozběhl se. Táhl Conana za sebou. Obrovi došlo, že zvíře zřejmě ucítlo vodu, a tak šel klidně za ním. Vyšli na náměstí, které Conana udivilo jak svou velikostí, tak i prapodivným tvarem. Bylo pravidelným pětiúhelníkem. V jednom rohu stál vodotrysk, z něhož stříkala voda do ohromné výšky. Na jejím vrcholku se jemně pohupovala skleněná koule, která byla zřejmě zbroušená do mnoha malých plošek, takže lámala světlo a vrhala kolem sebe různobarevné paprsky. Conan užasle zíral na nádhernou fontánu světla, která jiskřila, zářila a kolébala se na vrcholku vodního sloupu. Byl tím pohledem tak fascinovaný, že si pomalu ani nevšiml, že se mu kůň vytrhl a cválá k vodotrysku.

Conan po chvíli odtrhl pohled od nádherného divadla a rozhlédl se kolem. Náměstí bylo pusté, domy však zářily světlou uvnitř a z jednoho zněla tlumená hudba. Stavení měla až tři patra. Jejich věže, které se tyčily do výše dalších čtyř pater, však vypadaly jako vyřezané z jednoho kusu skály.

Jen jedna strana náměstí se lišila od ostatních. Tvořila ji kamenná hradba ze stejného kamene, z kterého byly postaveny domy. Byla celistvá podobně, jako věže. Jediné místo porušilo monolit a tím místem byl tmavý otvor o průměru asi tak deseti stop. Celá stěna byla hladká, žádné ozdoby, žádné vyřezávání, žádné malby. Prostá, holá stěna, tyčící se do ohromné výšky. Převyšovala ostatní strany náměstí a vypadala hrozně. Její horní část se rozplývala v nekonečné modři nebe. Hrůzostrašný pohled na neživotnou, blyštící se stěnu Conana fascinoval. Cimmeřan na ní tiše zíral a nemohl odtrhnout oči od tak nepravděpodobného divadla. Pak se podíval po svém koni. Ten stál u fontány a zalýkavě chlemtal vodu, jako kdyby deset dní nepil. Obr se k němu vydal přímo přes náměstí. Vtom si všiml několika lidí, kteří se také pohybovali náměstím od jednoho domu k druhému. Nešli však, jako on napříč, ale drželi se u stěn domů, mírně se potáceli a hlasitě si zpívali. Obrovi se v tom okamžiku objevil v ruce meč a byl připravený bránit se proti jakémukoli nepříteli.

Zpoza rohu po Conanově pravé ruce se z uličky vynořila postava. Cimmeřan se zastavil a díval se na prvního obyvatele, kterého tady uviděl zblízka. Dívka, a byla to krasavice, se nedržela u stěn jako ostatní, ale šla přímo napříč, právě tak jako před chvílí Conan. Přidal do kroku, aby se s ní setkal. Chtěl se jí vyzpat, kde se vlastně ocitl, co se tu děje, ale...

Dívka se k němu přiblížila a teprve nyní si Conan všiml jejich obrovských nevidoucích očí, toho, že vlastně skoro nedýchá, že její chůze postrádá té ladnosti, kterou žena nikdy neopomene vložit do každého svého pohybu. Její prsy se pohybovaly mimo rytmus té nepřirozené chůze. Conan strnule stál a zíral na prapodivnou postavu. Prošla kolem něj tak blízko, že se o něj otřela svým vlajícím modrým lehýnkým šatem. Conan by však přísahal, že si ho vůbec nevšimla. Otočil se za ní, zdvihl ruku, jako kdyby ji chtěl zachytit, ale pak ji nechal klesnout a v nerozhodnosti se rozhlédl. Dívka pokračovala nepřirozeně pravidelným krokem směrem k tmavému otvoru uprostřed kamenné stěny. Chvilí se za ní ještě díval, ale pak mávl rukou, otočil se a vydal se opět ke svému koni. Dívka zmizela v tmavém otvoru, jako by se propadla do vody.

Najednou se Cimmeřan zastavil jako kdyby ho někdo udeřil. Polilo ho horko a po několika vteřinách mráz. Pohodil hlavou dozadu, až se jeho dlouhé černé vlasy rozlétly jako vějíř. Nebyl už daleko od fontány. V tom okamžiku si připadal, jako kdyby měl místo nohou dva pilíře zabořené hluboko do narudlé dlažby náměstí. Pohyboval jimi nesmírně pomalu. Zdálo se mu, že se brodí řekou plnou medu. Všechno se mu houpalo před očima. Obraz náměstí se na dlouhý okamžik rozplzl. Tělo se mu změnilo v slizký, roztřesený chuchvalec. Stále ještě mřel

ke svému koni, ale jakási obrovská síla ho násilím obracela směrem k otvoru ve stěně, kde před chvílí zmizela dívka. Jakási nepochopitelná a nezvladatelná síla ho tam táhla. Conan se bránil, co mu síly stačily, ale nebyl schopný odolat. Dlažba za ním se změnila v klubko ohromných hadů, kteří svým vlnivým pohybem posouvali Conana stále blíž k otvoru. Sekal proti nim mečem, bodal a znovu sekal. Hadi však byli nesmírně obratní a lehce uhýbali jeho ranám. Jejich zářící oči ho spalovaly. Hadi hlavy se blížily ke Conanovu obličejí a jejich oči se zvětšovaly, takže zabíraly čím dál tím větší část obrova vědomí.

Conan se pomalu přestával bránit, jen chvílemi se ještě snažil zastavit svůj pohyb, který ho přibližoval stále víc a víc k podzemí. Ohlédl se a v tom okamžiku se hadi změnili v ohavné, rohaté, smrtelně jedovaté zmije. Syčely své výhrůžky k nedostatečně chráněným lýtkům a břichu. Neustále měnily své barvy. Původně byly jasně žlutozelené, nyní byly černorudé. Po jejich těle se přelézaly duhové pruhy. Nebyly to zářivé jasné barvy jarního dne, ale temné barvy smrti. Conan cítil, že se jeho konec blíží.

Do uší se mu najednou zařezal příšerně falešný opilecký zpěv. Conan sebou trhl a nesmírně pomalu pootočil hlavu vlevo. Kousek od něj stál zcela opilý muž, kterému zřejmě bylo špatně. Muž nebyl schopný se udržet se na vlastních nohou. Snad proto se ocitl tak daleko od zdí domů. Potácel se, padal, ale neustále zpíval. Jeho zpěv byl tak příšerně falešný, že ani Conanovi, který nikdy nehrál na nějaký hudební nástroj, ale měl hudbu rád (zvláště když u toho byla pěkná žena), se zjezily vlasy na hlavě. Chlapík, v roztrhaném chitónu jasně modré barvy, upadl znovu na zem a třásl obličejem o dlažbu. Z nosu a úst mu vytryskla jasně rudá krev. Zpívat však nepřestal.

Cimmeřan si uvědomil, že se již chvilku nepohybuje. Stojí! Bleskurychle mu došlo, že zpěv zřejmě nějak ruší hady, kteří ho chtěli dostat k černočernému otvoru v blyštící se stěně.

Conan začal taky zpívat. Vyřvával vojenskou odrhovačku, kterou se naučil, když sloužil v turanském Aghapuru.

"Jdem do boje svatého, za krále našeho milého, chcípnout za něho,
to je náš svatý cíl!"

Řval, až mu oči lezly z důlků, ale zpěv viditelně pomáhal. Hadi se zmenšují, i jejich barvy se nějak projasňují. Síla, která ho táhne k otvoru slábne. Jeho tělo opět nabývá lidského tvaru. Conan cítí, že má zase dvě ruce a dvě nohy. Má krk a je schopný kdykoli otočit hlavu jakýmkoli směrem. Už je schopen odolávat magické síle, už se dokáže otočit zády k tmavému otvoru a pomalu vykročit směrem ke koni, který stojí jako socha u fontány a nedůvěřivě sleduje svého pána, který řve s nepřičetnými vyvalenými očima stále jednu a tutéž sloku odrhovačky a jde k němu krokem, který má strašně

daleko k Cimmeřanově obvyklé pružné a kočičí chůzi. Stále ještě má místo nohou chrámové sloupy. Ale už jde směrem, kterým chce jít on sám, a ne kterým ho ženou obrovské rohaté zmije.

Jeho kůň je dobře vycvičený, a tak vyčkal, až ho jeho pán uchopil za uzdu, a pomalu kráčel za ním směrem k nejvzdálenějšímu místu celého náměstí, kam si to Conan zamířil. V koutě náměstí zářila do žlutého, nyní, bůh ví proč, pošmourného dne, okna jakéhosi dvoupatrového domu. Jeho pyramidová střecha nebyla ani zdaleka tak masivní jako u ostatních na náměstí. Dům ho lákal také tím, že z něho před tím než začal hulákat svou píseň, slyšel znít hudbu. Conan nahlédl do okna a rozzářil se. Nicméně nepřestal vyřvávat písničku. Ze dveří vyhlédl jakýsi člověk a pokynul Conanovi, aby šel blíž.

"Pojď dovnitř, pane," všiskal, aby přehlušil Conanův řev, "a nemusíš už zpívat. Tady hraje hudba a to stačí."

Cimmeřan jen pomalu ztišoval svůj hlas a s napětím sledoval své nitro, jestli se zase neobjeví děsivé rohaté zmije. Ze dveří se však linula hudba docela lahodící Cimmeřanovu sluchu. Bylo v ní, na Conanův vkus, snad trochu moc pištivých tónů, ale dalo se to vydržet.

Obr uvázal koně vedle dveří ke kovovému kruhu a vešel dovnitř. Byl to docela příjemně vypadající hostinec. Na hácích viselo pár plápolajících loučí, takže tu bylo málem ještě víc světla než venku. U stolů bylo plno, ale lidi, kteří u nich seděli, vypadali jako chodící mrtvoly. Byli bledí, vyhublí, měli kruhy pod očima, třásl se jim ruce. Přestože byli oblečení do různobarevných, přepychových šatů, vypadali tak nějak stejně. Bylo to možná tím, že seděli tiše, nemluvili, nehádali se. Měli všichni stejně rezignovaný výraz mučivého očekávání. Přese všechnu vnější různorodost měl Conan v první chvíli pocit, že jsou všichni bratry. Tak si byli podobní.

Jediní, kdo vypadali dobře, byli hudebníci. Jim alespoň netrčely kosti z kůže a viditelně byli při silách. Právě tak "dobře" vypadal i hostinský a jeho personál.

"Dejte mi něco k jídlu," zahřměl Conan, jak měl ve zvyku. "A něco k pití. Nejlépe víno, ale neředěné!"

"Pane," ozval se za ním tichý hlas. Cimmeřan se otočila málem smetl uctivě se uklánějícího se pacholka. "Pítí máme dost, ale jídlo skoro žádné. Letos bylo, bohužel, příliš krátké léto a podzim se tu taky příliš dlouho nezdržel, a tak jsme nestačili sklidit veškerou úrodu."

"Co to meleš?" rozčílil se Conan.

"Pravdu, pane," znovu se hluboce ukláněl podomek.

"Dej mi, co máš, a pak přines pití! Když už není jídlo, tak budeme žít z vína," ušklíbl se Cimmeřan a rozhlédl se pátravě kolem. Zamířil ke stolu, který byl co nejdál ode dveří.

"Je úplně jedno, pane, kde budete sedět, pane," naklonil se k němu muž od vedlejšího stolu.

Byl však tak zesláblý, že se převážil a málem by spadl na zem, kdyby ho Conan nezachytil a neposadil zpátky. Zabočil o kus dál a vybral si osamocené místo.

Sedl si pohodlně ke stolu, opřel se zády o zeb a spokojeně si natáhl nohy. Přimhouřenýma očima se rozhlížel po lokálu. Byla to obvyklá špeluňka té doby, jaké znal z Nemédie nebo Ophiru. Velká místnost s dřevěným stropem, podepřená několika masivními vyřezávanými sloupy, které nesly stopy po nepodařených zásazích mečem. Nicméně všechno to tu příliš starobyle nevypadalo. Cimmeřan skoro neznatelně zavrtěl hlavou. Cítil ve vzduchu nebezpečí a nebyly to jenom čáry. Nasál vzduch do svých mohutných nozder a hned mu bylo jasné, co tu nehrálo. Byl tu cítit kyselý pach vína a nemytých těl, ale zcela tu chyběla vůně pečeného masa.

Na stůl před ním s hlučným bříknutím dopadla konvice tak plná vína, že z ní až vyšplácho. Vedle pacholek postavil pořádně velký měděný tepaný pohár, který se Conanovi hodil právě tak do ruky Cimmeřan se na něj zálibně díval, točil jím v prstech a pečlivě si prohlížel výjevy, které tam byly vytepané.

"Hej," houkl na podomka. "Pojď sem! Tohle přese není hyperborejský pohár."

"Není," přikývl slizce vypadající chlapík. "Ten si přinesl náš pán z Puntu."

"Váš pán se dostal až tak daleko?"

"Ano, pane. Když jsme ještě sídlili v Abelamu..."

"Počkej," přerušil ho Conan, "to je v Hraničním království, nebo se mýlím?"

"Nemýlíš se, pane. Všichni, co tu jsme v městě Hewaš, jsme sem přišli z Abelamu. Když se v Hraničním království zmocnil vlády hrabě Zochastar, vyhlásil hned v prvním fermanu, že město Abalam srovná se zemí, protože jsme přísahali věrnost našemu zákonitému králi. Proto jsme všichni uprchli."

"Jak jste se dostali sem?"

"Nikde si nechtěli nechat tolik lidí, tak nás hnali dál a dál..." pokračoval podomek plačtivým hlasem a sklonil hlavu na svá tučná prsa.

Cimmeřanovi se jeho vyprávění znechutilo právě tak, jako pohled na jeho teploušskou tvář, že ho odehnal mávnutím ruky. Podomek couval od obrova stolu a stále se ukláněl.

Conan si vrchovatě nalil do svého poháru a jedním zátahem vypil obsah. Tvář se mu zkrivila hnusem.

"Tohle vydáváš za víno," zařvala praštil pěstí do stolu až nadskočila konvice.

Otevřely se dveře do kuchyně a odtamtud se vybatolil tlustý, pohyblivý mužík.

Nezvykle silným a na jeho tělo strašně hlubokým hlasem zařval:

"Co se tu flákáte!"

A hudebníci začali opět hrát jako o život. Zřejmě o něj opravdu šlo, protože i Conan ucítil magický vliv kouzel a začalo se mu zdát, za tu krátkou chvíličku co hudebníci nehráli, že by měl jít na náměstí ven a podlaha se začala podezřele vlnit.

Jakmile muzikanti zaduli do svých píšťal, místnost se okamžitě uklidnila a tlouštík přiběhl na svých kratoučkých nožičkách k obrovitému Cimmeřanovi.

"Něco není v pořádku, pane?" zašveholil.

"Samozřejmě, že není," vyštěkl vztekle Conan. "Co to dáváš lidem pít za splašky?"

"Pane," zatvářil se hostinský uraženě, "moje víno je vínem znalců!"

"Jo", vmísil se do rozhovoru jeden z mužů sedících poblíž Conanova stolu, "kdo ho zná, ten ho nepije."

"Ty mlč," štěkl směrem k němu hostinský.

Conan se hlasitě rozchechtal. Hostinský se na něj zamračeně díval, ale víc si vůči obrovitému Cimmeřanovi nedovolil.

"Pane," řekl po chvíli, "vím, že víno není nic zvláštního, ale tady jsme v horách. Kromě toho ho podáváme zředěné, aby se tu v noci nikdo neopil. Mám starosti dost, než abych se tu ještě pral s nějakým opilcem, který se mermomocí chce nechat sežrat," dodal zamračeně.

Pak se najednou usmál a na okamžik odhalil své nažloutlé zuby. Così na tom pohledu Conana zarazilo.

"Mám ti, pane, přinést něco k jídlu?"

"Bude to tak mizerné, jako je to víno?" zeptal se pochybovačně Cimmeřan.

"O moc lepší to opravdu nebude, pane. Ale o něco málo snad ano," uklonil se mužík a znovu se usmál.

Tentokrát se však jeho úsměv projevil jen zkrivením rtů. V tom okamžiku Conanovi došlo, co mu bylo divné na mužíkově úsměvu. Přední zuby zpilované do špičky. Přesně tak, jako to mají v Zembabwei černoši, kteří se živi lidským masem.

Za chvíli z kuchyně vyběhl Slizoun, jak si ho Conan pro sebe pojmenoval, a postavil před Cimmeřana misku s nějakou zadělávanou zeleninou. Obr si oddechl. Nebyl si jistý, jestli by po jeho předcházejících slovech o neúrodě, vyhublosti ostatních hostů a zubech majitele špeluňky, měl chuť na jakkoli upravené maso.

Popíjel víno a zasmušile poslouchal kvílivé tóny píšťal. Vzpomínal na lahodné víno krále Alazida, podávané ze štíhlých soudků. Víno, které mu přineslo tuto cestu.

Uplynulo několik hodin, než dopil jediný džbán. Pak se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že je v hostinci skoro sám. I hudba už zmlkla. Tázavě se podíval na podomka, který šel právě kolem. "Už je ráno," ucedil tučný chlapík.

"Jak to, vždyť se nic nezměnilo? Vidět je stále stejně," oponoval Cimmeřan.

"Nevím, pane," naklonil se k němu chlap a jeho převísle tváře se zlehynka chvěly. Táhla z něj kořalka a navíc mu smrdělo z úst. Conan ho jemně odstrčil. Chlapík poodletěl, ale přesto pokračoval ztišeným hlasem:

"Hostinský pozná, kdy už je ráno. Tady se světlo nemění," řekl ustrašeně podomek.

Otočil se a zmizel v kuchyni.

Conan vstala houkl na hostinského: "Pojď si pro peníze, ty starý mrchožroute!"

Tlouštík se zjevil vedle stolu jako duch. Conan hodil na starý dřevěný podrápaný stůl jeden zlatý florán.

"To máš za pítí," ušklíbl se obr, "a to tvoje jídlo taky zanic nestojí. Doufám, že zítra v noci toho bude trochu víc a lepšího." "Samozřejmě pane," blýskaly se oči hostinského, když uviděl bohatství, které mu nyní patřilo. "váš pokoj je připravený," řekl úlisně.

"Nic takového," tvrdě odmítl Conan, ale pak si to rozmyslel. Zašklebil se jako bůh Sorika a pokračoval: "Dobře!

Doufám, žeš mi připravil nejlepší pokoj."

"Samozřejmě pane. Nedovalil bych si..." "To je v pořádku. Ukaž mi, kde je."

Conan šel v patách funicímu hostinskému, který měl potíže vysupět i do prvního patra, kde byly hostinské pokoje.

Otevřel dveře po pravé ruce, prakticky hned u schodů.

"Kolik tu máš hostů," zeptal se nevlídně Conan.

"Jen vás, pane. Ostatní si zabrali domy v okolí, protože město je veliké a nás je málo. Čím dál tím méně," zaskuhral hostinský. Conan přikývl a přibouchl dveře pokoje. Otočil se, seběhl měkce, jako obrovitá kočka dolů ze schodů.

Rychlým krokem prošel masivními dveřmi, které oddělovaly lokál od náměstí. Odvázal hnědáka a vracel se stejnou cestou.

Byl rád, že mu ho nikdo neukradl. Přece jenom to byla převeliká hromada masa. A jídla, jak je vidno, je v tomhle městě pomálu.

Kůň opatrně stoupal po vrzajících schodech vzhůru, polekaně trhal ohlávku, ale železná paže obrovitého Cimmeřana mu jednou pro vždy vyhnala z hlavy jakoukoli chuť k odporu.

6. kapitola

Conan za sebou zavřel dveře a pořádně si pokoj prohlédl. Byl veliký a skoro prázdný. V nejvzdálenějším koutě stálo obrovské lůžko s modrými nebesy.

Cimmeřan se v duchu usmál. Připomnělo mu to jinou postel v neskonale příjemnějším prostředí.

Uprostřed dlouhé holé stěny se tyčil krb, v němž plápolal malý oheň, který nestačil vytopit celý pokoj. Byla tu dost velká zima. V protilehlém koutě proti posteli, až skoro u dveří, stála u zdi veliká malovaná truhla.

Conan k ní došel, nohou se opřel o vyřezávaný roh a zkusil ji posunout. Truhlice se ani nepohnula. Do mohutného kovového ucha na kratší straně, které sloužilo k přenášení, uvázal koňskou uzdu.

Plácl koně po zadku, aby se posunul až ke stěně a uvolnil tak cestu ke dveřím. Zasunul mohutně vypadající závoru a pro jistotu zalomcoval dveřmi. Vypadaly masivně a pevně. Vrátil se ke koni. Sehnul se k truhle a otevřel ji. Byla

prázdná. V místnosti scházel stůl, židle a vůbec všechno ostatní zařízení. Conanovi to však nevadilo, protože se potřeboval pořádně vyspat a postel vypadala docela pohodlně.

Došel k ní a stáhl vrchní kůži z hromady povalující se uprostřed postele. Byla na omak navlhla. Chvilí postál v zadumání. Uvažoval, jestli nebude lepší zabalit se do svých šatů, ale pak se rozhodl přece jenom kůži využít. Přešel pokoj a přehodil ji přes koně, který se v první chvíli otrásl, protože kůže pocházela z medvěda a její zápach koni zřejmě vadil. Za chvíli se však uklidnil. Conan se vrátil k posteli a sáhl na další kůži. Byla přece jenom sušší. Přehodil ji přes okénko a tak v podstatě zatemnil pokoj. Pak nadzdvihl celou hromadu a zespodu vytáhl pečlivě vypracovanou kůži z horského pardála. Zašátral na spodku hromady ještě jednou a podařilo se mu nahmatat další. Zabalil se do ní a uložil se až ke stěně. Během pár okamžiků pevně usnul.

Když ho první spánek přešel, spal dál už neklidně. Zdálo se mu o lavinách a vánici. Měl pocit, že pomalu mrzne. Převaloval se nepokojně a ve spánku neustále hmatal po svém meči tak dlouho, až mu spadl na zem. To se opakovalo ještě několikrát.

Trvalo dost dlouho, než usnul trochu klidně. Ležel na pravém boku, obličej mu směřoval ke dveřím. Jedna pardálí kožešina z něj sklouzla na zem, druhou měl přetaženou přes ramena. Cosi ho znovu probudilo.

V první chvíli nebyl schopný přijít na to, co ho probudilo. Frknutí koně, nebo krátké skřípnutí otvíraných dveří? Byla tu skoro úplná tma, protože oheň v krbu už prakticky vyhasl. Jen slabá narudlá záře zaháněla tmu. Conan se díval zšeřelým pokojem zpod přivřených víček. Návštěvník si ničeho nemohl všimnout.

Conan byl přesvědčený, že dveře zavřel na závoru. Tmavý stín se však plížil od truhly směrem k posteli. Pootevřené dveře potvrdily Conanův odhad, že nezvaný návštěvník musel dovnitř proniknout právě tudy.

Kůň si dlouze oddechl, ale pak se ztišil ukonejšný laskavou rukou nočního návštěvníka. Bylo vidět, jak rychle a zkušeně prohledává torby sedla, které Conan prozatím nechal koňovi připevněné na hřbetu, protože si nebyl jistý, kdy odtud bude chtít odjet. Návštěvník jen zlehka odhrnul kožešinu, kterou Cimřeňan přehodil koňovi přes hřbet. Stál skoro zády k Conanovi. Zřejmě byl přesvědčený, že se sem vloupal tak potichu, že majitele pokoje nemohl v žádném případě vzbudit. Tato neopatrnost ho málem stála život hned v prvním okamžiku.

Conan se potichoučku rozbilil a pak se jediným bleskurychlým skokem přenesl přes půl světnice. Nicméně nějaký hluk musel způsobit, protože zloděj se okamžitě otočil, uskočil a snažil se zmizet v otevřených dveřích. V tom mu Conan chtěl za každou cenu zabránit, a také se mu to podařilo. Než stačil zloděj udělat druhý krok ke dveřím, dostal takovou ránu pěstí, až ho to nadzdvihlo. Rozplácl se o stěnu, ale stále ještě nebyl vyřazený z boje. Cimřeňan nemeškal, namířil k němu a pružnými kroky se velmi rychle blížil k ležící postavě. Další ranou zloděje minul, protože ten do posledního okamžiku předstíral poloviční mdloby, ale pak před smrtící pěstí uhnul bleskurychlým pohybem. Honili se po pokoji a celé to připomínalo hru kočky s myší. Conan nebyl schopný zloděje dorazit. Návštěvník už dostal několik ran, ale stále ještě stál na nohách a stále ještě se snažil dostat k spásným dveřím, aby zmizel. V tom mu ale obrovitý Cimřeňan skutečně mistrovsky bránil.

Dostali se k oknu a zloděj zavadil o kožešinu. Conan vztáhl ruce po jeho krku a stiskl. V poslední chvíli ho před konečným šklubnutím zarazilo chrčivě vydechnuté slovo:

"Conan!"

"Ty mě znáš?" zeptal se obr a trochu povolil smrtící sevření, takže zloděj mohl popadnout dech.

Chrčel a lapal po dechu. Cimřeňan s ním hrubě potřásl a pak zopakoval svou otázku.

"Znám," zasípěl zloděj. "A ty mě znáš možná taky. Naposledy jsme se viděli ve městě zlodějů, v Arenjunu."

Conan si zloděje natočil víc k světlu, které sem pronikalo okénkem, z něhož zloděj poněkud stáhl kožešinu, ale jeho zarostlá tvář mu vcelku nic neříkala.

"Mluv!" opět s chlapíkem zatřásl.

"Jsem Yerhu," chrčivě vydechl zloděj, "a občas jsem dělal s nemedijským Taurusem, jestli si na něho vzpomínáš."

"Na něho jo," zabručel již napůl uklidněný obr. Opět si zloděje otočil k oknu a pátravým zrakem mu přešel po tváři.

"Třeba si na tebe vzpomenu, až se ohlíš."

Zloděj si slyšitelně oddechl, protože mu v tom okamžiku došlo, že svou výpravu asi přežije.

Cimřeňan ho odhodil směrem ke krbu. Zlodějovi se podlomila kolena. Přece jenom z něj obrovské ruce málem vyrazily všechny vzduch a život. Dopadl na několik kožešin, které se tam povalovaly. Chvilí chrčivě oddychoval, pak se doplazil ke zdi a opřel se o ni. Díval se na Conana stále ještě trochu vyděšenýma očima. Svěšené, dlouhé, kostnaté ruce nebyly schopné víc nadzdvihnout tělo a uložit ho do pohodlnější polohy. Pololežel a sípavě dýchal. Hlava se mu bimbala ze strany na stranu. Boj o život ho zcela vysílil.

"Slyšel jsem o tvé síle, Cimřeňane, ale že je až taková, to jsem si nemyslel," řekl po chvíli s bolestným úšklebkem.

Conan mezitím došel ke koni a vytáhl z boční torby koženou láhev. Vyrhl zátku a chtivě se zhluboka napil. V lahvi to až zahučelo, jak zasál. Pak si všiml žiznivých očí svého návštěvníka. Hodil mu s úšklebkem láhev:

"Dej si, třeba ti to protáhne krk a budeš schopný mluvit." Yerhu lahev sice nechtyl, ale pomalým, skoro lenivým pohybem si ji přece jenom k sobě přitáhl a napil se. Viditelně se mu ulevilo.

"Mluvení mi nikdy nedělalo potíže," odpověděl. "Snad jen při tom, když jsi mě držel pod krkem jsem nějak nemohl vypravit ze sebe slovo. Ale teď už je to lepší."

Podíval se smutně na láhev a natáhl ruku směrem k Cimřeňanovi. Ten mávl svou obrovskou tlapou a sáhl do torby ještě jednou. V ruce se mu ocitla další láhev, která se té první podobala jako rodná sestra. Udělal několik kroků k posteli a pohodlně se na ní posadil.

"Jak ses tu ocitl?" zeptal se zvědavě.

"Na podzim jsem musel utéct z Halogy. Už si mě tam moc Lidí všimalo a bylo tam trochu moc teplo na můj vkus. Chtěl jsem do Brythunie a zabloudil jsem. Když mi bylo nejhůř, tak jsem narazil na tohle příjemné městečko. Od té doby se

snažím dostat ven a nejde to. Všechny brány se otevírají jen jedním směrem. Dovnitř tě pustí, ale ven už ne."
"To je nesmysl," odsekl Conan. "Hostinský říkal, že nestačili sebrat úrodu..."
"Jo, na podzim. To se prý dalo chodit ven. Ale jak přišla zima a čarodějnice se probudily z letního spánku..."
"Jaké čarodějnice?" přerušil ho Conan.
"Proč myslíš, že se tady spí ve dne a v noci se ponocuje a zpívá, nebo hraje? Jenom proto, aby tady lidi zapomněli, že mají hlad? To snad nemyslíš vážně!" odsekl zloděj.
Conanovi naběhly žíly na krku. Opatrně zazátkoval láhev a odložil ji vedle sebe na postel. Než se stačil zdvihnout, zloděj pokračoval:
"Nevztekej se. Až tady chvíli pobudeš, uvěříš mi."
Cimmeřan se uvolnil a natáhl opět ruku k lahvi. Pomalu upíjel dobré víno krále Alazida.
"Tak pokračuj," pokynul Yerhuovi po chvíli mlčení.
"Moc toho nevím," přiznal zloděj. "Nakradl jsem si tu dost. Nikomu tady moc na bohatství nezáleží. Zpočátku kradli všichni. Ono se tomu vlastně říct krádež ani nedá, protože jsme si vždycky brali jenom to, co patřilo těm, co..." zmlkl. Jednou, dvakrát naprázdno polkl: "No, řekněme třeba, zmizeli. Postupně všichni propadají zoufalství. Vidí, že odtud není úniku. Jara se nikdo nedočká. Všechny nás nežerou, aby měly dost tuku na letní spánek..." vyrazil ze sebe nakonec zloděj vztekle.
Byla na něm vidět, že on ne se svým osudem prozatím nesmířil. "U Croma! Tak ty tvrdíš, že se odtud nedostanu?" posměšně houkl Conan.
Yerhu neodporoval, jenom krátce přikývl.
"Poje se mnou," kývl na něj Cimmeřan.
Vstal, přešel rozlehlou místnost a ze sedla stáhl stočený kožený provaz, na jehož konci se pohupoval kovový trojhák. Usmál se na zloděje.
"Tak to jdeme vyzkoušet," kývl na ležícího muže.
Ten se zcela neochotně zvedl. Kulhavě se vypravil za obrem, který pečlivě zavřel dveře pokoje na petlici a zamkl. Potichu se protáhli výčepem a zadem se dostali ven z hostince. Yerhu při každém kroku tichounce zakňučel. Viditelně mu nebylo do zpěvu, ale snažil se Conanovi stačit. Obr však na něj stejně stále musel čekat.

7. kapitola

Přešli šikmo náměstí a namířili do jedné z uliček.
"Počkej," zavolal Yerhu na obra. "Zavedu tě k nejbližším vratům!"
Cimmeřan se na něho otočil. Chůze dělá zrzavému zloději zřejmě dobře, všiml si, protože už nekulhá a nesténá zdaleka tolik, jako před chvílí. Teď výpravu vedl Yerhu. Conan šel tiše za ním.
Netrvalo dlouho a byli u zdi. Cimmeřan rozhoupal kotvičku na laně a jediným táhlým pohybem ji vyhodil vzhůru. Kožený provaz se tiše rozvíjel a následoval kovový hák. Najednou se kotva zastavila, jako kdyby narazila na stěnu a začala padat dolů. Conan hbitě uhnul a nechal ji dopadnout na zem. Neúvěřivě se podíval nahoru, pak znovu stočil provaz a vyhodil kotvu ještě jednou směrem k vrcholku hradby. Vše se opakovalo, jako by nahoře bylo cosi, co kotvě bránilo v dalším letu.
"Můžeš mi věřit," řekl Yerhu. "Já jsem to zkoušel mockrát. Všechny způsoby.. A že jich znám hodně."
Conan pomalu přikývl.
"Tak je vyzkoušíme znovu! A spolu."
Zrzek se začal drbat ukazovákem na nose, což zřejmě znamenalo, že přemýšlí.
"Co chceš vyzkoušet dál?" zeptal se nakonec. Conan se zpytavě podíval nahoru.
"Není to tak vysoké, abych se tam nedostal a pak si o tom promluvíme," řekl zpupně a trochu nadutě.
Odhodil provaz na zem a zamířil k nejbližšímu domu. Chvilí tam kutal a za několik okamžiků se vynořil z pootevřených vrat. Na rameni nesl pořádný trám.
Yerhu seděl opřený o zeď domu a ukazováček jeho pravé ruky zamyšleně přejížděl po kořeni ostrého nosu. Druhá ruka držela pochroumaná žebra, aby se moc nepohybovala při dýchání. Každou chvíli mu projížděl obličejem záskub, který způsobilo prudší nadýchnutí.
Cimmeřan opřel trám o zeď. Nedosahoval až k vrcholu, ale moc mu nescházelo. Chvilí s ním pohyboval, až se nakonec dřevo zaseklo o výstupek ve zdi. Omotal si kolem pasu kotvičku i s provazem.
"Pojď mi to podržet," štěkl směrem k zrzkovi, "moc to nedrží."
"Nemám tam vylézt radši já," zeptal se Yerhu jen tak jako by nic.
"Ty," řekl s hlubokým despektem Conan. "Ty sušinko... Vždyť bys spadl dřív, než by ses dostal do poloviny. Drž to a nepyskej!" Obr se začal soukat po popraskávajícím trámu vzhůru. Zloděj stál u trámu a snažil se, v rámci svých možností, udržet v klidu kymácející se trám. Conan stoupal čím dál tím výš. Dolezl až ke konci. Podíval se vítězoslavně na zrzka stojícího dole a měkoulince protáhl:
"vidíš, že to jde... Jenom..."
V tom okamžiku pod ním ztrouchnivěl trám praskl a Conan se zřítíl dolů se strašlivým rachotem. Snažil se zachytit zdi,

ale jeho prsty klouzaly po hrbolatém kameni: Zanechávaly na kamení krvavou stopu. Ani se mu nepodařilo zbrzdit pád. Dopadl s temným žuchnutím na přelomený trám. Jeho váha ho hladce rozdrtila na ještě menší kusy. Když vstával, a nešlo mu to nijak lehce. Zaskřípal vztekle zuby. Opřel se o stěnu a podíval se na hromadu polínek a třísek, které tvořily neladnou hromadu, a pak poznamenal:

"Tohle město nebude nejnovější. Nenapadá tě něco?" obrátil se k zrzavému zloději, kterého Conanův pád odhodil stranou a právě v té chvíli klečel na všech čtyřech.

Yerhu nevypadal, že by měl moc chuti vstávat. Hlavu měl skloněnou k zemi a Conan si nebyl jistý jestli se právě tiše nechechtá. Chvilí s ním lomcoval vztek a měl sto chutí vybit si ho na vyhublém, kostnatém zlodějovi. Pak se zhluboka nadechl a vydal se znovu do domu, aby tam našel něco jiného.

Za chvíli se vynořil s obrovským stolem. Jeho mohutné svaly se napínaly a Conan celý zpocený funěl, když ho pohodil u zdi. "Tak mi pojil pomoci," vztekle zavrčel.

Oba se vydali dovnitř.

Za pár okamžiků se u zdi vršila vysoká pyramida sestavená z nábytku, který byli schopni vynést z nejbližších domů.

Yerhu docela vážně uvažoval o tom, že by možná bylo jednodušší nechat se od Conana zabít, než se tady takhle zbytečně dřít. Cimmeřan s zarytou úporností tahal další a další stoly, lavice, truhly a skříně.

Když uznal stavbu za dostatečně vysokou, začal se na ní soukat. I když lezl nahoru jemně jako lasička, stavba se pohybovala, skřípala, náfíkala. Každou chvíli hrozila spadnutím. Conan se dodrpal až nahoru. Do vrcholku mu zbývala ještě výška nejméně dvou dospělých mužů. Stál a křečovitě se držel jediného úchyty, který tu našel. Snažil se nalézt nějaký způsob, jak by mohl pokračovat dál.

Opatrně odtočil kotvičku od pasu a snažil se ji zabodnout do škvíry mezi kameny, tvořící zeď. Nedařilo se mu to. Celá pyramida se rozkymácela. V okamžiku, kdy se začala rozpadat, Conan seskákal bleskurychle dolů. Nebyl však tak rychlý, jak by potřeboval, takže musel seskočit z poměrně velké výšky. Překulil se. Než stačil vstát, spadl mu na záda malý stolek a rozlomil se vejpůli. Na zem začaly padat zlaté mince, které se sypaly z tajného úkrytu, jenž Conan tak neurvalým způsobem otevřel. Cimmeřan je ze sebe nedbale setřepal a překročil Yerhua, který se sem vrhl za cinkotem zlata. Jeho zlodějská duše nemohla přenést přes srdce, aby tu nechal takové bohatství.

Obr si prohrábl černé dlouhé vlasy, a vytřepal z nich třísky Protáhl se. Zadumaně se podíval na vrcholek stěny, který se mu každým dalším pokusem vzdaloval. Prohrábl si ještě jednou vlasy a pak opět zmizel v domě, který byl nejbliž ke stěně.

Když nahoře, na střeše, něco zarachotilo, Yerhu sebou prudce trhl a podíval se tam. Uviděl mohutnou Conanovu ruku, jak rozbíjí střešní krytinu, která už sama o sobě nebyla v moc dobrém stavu. Jakmile vznikl dostatečně velký otvor, Conan se jím protáhl a vylezl na střechu. Tichem ulice se rozléhalo drcení dřevěných šindelů, které Cimmeřan pod sebou drtil.

Byl nyní skoro ve výši vrcholu hradby. Znovu odmotal od pasu kotvičku a roztočil ji nad hlavou. Kovový trojhák svištěl vzduchem a Yerhu dole ani nedýchal, jak sledoval další Conanův pokus. Cimmeřan vypustil ostrý nástroj v přesně odhadnutém okamžiku. Propouštěl kožený provaz skrz prsty a sledoval jak se trojhák blíží k vrcholku zdi. V okamžiku, kdy už ze sebe chtěl vyrazit vítězný výkřik, kotvička narazila na nějakou neviditelnou překážku. Sklouzla po ní a dlouhým obloukem se zhoupala těsně kolem ztrnulého zrzka a spadla na dláždění ulice. Jak klouzala po kamenech vylétl z ní snop jisker. Narazila do kamenné zdi domu a drnčivým zazvoněním se do ní zasekla. Conan několikrát prudce škuhl řemenem, ale kotvička držela pevně.

Sklouzla z hřebenu střechy a zmizel v otvoru střechy, Kožený provaz sjel dolů a složil se do úhledné hromádky vedle pomalované stěny domu. Hnědá barva provazu kontrastovala s zelenými pruhy, které se táhly šikmo stěnou.

Cimmeřan vyšel z vrat domu a utrl se na Yerhua, který tu stál s otevřenými ústy a sledoval rázujiícího Conana:

"Nenapadlo tě něco jiného? Tvrdil jsi, žeš toho vyzkoušel víc."

"Napadlo," odušil zrzavý zloděj. "A něco úplně nového!"

Musíme však sehnat větší množství oštěpů. Já proběhnu domy vlevo, a ty se postarej o ty vpravo," mávl rukou do tiché ulice. Složili je na hromadu a Yerhu přinesl jeden větší zbytek trámu, který se válel u kamenné stěny. Sebral ze země velkou dýku, kterou před chvílí vytáhl z pochvy visící v jednom domě na stěně.. Usekal násady oštěpů tak, aby zbytek neměřil víc jak stopu. Když zarazil první takto upravený oštěp do rýhy v hradbě, praštil se Conan do hlavy a začal příšerně nadávat. Pak jich pár vzal do rukou a šel Yerhuovi pomoci. Používali koš mohutné dýky místo kladiva, aby špice oštěpů dobře držely ve zdi. Conan stáhl Yerhua dolů a nahradil ho, když výška prapodivného žebře dosáhla výšky dvou mužů.

"Slez dolů," zavelel a zrzek ho okamžitě poslechl.

Cimmeřan vylezl nahoru. Sáhl za opasek, kam si zastrčil několik dalších oštěpů. Zarazil další do škvíry a zatloukl ho dýkou. Pak ji zastrčil za opasek. Vylezl o další stupeň a celou akcí opakoval. Když mu začaly oštěpy docházet, naházel mu další zespoda Yerhu.

Conan dosáhl na vrcholek hradby a v tom okamžiku mu zmrlžl úsměv na tváři. Zašátral rukou na vrcholku a vzteky zařval. "Co je?" ptal se ze zdola Yerhu.

"U Croma! Nevím," procedil Cimmeřan skrz zuby a odhodil hřívu svých černých vlasů dozadu, "ale tady něco je... Něco neviditelného... Ale nedá se tím prostrčit ruka, ani oštěp. Je to pružné, ale..."

Jak se natahoval, aby dosáhl co nejvýš, sklouzla mu trochu noha a Conan se prudce prohnul, aby opět získal rovnováhu. Špice nejhořejšího oštěpu kňučivě zaskřípala a začala se pomalu sklánět dolů. Cimmeřan bleskurychle sestoupil dolů a našťvaně se podíval na žebřík vedoucí k vrcholu hradby.

"Vyzkoušel jsi to na různých místech?" otočil se k zlodějovi, který ho napjatě sledoval.

"Samozřejmě!" "Kde je brána?"

"Tady kousek," ušklíbl se Yerhu. "Ale dopadneš stejně jako tady "

"Ne, že bych ti nevěřil, ale už kdysi dávno jsem se naučil opravdu důvěřovat jenom sám sobě," odpověděl neobyčejně smířlivě Conan.

Yerhu se na něj pochybovačně podíval, protože dobře znal jeho vzteklost a výbušnou povahu ještě z Arer-junu. Obr si občas také v poslední době připadal nesvůj, ale přičítal to účinku kouzelného nápoje krále Alazida, jehož působení Xarida nebyla schopná zlikvidovat.

Brána vypadala trochu jinak, než ta, kterou se Cimmeřan dostal do města. Nicméně i tato bez odolala jakýmkoli jeho pokusům o otevření.

Conan zasunul mezi kovové veřeje svou dýku a zapáchl. Dýka se prohnula. Obr přitlačil vši silou a tichem města se najednou rozlehlo jasné cvaknutí. Brythunská dýka se zlomila jako kus dřeva. Yerhu, který z povzdálí pozoroval marné Conanovy pokusy, zcela bezděčně sáhl na své krk, když viděl jakou sílu je Conan schopný vyvinout. Chvilí si ho masíroval, ale pak se opět odevzdaně opřel o narudlou zeď domu a poklidně si třel prstem nos. "Jdeme zpátky," rozhodl se Conan.

Když procházeli hostincem, začali se už scházet první hosté. Jakmile hostinský uviděl Yerhua, zaryčel a jako na povel se k němu vrhlo několik chlapů se zcela zřetelnými úmysly. Yerhu sice nebyl žádný třasořítko, byl skoro tak vysoký jako Conan, ale přesto zajel do kouta za Cimmeřanova záda jako lasice.

Conan se postavil chlapům do cesty.

"Tak dost," zařval. "Ten chlap je moje kořist! Já jsem si ho chytil a napráskal mu. Jestliže mu někdo něco chce, tak musí jít přez mě."

Bojový zápal okamžitě polevil. Muži se spokojili se zlobným mručením, ale jinak se chovali docela klidně a stáhli se ke svým stolům. Vypadali jako by je ten útok tak vyčerpal, že teď bude chvíli klid. Uklidnili se však docela, když Conan objednal pítí pro všechny. Po chvíli začala hrát hudba a podomek, na Cimmeřanův pokyn, nosil jeden džbán za druhým. "Pane," objevil se u jeho stolu tlustý hostinský a hluboce se uklonil, "jestli budete objednávat takovým tempem, bude tady vbrzku rušno. Se svými podomky opilce nezvládnu."

"Nestarej se," mávl bezstarostně rukou Conana. "Když bude nejhůř, zařídím to za tebe já."

Hostinský se uklidnil a zmizel, ale jak si obr všiml přece jen neponechal všechno náhodě, protože opilejší návštěvníci začali dostávat do svých korbělů víc vody než vína.

"To tady v celém městě není ani jediná ženská?" zeptal se Cimmeřan bručivým hlasem Yerhua, který seděl s ním u jednoho stolu, ale tak, aby místním lidem nebyl příliš na očích.

"Není," šeptl Yerhu a podrbl se ve svých špinavě zrzavých prořídých vlasech. "Mají lepší maso než mužský a tak je sežrali jako první."

"To není možné," odporoval obr. "Já jsem jednu docela pěknou viděl."

"Jak vypadala?" vylétlo překvapeně z Yerhua.

"Mladá a moc pěkná," odpověděl klidně Conan a zvědavě se podíval na zrzka.

"Kdes jí viděl?" nedal pokoj zloděj.

"Na náměstí, když se začalo vlnit. Vešla do té díry."

"Tak v tom případě to má už za sebou," řekl přesvědčeně Yerhu.

Zdvihl pohár s vínem a s křivým úsměškem se napil. Pak pokračoval:

"To musela být poslední žena ve městě. Už hezkých pár neděl jsem tu žádnou neviděl."

"To ještě nic neznamená," podotkl obrovitý válečník a také se zhluboka napil.

"Znamená," oponoval vyhublý zloděj, "protože skoro všichni zbylí lidé ve městě se ve dne pohybují v okolí náměstí."

"Proč?" zeptal se zvědavě Conan.

"Je tady většina zásob, kterou dosud město má. Takže tu jsou i nejlepší a nyní už možná jediná hudebníci, tedy lidé, kteří nás mohou alespoň nějak chránit..."

"Ale není to jediná hospoda, kde se lidi scházejí," nedával zlodějovi pokoj Conan.

"Ne," přikývl zrzek a z ničeho nic se najednou rozkašlal. Když ho záchvat přešel, zhluboka se napil ze svého poháru a pokračoval, "ale je tady nejlepší hudba, takže je tu nejvíc lidí." "Ty jsi sem však nemohl," podotkl Conan.

"Ne," kývl hlavou zrzek a potichu pokračoval: "Když zjistili, že mám dost zlata, začalo mi jít o život. Chtěli mě zabít a tak mě zbavili jediné ochrany - hudby. Musel jsem celé dny zpívat, a kromě toho jsem musel být poblíž téhle hospody, protože jenom lidožrouti mají přehled o tom, kdy je den a kdy noc a kdy se dá spát."

"Lidožrouti?" zeptal se Conan nedůvěřivě.

"Nevím to jistě," šeptal Yerhu, "ale mezi lidmi se to říká."

Oba dva se na delší chvíli odmlčeli a hleděli si svých neustále doplňovaných pohárů. Conan se rozhlížel kolem sebe, a pak pocítil, že se v něm zdvihá nevysvětlená zlost. Vztek na neustálé světlo venku, příšernou hudbu, kterou vyluzovali pištcí, jídlo, kterého byl stále nedostatek, nechutné víno, co stahovalo ústa až do křečí. Cimmeřan se vztekle rozhlédl kolem a hledal někoho, na kom by si mohl vybit svou zlost. Vstal a vytasil meč. Hospoda ztichla. Z Conanova hrdla se vydral neartikulovaný řev Cimmeřan se rozmáchl do prázdna a bylo na něm jasné vidět, že půjde hospodou jako krvavý pluh, jehož orbě nemá nikdo šanci odolat.

Najednou se z protějšího kouta hospody ozval jemný a skoro líbezný zpěv. Zazněla píseň, kterou Conan slyšel zpívat jako chrámový chorál v svatyni boha Murehada. Pištcí už před chvílí přestali hrát strachy. Píseň se rozléhala velkou místností a s jemnou ozvěnou dorážela na zatemněný Conanův mozek.

Obrovitý Cimmeřan se zastavil uprostřed sálu a nechápavě se rozhlédl kolem sebe. Uviděl návštěvníky namačkané v nejvzdálenějším koutě hospody do ustrašeného hloučku. Před sebou měli stůl nastavený deskou ke Conanovi. Odtud se na něj upíraly vyděšené oči. Obr naklonil hlavu kupředu, až se mu napjaly krční svaly, a nakonec hlavou zakroutil.

Nahrbená záda se pomalu narovnávala a pak se zdvihla i velická dlouhovlasá hlava. Místnost nyní přejely už jasné a vidoucí oči.

Yerhu stál za Conanovými zády a bylo zcela jasné, že se celou dobu snažil o oblíbený trik zlodějů. Nechtěl se za žádnou cenu dostat do zorného pole zuřícího obra. Cimmeřanovy oči však hledaly zdroj záhadného zpěvu. Až v temném koutku, přímo na zemi zahlédl velmi špinavou, roztrhanou žlutou kutnu, v níž se skrýval mňavý vrásčitý človiček. Obr se k němu vydal. Zasunul cestou meč do pochvy, kterou měl připevněnou na zádech. Hospodou se opět začala rozléhat tichá hudba píštěl, které najal hostinský.

Conan se sehnul, zvedl drobné stařecké tělo a nesl ho ke svému stolu jako mimino. Posadil starce na lavici a přisunul před něj svůj vlastní pohár. Vrásčitá ruka se ho chopila jen proto, aby ho odsunula co nejdál od sebe.

"Piju jen vodu," pronesl stařec nečekaně vysokým a pištivým hlasem.

Yerhu vyprskl. Conan po něm loupal očima a Yerhuovi se smích zasekl v hrdle.

"Patříš k naší víře?" zeptal se stařec.

"Ani ne," zavrtěl Conan pomalu hlavou. "Jen se o ni zajímám. Nedávno jsem byl v Dargesu," teprve nyní obrovi došlo, že od té doby vlastně uplynuly již skoro dva měsíce, "a tam jsem cosi o vaší víře zaslechl. Mohl bys mě víc zasvětit? Třeba bych, u Cromu, byl ochotný..."

Cimmeřan se přísně podíval na Yerhua, který na něj zíral s otevřenou pusou. Zloděj okamžitě ústa zaklapl se slyšitelným cvaknutím.

"Nebyla tam v době svátku Krvavé hvězdy?" zeptal se starý mnich a mírně se usmál.

"Nevím," odpověděl Conan nedůvěřivě, "nevyznám se tolik ve vaší víře. Je to možné."

"Už pět let jsem se nedostal do naší největší svatyně v Dargesu," řekl litostivě mnich. "Potřeboval bych nabrat opět sílu z magického oka boha Murehada."

"To by nebyl tak velký problém," blesklo Conanovi hlavou a ruka mu maně zajela ke koženému váčku na prsou, kde měl uložený kámen, a ani na okamžik se od něj neodlučoval.

"Bůh Murehad má sice jen jedno oko, ale zato jím vidí všechno na světě a proto může rozhodovat o odměnách a trestech nás smrtelníků. Není ochotný odpouštět. Za každou vinu vždy přijde trest. Jediné, co ho může upokojit je lidská krev. Ale nikoliv jakákoli lidská krev, ale krev hříšníků. Avšak i hříšníci mají svou cenu. Nejméně se cení krev zlodějů - Kraxtonů."

Cimmeřan rychle šlehl okem po Yerhuovi a usmál se. Zloděj byl bledý jako letní nebe Keshanu.

"O něco větší cenu má krev Harhenů, obyčejných lidí. O moc větší cenu má obětní krev z Redanů, tedy zabijáků," pokračoval stařec. "K nim bych tak radil tebe," dodal s mírným úsměvem mnich. "Stejnou cenu pro něj má i krev provinilých mnichů. Nejvyšší cenu však má pro našeho pána krev Braxthusů, což jsou..."

Místnost se najednou začala vlnit. Cimmeřan si uvědomil, že už hodnou chvíli žádný z hudebníků nehraje. Chtěl na ně křiknout, ale pak radši začal sám zpívat vojenskou odrhovačku a k němu se svým trochu mečivým hlasem přidal i Yerhu.

Mnich se však pomaličku zvedl a s milým a nepřítomným úsměvem si to namířil ke dveřím. Řvoucí Conan se za ním vyřítal a chytil ho za rameno. Stiskl ho vši silou a přesto nebyl starce schopný udržet. Mnich sebou trhal a v jeho drobounkém, vyhublém těle se najednou zrodila síla schopná zbořit dům. Obr měl problémy se sebou a zdálo se mu, že podlaha se vlní jako moře nedaleko Baračských ostrovů, které byly pověstné svými prudkými bouřemi. Stařec ho táhl za sebou ke dveřím neskutečnou silou. Conanovi se podlamovaly nohy, ale nepustil mnicha ani na okamžik. Volnou rukou vytasil meč a zabodl ho do chřtánu obrovité zmiže, která na něj vyrazila z podlahy. Meč se zadrnčením vjel obludě do hlavy a zůstal třet v dřevu.

Další a další opilci z hospody se přidávali ke zpěvu a hulákali nějaké písničky Nesourodý řev, který měl k hudbě velmi daleko, přehlušoval skřípení vylamovaného meče jak stařec táhl obrovitého Cimmeřana za sebou. Pak se ozvalo suché prasknutí a mnich Conanovi změkl v rukou. V tom okamžiku nabyla místnost zase normálního vzhledu.

Conan se sklonil ke starci a zjistil, že mnich umírá. Zřejmě mu ve snaze nepřipustit jeho odchod do podzemí zlomil vaz. Drobná hlava visela trochu stranou a strašné, živé oči se dívaly obrovi do tváře.

"Děkuji ti, divochu," zašeptal mnich. "Možná, že tobě Krvavá hvězda nepřinese neštěstí. Možná... Ale štěstí a bohatství ti nepřinese určitě!"

"Co o tom víš," vyštěkl Cimmeřan zachmuřeně a vztekle. "Braxthové jsou bytosti nadpřirozené. Nikdo neví přesně jaké, protože nikdo nedokázal přinést bohu takovou oběť. Jenom tě upozorňuji," šeptal stařec stále slabším a slabším hlasem, "že přineseš-li Murehadovi nepravou oběť potrestá tě stokrát víc, než kdybys..." mnichovy oči se zakalily. Pak se ještě jednou probral k vědomí: "Děkuji ti, žeš mě nedal těm..." jeho drobné tělo se napjalo do oblouku a Conan se k němu naklonil. Chtěl mu zatlačit oči, ale zjistil, že stařec stále ještě není mrtev. Jeho rty šeptaly jakási podivná slova v prastaré řeči o níž si Cimmeřan myslel, že to je starovědhýjština.

Uprostřed náhle ztemnělé místnosti se objevila mlhavá postava, která se mnichovi uklonila. Všichni přítomní stáli a nedýkali. I Conan znehybněl. Mnich začal zpívat nemelodickou píseň, v níž Cimmeřan poznal modlitbu k Murehadovi, jak ji slyšel od kněžky v Dargesu, když opouštěla chrám.

"Máš jedinečnou šanci," zašeptal umírající, když dokončil svou modlitbu, "za pár okamžiků bude na chvíli zlomena moc zdejších čarodějnic a ty můžeš opustit tohle proklaté město..."

Těmito slovy zakončil mnich svou pozemskou pouť.

Conan stál nad malíčkou hromádkou, kterou tvořila mrtvola mnicha, jež mu alespoň trochu osvětlil tolik potřebná tajemství, do nichž se zamotal v Dargesu.

Rozhlédl se kolem a viděl, jak všichni návštěvníci zběsile pobíhají a shromažďují oblečení, potraviny, piti. Během několika chvil na podlaze uprostřed šenku vyrostla hromada věcí, kterou si návštěvníci rozebírali podle možností a

potřeby.

Conan vyšel ven na náměstí, které jen hučelo. Byla na něm skoro stovka lidí. Všichni byli připraveni odejít.

Cimmeřanovi vrtalo hlavou, jak se mohli tak rychle dozvědět, že bude možné zmizet z města, ale tohle tajemství zůstalo pro něj tajemstvím až do smrti.

Otočil se, vešel dovnitř a vyběhl nahoru do svého pokoje. Oblékl si zimní oblečení, v němž přijel do města a vyvedl koně ven. V patách mu poklusával Yerhu. Držel se v jeho blízkosti jako klíště. Zloděj nesl na zádech nevelký, avšak značně těžký vak.

"Kdybys radši vzal sebou víc jídla," napomenul ho dobronmyslně Conan.

"Nedaleko musí být nějaké obydlené místo," řekl přesvědčeně Yerhu. "Čarodějnice přece nemůžou žít bez lidí.

Odněkud sem musely přijít. U lidí si koupím něco k snědku. Jen když člověk má za co."

"Pokud tam nějakí lidé zbyli," poznamenal Cimmeřan, pak pokrčil rameny a vyšel na náměstí. Vydal se přesně stejnou cestou, jakou sem do města přijel. Za ním se seřadil zástup lidí, kteří doufali, že se díky němu dostanou z odsouzeného města ven.

8. kapitola

Neuplynula ani půlhodina a zástup došel k obrovské okované bráně. Cimmeřan zatáhl za nablýskaný kovový kruh, zapuštěný do levého křídla vrat, a ta se s lehýnkým zaskřípěním otevřela. Projel ven a za ním se vyřítla řvoucí tlupa vyhublých obyvatel města. Yerhu se držel třmene a klusal vedle vysokého Conanova hnědáka. Obr se po několika stech krocích zastavil a ohlédl se zpět. Většina obyvatel se okamžitě rozhodla oslavit svou záchranu a vytáhla lahvice a vaky s vínem. Někteří ještě nestačili vystřízlivět po prozpívání noci, a tak moc nepotřebovali a začali se potácet.

Někteří rovnou padli do sněhu a usnuli.

"Ti daleko nedojdou," zavrčel Conan a zachmuřeně se podíval na zataženou oblohu, která hrozila každým okamžikem roztržením těžkých nabobtnalých mračen se sněhem. "Možná by pro ně bylo lepší nechat se sežrat čarodějnicema, než tady zmrznout."

"Neboj se, ty hned tak něco nespálíš," namítl Yerhu.

Conan se probíjel houstnoucí vánicí směrem, o němž předpokládal, že by ho měl zavést k výpravě vyslané králem Alazidem. V jeho závěsu se již drželo jen několik nejvytrvalejších. Mezi nimi i Yerhu. Jen podle stále větší tmy se dalo odhadnout, že se blíží noc. Conan marně namáhal oči, aby zahlédl něco ve předu, ale bylo to zbytečné. Kůň se najednou zastavil a odmítal jít dál.

Cimmeřan vždy důvěřoval zvířecímu pudu, vždy ho sám neměl málo. Sklouzl z koně a vydal se kupředu pěšky. Koně vedl za sebou a ruku měl pečlivě zamotanou do uzdy. Postupoval velmi opatrně.

Než se postavil plnou vahou na chodidlo, vždycky si vyzkoušel bezpečnost toho, co má pod nohama. Tento způsob chůze se mu dlouho vyplácel. Pak se pod jeho nohou utrhl sněhový most, který překrýval hlubokou skalní rozsedlinu. Cimmeřan se na okraji neudržel, ale jeho předvídatost ho v tomto okamžiku zachránila. Sklouzl jen kousek a zůstal viset za uzdu. Podíval se pod sebe a zatmělo se mu před očima. Stěny rozsedliny mizely v houstnoucí tmě kdesi v hloubce a ani se příliš k sobě neblížily.

Conan doufal, že koni nesklouzne ohlávka z hlavy, ani že samotný kůň nespadne za ním a udrží jeho nemalou váhu. Opatrně se přetočil. Volnou rukou se zachytil nerovného, zubatého okraje prolomeného ledového mostu. V rukavici neměl cit, a proto si ji zuby stáhl a pustil ji dolů do hlubiny. Prohmatal okraj nad sebou až nahnátl pevný kus ledu. Začal do něj prsty, a když se mu podařilo zachytit se i druhou rukou, věděl, že má vyhráno. Když už byl napůl venku, objevila se ruka v kožešinové rukavici, která mu pomohla. Yerhu klečel na kraji propasti a byl v obličeji bělejší než sníh. Jednou rukou pomáhal Conanovi ven a druhou držel vyděšeného koně.

Conan se rozsedlinu pokusil obejít směrem doleva. Po několika desítkách kroků zmizela pod příkrovem zvyšující se urstvy napadaného sněhu. I kůň přestal střečkovat, a proto se obr vydal dál směrem, jenž mu napovídal jeho orientační pud. Po chvíli dorazil k vysoké a strmé skále, která mu uzavírala další cestu. Ve tmě nebyl schopen zjistit možnost dalšího bezpečného postupu, a proto se rozhodl k návratu.

Prošel kolem zamklého a vyčerpaného hloučku, který se tiskl k sobě, aby zachránil zbytky tepla, a vydal se na opačnou stranu. Tady se cesta zdvíhala pomalu a Cimmeřan se najednou ocitl mezi holými skalnatými hroty. Sněžení na okamžik ustalo a mraky se roztrhly. Na obloze ostře zazářily hvězdy. V jejich světle si Conan všiml tmavého otvoni v podnoží jedné ze skal.

Vytáhl meč a uzdu svého koně uvázal k větvi trčící ze země. Teprve potom opatrně vstoupil do jeskyně. Na kraji se zastavil a nasál vzduch. Byl suchý a bez zápachu.

Prošel celou jeskyní. Byla prázdná. Zřejmě ji však kdysi používal jako obydlí, protože v jednom koutě našel prastaré ohniště, do něhož ve tmě šlápl.

Vyšel ven a zavedl koně do jeskyně, Pak se vydal pro ostatní. Byli už tak unavení, že vyslechli jeho slova bez jakéhokoli nadšení a radosti. Vyšli se za ním jeden po druhém a v té chvíli vypadali jako korálky na neviditelném provázku. Už zase hustě chumelilo. Vítr skučel na holých skaliscích. Conan se zaposlouchal, ale v jeho jednotvárném šustění nebylo slyšet žádný podezřelý, či jinak zajímavý zvuk.

Yerhu odhodil svůj vak Conanovi k nohám a vydal se znovu ven. Za chvíli se vrátil s náručím mokrého kletí. Na jeho pokyn se zvedlo ještě několik dalších mužů a vypotácelo se za ním ven. Conan vytáhl ze sedlové torby křesadlo a troudu. Za chvíli v jeskyni plápolal oheň.

Cimmeřan odsedlal koně a zavedl ho do hloubi jeskyně. Kousek od zvířete, hned vedle ohniště, hodil na rovný kousek podlahy sedlo, přes něj přehodil plášť a uložil se ke spánku pevně zavinitý do těžké tkaniny.

Ráno se probudil, jen tma začala trochu řídnout. Vzbudilo ho zavřísknutí jednoho z mužů, kteří sem s ním včera přišli.

Conan se sice ani nepohnul, ale očima sledoval pádícího muže. Chlapík se řítí směrem ven z jeskyně a vřeštěl slovo: "Braxthus!"

Než stačil vyběhnout ven z jeskyně dopadla mu na rameno těžká obrovská ruka, nadzdvihla ho a nechala volně viset ve vzduchu. Mužovy nohy stále ještě kmitaly, jako by chtěl pokračovat v běhu vzduchem. Po chvíli nešťastník obrátil hlavu dozadu a Conan uviděl strachem nepřičetné oči. Zasunul meč do pochvy na zádech, rozmáchl se a dal muži takovou facku, že zmítající se postava okamžitě znehybněla. Potom odnesl svou ranní kořist k ohni.

Cimmeřan si sedl na stejný kámen jako včera a bezvládné tělo položil vedle sebe. Yerhu přihodil na skomírající oheň několik větví a jeskyně se rázem naplnila štiplavým kouřem z mokrého dřeva. Conan zvedl bezvládného muže a podržel ho nad kouřícím ohněm. Muž se několikrát nadýchl kouře, trhl sebou, a pak začal kašlat. Otevřel oči a vyděšeně se rozhlížel kolem sebe. Chtěl vyskočit, ale to mu těžká Conanova ruka nedovolila.

"Co tě tak vyplašilo?"

Muž natočil svou vyhublou, zarostlou, štětinatou tvář směrem ke Conanovi a zachrčel:

"Tam vzadu jsou obrazy. Jen tam jdi a podívej se, co tě čeká..." "Pohlídej mi ho," kývl hlavou Cimmeřan Yerhuovi, který stál opodál a se zájmem sledoval, co se děje.

V ruce měl obnažený meč. Vytáhl z ohně silnou větev, mávl s ní nad hlavou, aby se rozhořela, a namířil dozadu, do temného kouta jeskyně, kam ho poslal muž. Větev, hořící nad jeho hlavou, popráskávala a vydávala nejen silné světlo, ale i hustý kouř. Conan ji nesl trochu stranou, aby na něj nepadaly hořící oharky odpadávající od neumělé louče.

Poskakující plameny osvětlovaly okolí a hrbolatý povrch jeskyně vytvářel prapodivné obrazce. Ze stropu visely krátké a silné krápníky. Byly však zřejmě mrtvé, protože jeskyně byla suchá. Cimmeřan se pečlivě rozhlížel, ale nic, co by mohlo připomínat obrazy, neviděl. Už se chtěl vrátit pro ustrašence k ohni, když zahlédl třet zpoza jednoho ze skalnatých výběžků ruku. Obešel výčnělek a dostal se do malé jeskyňky, navazující na jeskyni, v níž uprchlíci přespali.

Na první pohled ruku považoval za skutečnou, ale pak, když se přiblížil skoro až ke stěně, zjistil, že jde o neskutečně realistickou malbu, využívající hrbolů na kamenné stěně. Šlo o kompozici čtyř postav. Uprostřed stál muž, jehož ruku vztyčenou k obraně, Conan prve zahlédl. Nad ním bylo možné, s velkým úsilím, poznat jakousi vrásčitou tvář, která Cimmeřanovi připomínala tvora uvězněného v krystalu. Proti muži se vztyčenou paží stály dvě ženské postavy. Nebylo možné rozeznat ani jejich stáří, ani tváře. Obě postavy byly načrtnuty jakoby ve spěchu a oproti dvěma prvním tak nějak ledabyly. Malíř zřejmě neměl čas na to, aby je pořádně propracoval.

Conan si obraz se zájmem prohlédl, ale kromě tváře z krystalu mu nic nepřipomněl. Sklonil louč níž, jestli tam nenajde nějaký nápis, ale v okolí obrazu nic takového nebylo.

Beze spěchu se otočil a vrátil se zpátky k ohni.

"Vřeštěl jsi slovo Braxthus, když ses řítí ven," řekl a ztěžka se podíval na muže, který se zimomřivě chočil přímo u plamenů, takže mu začínala doutnat jeho kožešinová kazajka.

Muž jenom vytřeštil oči a zavrtěl hlavou:

"Něco se ti zdálo, pane," zašeptal tak tiše, že ho Cimmeřan skorem neslyšel.

"Jednu ránu už jsi ode mne dneska dostal a nechťej, abys dostal nějakou další," zavrčel Conan a natáhl své obrovské ruce nad oheň a promnul si je.

Muž se na ně podíval a schoukl se ještě víc. Ustrašeně se podíval směrem do kouta, kde obraz opět zakrýval kamenný výstupek.

Cimmeřan sebou výhrůžně pohnul a muž popojel po zadku prakticky až do plamenů.

"Nezlob se pane," zamumlal muž, "ale dřív jsem maloval obrazy pro chrámy, a tak se vyznám... Tohle musel malovat někdo z Murehadových věřících. Taky jsem kdysi v jejich chrámu pracoval... Tehdy jsem se dostal k opravám obrazů a soch v Xapuru, ještě když tam byla Krvavá hvězda," muž se trochu uklidnil a mluvil čím dál tím jistěji. "Slyšel jsi o ní někdy?" podíval se tázavě na Conana.

Cimmeřan krátce kývl. Muž se zhluboka nadechl, jako plavec, před tím než skočí do hluboké vody. Vtom se však rozkašlal dusivým záchvatem kašle a najednou vystřelil od ohně. Dostal se mu totiž do nosu dým z jeho vlastní doutnající kožešinové kazajky. Strhl ji ze sebe a začal po ní skákat, aby ji uhasil. Když se mu to podařilo; navlékl ji opět na sebe a sedl si proti Conanovi.

"Jo, slyšel jsem, že je to obrovský zaqolit," ještě jednou kývl obr hlavou.

"Není to zaqolit, ale veliký rubín," odporoval muž. "Slyšel jsem, že svůj nejdražší klenot přenesli někam jinam, ale kam, to nevím..."

"To nás nezajímá," přerušil ho ostře Conan.

Muž se na něj bázně podíval a pak pokračoval tišším hlasem: "Opravoval jsem staré chrámové sochy a v jedné ze svatyní, kam jsem vlastně neměl právo vstoupit, byl obraz, který se, podle útržků řečí mnichů, jmenoval Boj boha Murehada s Braxthy. Tady," muž natáhl ruku směrem k obrazu, "je namalováno něco velmi podobného a mně došlo, že nás vlastně zachránil ten starý mnich. Naše čarodějnice jsou určitě Braxthové, které je schopný porazit jenom bůh Murehad. A on mu sloužil! Asi měl v sobě část jeho síly... I když mu nestačila na vlastní záchranu, nás zachránil, "dokončil muž. "Strašně jsem se polekal toho, čemu jsem vlastně unikl... Díky pane, že mě zastavil, já bych asi veňku

zmrzl, nebo někam spadl. Strašně jsem se vyděsil," jeho oči byly, přes klidná slova, stále plné hrůzy
Conan se hluboce zamyslel. Pak se otočil k Yerhuovi.

Muže si přestal všimnout, jako by vůbec neexistoval. Ten toho využil a protáhl se kolem Cimmeřana jako lasice, popadl své saky paky a vyrazil ven do vánice, jejíž vytí sem vzdáleně doléhalo.

"Chtěl bys poklady čarodějnic?"

"Chtěl," přikývl vytáhlý zloděj a zamyšleně se podíval na Conana.

"Vracím se zpátky do města. Teprve teď mě to začalo zajímat," řekl pomalu a rozvážně obr.

Vstal a zamířil ke svému koni. Poplácal ho po hřbetě, až se zvíře prohnulo. Pak se vrátil zpátky k ohni.

9. kapitola

Oba muži si znovu v poklidu sedli k ohni a zamysleli se. Yerhuovi se nijak moc zpátky do města nechtělo, užil si tam už své, ale Cimmeřana provázela pověst člověka nesmírně obdařeného štěstím, který málokdy prohrával. A zlodějovi se zachtělo vyzkoušet zase jednou štěstěnu. Natáhl se pro kus jídla do svého vaku a vytáhl tvrdou placku, kterou začal chroupat, až se to rozláhlo celou jeskyní. Dojedl a opět zašátral ve vaku. Mezi prsty mu zazvonily zlaťáky. K jídlu tam však už nic nebylo.

Zvenku doléhalo vytí vichřice a velkým otvorem sem zalétaly chrstance sněhu. Yerhu se zamyšleně podíval do matného světla, které se jen ztěžilo probíjelo skrz mocná mračna pokrývající nebe. Nyní si už ani zdaleka nebyl tak jistý, že si nějaké jídlo vbrzku koupí za bohatství, které s sebou táhl.

Conanovi se mezitím před oči vrátil okamžik v chrámu v Dargessu, kdy poprvé uchopil do svých rukou Krvavou hvězdu: V hloubce kamene se tehdy objevila sraštlá tvář. Dívala se na něj ledově modrýma, strašidelně starýma očima. Na hlavě neměla vlasy, měla ji pokrytou něčím, co připomínalo nahnědlý mech. Volná kůže vzadu na hlavě mu vytvářela jakousi kápi, kterou stvoření mělo přehrnutou v místech, kde lidé mají uši. Pevně sevřené úzké rty vytvářely ústa podobná tenkému řezu ostrým nožem. Nos mu skoro úplně scházel, do hlavy mu místo něj vedly dvě velké díry.

"Dals mi napít," zaznělo Conanovi v hlavě. "Po dlouhé, předlouhé době mi dal někdo napít. Proto nezahyneš... alespoň ne hned!" Vrásčitá tvářička uvnitř kamene se zašklebila pitvorným smíchem. "Máš rok na to, abys mi dodal krev Braxthuse, jinak si vezmu tvou."

Conan potřásl hlavou, aby zahnal nepříjemné vidiny, pak vytáhl ze svého vaku kus sušeného masa. Nabodl ho na klacek a opekl si ho.

Vůně opékaného masa probudila všechny ostatní. Byli tak unavení, že ani jekot malíře, ani rámus, který potom dělal Cimmeřan, je nevzbudil, ale vůně masa..., ta je probudila okamžitě.

Začali se stahovat k ohni a Conan měl najednou kolem sebe malé stádečko hladových očí. Nevadilo mu to. S chutí si dopřával posilnění a neohlížel se ani nalevo ani napravo. Když dojedl, olízl si mastné prsty, a pak si je otřel do kožešinové parky, kterou měl v pase přepásanou koženým řemenem.

Rozhlédl se kolem a řekl:

"Jdu zpátky do města. Jde někdo se mnou?"

Odpovědi mu bylo ustrašené zafunění nešťastníků, kteří byli radši ochotni zahynout ve vánici, zmraznout, zemřít hladu, ale v žádném případě nechtěli mít už nic společného s městem a čarodějnicemi.

Obrovitý Cimmeřan jen pokývl hlavou, zdvihl se a bleskurychle zabalil své věci. Vyrazil tak rychle, že mu Yerhu málem nestačil. Ostatní tam zůstali.

Vánice neustávala a donutila oba poutníky, aby si stáhli kožešinové čepice ještě více do očí. Conan šel v čele, za ním kůň a poslední se klátil Yerhu.

Cesta se zdála daleko delší, než včera, a to Conana vedl neomylný orientační pud divocha, takže neudělali ani jeden krok zbytečně. Oba tentokrát šli pěšky, protože Conan hodil na koně Yerhuův vak.

Zloděj se statečně držel v Conanově závěsu, ale přesto byl docela rád, když dorazili k mohutným hradbám opuštěného města. Conana znovu udivilo, jak jsou čisté a nepoškozené. Už úplně se setmělo.

Vrata se otevřela, stejně jako dřív, velmi lehce. Tentokrát měl však Conan připravený dřevěný kolík, kterým znemožnil bráně úplně se zavřít.

"Pro jistotu si přece jenom připravíme únikovou cestu," zahučel, když už byli uvnitř.

Conan se zastavil. Kůň pohazoval hlavou a cloumal obrovskou rukou. Cimmeřan se zaposlouchal do ticha mrtvého města. Čekal, jestli se neozve lákající tón, který by ho hnál směrem do tmavého otvoru na náměstí.

"Asi spějí," ozval se Yerhu a podrbl se na svém zobákovitém nose.

Cimmeřan po něm jenom střílel očima. Vydali se na známé náměstí: Kolem nich pomalu ustupovaly opuštěné domy.

"Čarodějnice sem musely přijít poměrně nedávno," usoudil obrovitý válečník. "Domy nejsou ještě ani moc zchátralé."

"Co jsem zaslechl, tak někdy předloni na podzim, ale krk bych na to nedal. Všiml jsem si, že lidi tu neměli moc ponětí o času," popotáhl se Yerhu výjimečně za ucho.

"To není možné," kroutil Conan nedůvěřivě hlavou. "To nemohlo být tak nedávno. Domy jsou opuštěné aspoň několik let, možná víc jak deset... Vzpomeň si na ten trám, co se pode mnou zlomil. Ten byl mnohem starší."

"Co jsem slyšel, to jsem slyšel," oponoval zrzek. "Nemyslíš, že utečenci mohli tohle město najít?"

"Mohli," kývl obr hlavou, pak s ní pohodil až mu dlouhé vlasy odlétly dozadu. "Navíc mi nejde do hlavy, že musely ovládat lidi, i když chodili ven..."

"Nevím... Půjdeme tam hned nebo si ještě napřed odpočineme?" zeptal se vychrtlý zloděj a rozpačitě se drbal v řídkých zrzavých vlasech, pak si strčil ruce do podpaždí, protože si uvědomil, že neví co s nimi.

"Hned," odvětil Conan. "Dokud o nás nevědí. Možná, že přece jenom budou spát."

Cimmeřan uvázal koně na kraji náměstí. Vytáhl meč a měkkými dlouhými kroky klusal k zející díře. Yerhu ho následoval. V jeho ruce se blyskotal meč jen o něco málo kratší, než byl Cimmeřanův. V druhé ruce třímal krátkou dýku s mohutným chráničem zápěstí.

Na kraji otvoru se zastaviti. Před nimi mizely ve tmě dolů schody. Byly dost ošlapané.

"Taky by si je mohly nechat opravit," ušklíbl se Cimmeřan, "aby si tu někdo nakonec nezlámal vaz."

Tuhle poznámku však jenam tichounce sykl, a tak si nebyl jistý, jestli ji vůbec Yerhu slyšel.

Kamenné stěny chodby nebyly nijak zvlášť opracované. Chodba se klikatila a v slabounkém světle, které se linulo odkudsi shora, toho nebylo moc vidět. Obr si všiml, že ti, co ji stavěli, využívali přírodních prasklin ve skále. Chodba byla vlhce šedivá a už na první pohled odpuzovala svým vzhledem.

"Zřejmě tu budou jeskyně," pomyslel si po chvíli, kdy ž narazili na křížovatku, ale stejně mu bylo divné, že ve městě je vchod do podzemí takhle přímo na náměstí. Bylo to nesmyslné.

"Rozdělíme se," sykl Yerhu. "Jedině tak je máme šanci najít rychleji než se probudí."

Conan přikývl. Yerhu zamířil doleva, Cimmeřan na opačnou stranu. Asi po dvou stech krocích narazil na malě dřevěné dveře ve skalní stěně. Volnou rukou je pomalu otevřel. Ani nevřzly. Vešel dovnitř a málem se rozkašlal puchem naplňujícím celu. Všude se povalovaly kousky syrového, mistry ale už notně shnilého masa. Na skalním lůžku, na jediné kůži ležela stará, vrásčitá babice. Byla přikrytá čímsi, co připomínalo tenkou poloprůsvitnou blánu. Conan se celou plížil tak tiše, že by se ani pírkem nepohnulo.

Ani na okamžik se nerozpakoval. Rozkročil se asi dva kroky od lůžka, jeho meč se plavným obloukem vznesl nad hlavu a prudký sek oddělil hlavu čarodějnice od trupu. Hlava nadskočila a s tupým úderem dopadla na zem. Tělo sklouzlo z lůžka, dopadlo na břicho a Conan vytřeštěně zíral, jak ztuhlé mrtvé tělo se ještě jednou překulilo a zůstalo ležet na boku. Obr si zhluboka oddechl, uvědomil si, že mrtvola je už hodně stará, vyschlá suchým vzduchem v jeskyni. Zavrtěl nechápavě hlavou nad tím, že si toho okamžitě nevšiml. Pak se ještě jednou podíval na mrtvolu, načež se prudce otočil, vyšel ven a vydal se na další cestu. Prošel ještě několik set kroků až narazil na kamennou stěnu, která mu zahrazovala další cestu. Ohledal ji, a když zjistil, že je pevná, obrátil se a rychle se vracel na rozcestí, kde opustil Yerhua.

Ušel od křížovatky asi padesát kroků a najednou ho zarazila pootevřená dvířka cely, z nichž se linul smích. Dvojhlásé dueto se neslo kamennou chodbou, jako něco neskutečného. Na jedné straně jiskřivý, perlivý smích mladé dívky, a na druhé straně poněkud ječivý chlapský chechot, poněkud poznamenaný rozpálený a také zadýchaný.

Conan se nahnul a potichoučku se přiblížil ke dveřím. Meč měl položený na pravém rameni. Nahlédl škvírou dovnitř a vyřeštil oči.

Yerhu stál uprostřed jasně osvětlené cely a tancoval. Jeho tanec připomínal pohyby vychrtlého medvěda, právě probuzeného ze zimního spánku. Právě tak nemotorně totiž poskakoval z jedné nohy na druhou. Kožešinová perka se mu courala kolem pat a zametala podlahu. Byl zpocený, tenké čůrky potu mu tekly po celém obličeji a mizely v kožešinovém límci. Rozhazoval rukama a vysoko vyskakoval. Z hrdla se mu dral teď už vyplašený smích. Mával kolem sebe mečem a prohýbal se v bocích. Yerhu se ohnul a volnou rukou sebral ze země povalující se čepici. Otřel si s ní tvář, pak ji vyhodil do vzduchu a prudce mávl mečem, jako kdyby ji chtěl rozseknout na dva kusy. Samozřejmě, že ji minul. Dopadla na zem a vytáhlý zloděj o ní zakopl. Jen s největší námahou udržel rovnováhu. Musel se opřít o meč, aby neupadl. Conan chvíli se zájmem pozoroval podívanou, která se mu tak nenadále naskytla.

Na nádherném lůžku z prachových peřin seděla krásná dívka a mírně si potleskávala rukama. Rozhrmutá modrá nebesa se mírně chvěla v rytmu, jak poskakovala radostí nad zábavou, kterou jí poskytoval ten nemohoucí chlapík, snažící se co mu síly stačily.

"Tancuj, tancuj," vykřikovala sametovým hláskem mezi výbuchy perlivého smíchu. "Neboj, tanečnice, které s tebou tancují tě nesežerou. Od toho je tady někdo úplně jiný..." znovu vybuchla klokotáním smíchem.

Na ozdobném vyřezávaném a stříbrnými intarziemi vykládaném stolku na ozdobném talířku ležela hromádka masa, okolo které se pomalu srážela loužička krve. Vedle něj se povaloval stříbrný jídelní nůž a složený, zářivě zelený ubrousek.

Jedním pohledem Conan přejel připravenou děsivou snídani. Nebylo pochyb, byl přímo v doupěti lidožravé čarodějnice.

Teď už Cimmeřan neváhal. Rozrazil vyřezávané slonovinové dveře a jediným obrovským skokem přelétl místnost.

Conanovy nohy se bořily do koberce. Než se mladá čarodějnice vzpamatovala, i její hlava se kutálela po zemi. Její oči se zadívaly na Cimmeřana. Usta se zašklebila a čarodějnice vycenila bílé, mladé zuby. Conan se cítil přitahován k té strašlivé hlavě, která neustále sledovala ohnivými očima Cimmeřana. Jen s vypětím všech sil dokázal přikázat svým nohám, aby zůstaly stát na místě. Její tělo se pomalu začalo zvedat a ruce se natahovaly k hlavě, z níž nevytryskla ani kapička krve, právě tak jako z těla. Vše se odehrávalo v nepřirozeném tichu. Hlava otvírala ústa, ale zvuk z nich nevycházel žádný. Conan se vzpamatoval až v okamžiku, kdy se ruce bezhlavé čarodějnice šátravě přiblížily skoro až k hlavě. Udělal dlouhý krok a úderem vedeným ze strany do ní udeřil naplocho, takže odlétla až k protější zdi. Pak přibodl tělo, které se stále snažilo dostat za svou hlavou, ke skalnatému podloží.

Ani v této chvíli však čarodějnice nepřestala ovládat situaci. Omámený Yerhu celou dobu stál v koutě a nehýbal se.

Ruce měl spuštěné k zemi a tak z něj sklouzla kožesinová perka. Vytvořila mu u nohou neladnou kupku. Když kolem něj prolétla hlava s dlouhými, vlajícími vlasy, sehnul se k ní a zdvihl ji. S hlavou v jedné ruce a zdviženým mečem v druhé se vrhl na Conana. Cimmeřan prudce vytrhl meč z těla čarodějnice a pak se už jen snažil, aby svému příteli příliš neublížil. Za chvíli si všiml, že se zloděj snaží dostat i s hlavou v ruce k nehybně sedícímu tělu. Conan se soustředil na obranu, rozhodnutý mu v tom zabránit. Odrážel nečekaně silné údery. Jednou mu málem Yerhu vyrazil meč z ruky šikovým sekem ze strany směrem vzhůru. Cimmeřan stále nedovoloval vytáhlému zloději dostat se k cukajícímu se tělu čarodějnice, která se snažila povstat. Stačil ještě mezi obranou i seknout ještě jednou po hlavě. Netrefil se naplno. Špička meče sklouzla po kosti a zranila Yerhua na ruce, v níž držel krásnou dívčí hlavu, a ta mu vypadla na zem. Z rozřáté hlavy kapala krev jen po malých kapičkách. Yerhu dál útočil, ale jeho útoky pomalu ztrácely na síle.

Světla ubývalo a místnost začala postupně tmavnout. Stejným tempem se měnilo jak vybavení místnosti, tak i samotná čarodějnice. Postel s nebesy se proměnila na obyčejnou dřevěnou postel, pak na kamenné lůžko s hromadou kožesin, až z něj nakonec zbyla jen holá kamenná lavice. S probíhajícími změnami ochabovali Yerhuův útok. Po chvíli spustil ruku s mečem a zůstal nehybně stát uprostřed místnosti.

Conan využil tohoto okamžiku a vrhl se bleskurychle k tělu, z něhož teprve nyní vytryskl proud krve. Vytáhl z váčku na prsou Krvavou hvězdu a položil ji do malé loužičky krve v klíně čarodějnice.

Rubín nejdřív jen slabounce pableskoval, ale potom se rozzářil tak, že oba muži museli přivřít oči.

Z hloubi krystalu zírala na válečníky příšerně stará rozšklebená tvář s prapodivnou kápí přehozenou přes hlavu. "Viš, co slibuje bůh Murehad tomu, kdo se splete a nedá mu Braxthuse?" zašeptal Yerhu

"Nevím to přesně," přiznal Conan po pravdě, "starý mnich to nestačil říct."

"Pokud se splete ten, kdo obětuje bohu Murehadovi a jeho oběť není Braxthus, musí přijít za ním do krystalu a sloužit mu do skonání světa!" zaznělo dunivě z Krvavé hvězdy.

Oba muži jen tiše zírali na hlavu, která už nyní přerůstala Krvavou hvězdu a stále se ještě zvětšovala.

"Murehad, jsem já!" zaznělo jim v hlavách a oba si všimli, že ústa boha zůstala zavřená. "Kdysi dávno, v šerých dějinách, jsem prohrál svůj boj s bohem Xadrupou a on mě zaklel do tohoto krystalu. Podle věštby jsem se z něho mohl dostat i se svými sluhy jen tehdy, když se napiju krve Braxthuse. A to se právě nyní stalo!" jásavě zaznělo celou. Celé podzemí se otřásl.

Murehad se podíval na Conana řekl, tentokrát nahlas:

"Za odměnu tě zbavuji prokletí, které tě postihlo v mé svatyni, a věnuji ti, pro mě nyní již bezcenný krystal. Tobě se ale bude hodit. Jen si dej pozor! Musíš ho mít stále při sobě."

Hlas pomalu slábl a bůh Murehad mizel, až zmizel docela. Conan otáčel krystalem v ruce a snažil se nahlédnout dovnitř. Nedařilo se mu to, protože, i když byl krystal průhledný, byl tak velký, že skrz něj nebylo vidět. Cimmeřan potřásl hlavou a kámen ukryl do míšku, který měl pověšený na krku.

Rozhlédl se po cele a překvapeně zíral na tělo čarodějnice. Bůh Murehad z ní vysál všechnu krev a její tělo vyschlo. Její hlava, se děsivě zvětšila, avšak byla nyní už definitivně mrtvá. Stále ještě nesla stopy krásy a nevypadalo to, že by se měla ještě měnit. Její zlaté vlasy ztratily lesk, tvář hyzdily ostré zuby trčící ze zkrvavených úst, ale stále to byla tvář ženy která musela být krásná. Tělo se však změnilo na obrovského pavouka. Chlupatý hřbet sahal Conanovi až k pasu. Šedo zelené chlupy, dlouhé jako Cimmeřanův prst, zvyšovaly odpudivost pohledu. Šest dlouhých nohou se roztáhlo do neuvěřitelné vzdálenosti. Kromě kloubů je také pokrývala srst stejné barvy, avšak tentokrát podstatně kratší a jemnější.

Cimmeřan zavrtěl nechápavě hlavou. Potom si pořádně všiml svého kumpána.

Yerhu stál uprostřed cely s mečem v ruce a díval se nepřítomnými očima na protější zed'. Cimneřan k němu došel, a strčil do něj. Musel přitom překročit dvě pavoučí nohy silnější než jeho ruka. Yerhu se zapotácel jako loutka, kterou někdo špatně vede. Conan pokývl hlavou a vyšel z cely podívat se kolem, jestli tu ještě nehrozí nějaké další nebezpečí. Hrubě tesané kamenné stěny se začaly chvět. Conan se chtěl opřít o hrubě tesané dřevěné dveře, z nichž právě vyšel, ale jeho ruka se nesetkala s odporem. Jen tak tak udržel rovnováhu. Kámen se měnil přímo před očima. Světla a začaly na něm být vidět jakési obrazce. Země se mu pod nohama vlnila. Conanovi to připomnělo nepříjemné chvíle, když přijel poprvé do města. Zešíroka se rozkročil, položil si meč na levé rameno a čekal.

Bylo slyšet prapodivné pištění, které rvalo uši a zastíralo vědomí. Cimmeřan se jen vypětím vši vůle držel na nohou. Měl pocit, jako kdyby mu je někdo vyměnil za hliněné. Několikrát prudce potřásl hlavou, ale nepomohlo to. Stál jako socha. Jednou to šílení přece musí skončit.

Po chvíli se mu vyjasnilo před očima. Nedůvěřivě se rozhlédl a zůstal překvapeně stát bez jediného pohybu. Nebyl v tajemném podzemí, ale v palácové chodbě, bohatě zdobené nástěnnými malbami. Pod nohama měl vysoký a heboukný koberec, do něhož se mu bořily nohy. Všude na zdech visela zrcadla, mezi nimi se blýskaly vycíděné meče a halapartny. Sem tam bylo vidět i malé kulaté khitajské štíty. Kus před ním visel na zdi nádherný jezdecký štít z Vendhyje, zdobený zlatem a stříbrem. Conan popošel blíž a nechal se spoutat nádhrou výjevu, který na něm zářil: Bůh Murehad bojoval s Braxthy. Obraz, jehož nedokončenou kopii viděl namalovanou v jeskyni, v níž přenocovali.

O kousek dál Conan narazil na další dveře.

Strčil do nich a jedno křídlo se pootevřelo. Zevnitř se vyvalil příšerný puch. Kam až dopadly paprsky světla zvenčí, tam bylo vidět v obrovském sále hromady lidských kostí volně poházených po zemi. Obr nelenil a dveře prudce zabouchl. K dalším musel projít skoro dvě stě kroků po bohatě zdobené chodbě. Zůstal však před nimi chvíli stát v zadumání.

Váhal, jestli má cenu je otevírat. Pak je otevřel a nahlédl dovnitř. Přestože v tomto sále nic nesmrdělo, byl do něj pohled také hrůzný. Obrovská místnost byla vyplněna lidskými lebkami, z nichž čísi pečlivá ruka sestavila různé obrazce, pyramidy, kostky ohraničené zidkami do výše pasu normálně rostlého muže.

Conan už viděl mnohé masakry, viděl mrtvolu rozkládající se na bojišti, ale tahle hrůza v něm zanechala největší dojem.

Couvl ze dveří, ještě jednou vrhl zvenčí pohled do nepředstavitelné márnice, a pak opatrně za sebou zavřel dveře. Otočil se, že se vrátí zpátky k Yerhuovi, ale pak mu to nedalo a šel dál. Další dveře vypadaly majestátně už z dálky a byly po pravé straně. Opatrně se o ně opřel, ale těžké dubové dveře se ani nepohnuly. Cimmeřan zašátral těsně u veřeji a za chvíli narazil na závoru. Zatahl za ní, a pak znovu strčil do dveří. Trochu je pootevřela vstrčil dovnitř hlavu. Na posteli ležela dívka, kterou před několika dny potkal na náměstí. Otočila k němu obličej a Conanovi se až zatajil dech, jak byla krásná. Potřásl hlavou a bleskurychle otevřel dveře dokořán. Vlétl dovnitř a zdvihl ruku s mečem vzhůru. Ostří slyšitelně zasvištělo. Než ruka vykonala ortel, všiml si Conan na poslední chvíli, že dívka je zkroutená, jako kdyby byla svázaná. Ostří meče se zastavilo v těsné blízkosti jejího obličeje. Pak se pohnulo vzhůru připravené však v kterémkoli okamžiku dokončit pohyb, který před chvílí začalo. "Rozvaž mě," požádala ho slabounkým hlasem.

Trochu se uvolnil a zeptal se jí: "Proč jsi tady?"

"Ta stará babice mě chtěla..." odpověděl tichý, trochu chraplavý hlas. "Dej mi napít. Už tři dny jsem neměla vodu v puse," zaprosila.

"To žádný člověk nemůže vydržet," bleskla Conanovi hlavou nedůvěřivá myšlenka.

"Já to vydržím," usklíbila se dívka. "Ty přece taky, nebo se snad mýlím?"

Conan se zarazil. Vzpomněl si na jeden strom a pálicí slunce... Potřásl hlavou jako býk, když dostane ránu od svého soupeře v boji o samici.

"Rozvaž mě," zaprosila. "Je to strašně nepohodlné. Kromě toho ti můžu být prospěšná. Vím, jak to tu vypadá.

Čarodějnice mě používala jako služku. A taky mě tu měla jako poslední zásobu, kdyby náhodou přišel hlad... Kdysi mě můj otec, kouzelník Wesius, přiučil trochu svému umění, a tak jsem dokázala nejdéle odolávat jejich kouzlům."

Cimmeřan už neotálel. Odložil meč a vytáhl zpoza opasku dýku. Jedním táhlým pohybem přerázl neviditelný řemen, poutající dívku k nepohodlnému lůžku, které bylo jen nepatrně změkčené několika starými, prodřenými kůžemi.

Cosí kladlo noži odpor, takže Conan musel pořádně přitlačit. Všiml si, že dívka si pro sebe cosí mumlá. Po chvíli už byla volná. Sedl si vedle ní a masíroval ji naběhlé ruce a nohy. Dívka tiše poknikávala, jak se jí vracela krev do končetin. Po chvíli si sedla.

"Bez mého zařikávání bys její kouzelný řemen nedokázal přeráznout. A to ani tehdy, když je mrtvá."

Cimmeřan kývl. Pak vstal a řekl:

"Mám hlad. Nevíš o nějakých zásobách?"

"Tady?" usklíbilo se děvče. "Pokud nechceš lidské maso..." Conan se otrásl.

"Tak to ne!"

"Pití, zlato, stříbro, drahé kameny To všechno tu najdeš, ale jídlo ne. Vždyť kvůli tomu mě občas musela pouštět nahoru, abych si něco přinesla. Stejně mě měla jako přivázanou na provaze. Utéct jsem ji nemohla," trpce si postěžovala dívka, "nebylo kam, město měla pěkně uzavřené."

Conan jí poslušně a snažil se najít falešný tón v jejích slovech.

"Jdeme k mému příteli," zavelel nakonec.

Vtom se s ním opět zhoupla podlaha. Nepříjemně vyhlížející výklenek s obyčejnou, nepohlednou postelí se změnil k obrazu celého pokoje. Nyní stála v koutě místnosti bohatě zlatem zdobená postel s roztrhanými žlutými nebesy.

Podíval se na dívku nedůvěřivě, ale pak se otočil a vydal se zpátky. Tiše cupitala za ním. Yerhu stále ještě stál, tentokrát uprostřed nádherného pokoje, a upíral mrtvé oči do zdi. Vnímál sice, ale zpomaleně. Všechno mu trvalo strašně dlouho, jako kdyby to k němu pronikalo tlustou skálou.

Conan se otočil k dívce. "Jak se jmenuješ?" "Krotana," usmála se na něj.

"Požil mi s ním pomoci, Krotano," řekl obr a vzal Yerhuovi z ruky meč a zahodil ho na zem. Ocelová zbraň nadskočila po nárazu na mramorovou podlahu a jasně zazvonila. Poodjela stranou a zachytila se o hranu koberce. Cimmeřan uchopil vyhublého zloděje do náruče a odnesl ho do bývalé Krotaniny cely. Tam ho uložil na nádherné, prachovým peřím vystlané lůžko. Yerhu zplihle ležel a ani se nepohnul. Zíral nemrkajícíma očima do stropu.

Krotana se nad něj nahnula a lehkým pohybem mu zavřela oči. Poslušně se podřídil. Hodila přes něj kůži z horského jaguára, která původně ležela na podlaze vedle postele. Cimmeřan ji chytil za ruku a táhl ji ven.

"Půjdem něco sníst a napijeme se," přikázal nekompromisně. Krotana ho vedla dolů, tmavými palácovými chodbami, kde ze stěn kapala voda a vzduch páchl podzemím. U jedné z odboček se zastavila a ukázala do ní prstem.

"Chceš se podívat na poklady, které tady čarodějnice nashromáždila?"

Vešli do velké suché místnosti. Stěny odrážely světlo louče, kterou nesl obr, a zářily tisíci drahokamů. Museli přivřít oči před takovým jasnem.

"Vypadá to, jako bychom byli v solné jeskyni," zakřenil se Conan.

"Jeskyně to není. Místní panovník tu ve sklepeních vytvořil cosí, co se jí nápadně podobá. Proč? To už se asi nikdo nedozví. Jsi první, kdo se nenachytil na nádhernu solných krystalů. Vodila sem ráda své oběti a kochala se šilenstvím, které tady muže přepadalo, když si mysleli, že před nimi jsou drahokamy," Krotana se usklíbila. "Chodila jsem ji sem špehovat."

Conan se rozhlížel kolem a hledal to, kvůli čemu ho sem Krotana zavedla.

Hned za dveřmi vpravo, v malém výklenku, stály dvě bohatě zdobené truhlice, které neměly žádnou petlici, ani zámek. Cimmeřan k nim došel dlouhými, kočičími kroky. Nahnul se nad tu menší, bohatě pomalovanou rudou a zlatou barvou. Reliéfní řezba prapodivných zvířat jednoznačně určovala rodnou zemi umělce, který ji vyrobil.

"Musel pocházet z Argosu," zabručel Conan a usklíbl se, když si vzpomněl, kolik takových truhlic měla ve své pokladnici královna Ialamis, s níž se setkal v Khauranu.

"Opravdu pocházel z Khauranu," odpověděla udiveně Krotana. "Utíkal s námi z Abelanu, kde měl velké truhlářství, a byl to jeden z nejbohatších občanů našeho města."

Obr lehce otevřel těžké víko truhlice a oba jenom tiše povzdychli. Byla plná drahokamů zasazených do zlata, stříbra a platiny. Conan pustil víko. S bouchnutím, které se rozlehlo po celé místnosti, se zavřelo. Nadzdvihl vršek druhé truhlice. I ta byla z větší části zaplněná zlatem. Cimřeňan tentokrát víko zavřel jemně a otočil se ke Krotaně.

"To by stačilo. Teď se jdeme najíst. Jak poklad odtud dopravíme? Ve městě nezbyli žádní koně."

"Budeš tady muset většinu nechat," usmála se Krotana.

Obr kývl a vykročil opět ven. Šli ještě o kousek dál a teprve tam narazili na malou místnůstku, kde našli nejen pití, ale dokonce i nějaké jídlo. Přenesli všechno nahoru do jednoho z pokojů a uspořádali tam bohatou hostinu. Krotana odkudsi přitáhla otýpku polínek a za chvíli praskal v krbu oheň. Došla k oknu a přibouchla vnitřní okenice, takže se v pokoji setmělo. Světlounce modrá barva stěn na první pohled zvyšovala chlad, který tu panoval. Jazyky plamenů z krbu jak chvějivě poskakovaly na syrových polenech, kreslily na zdech podivné obrazy. Praskání ohně příjemně přehlušovalo mrtvé ticho města.

Conan popíjel lahodné víno a najednou se ušklíbl. V té chvíli si vzpomněl na břekovité víno, které mu předevčírem nabízel krčmář. Rudé víno mu stoupalo do hlavy, ale neobíralo ho o rozum. Bylo lahodné a sládko na jazyku. Conan ho převaloval v ústech a před očima se mu mihaly vidiny v nichž se objevovala Xarida, štíhlé soudky, král Alazid, svatyně boha Murehada...

Conan sáhl po kusu pemikanu. Masová směs byla tvrdá a tak drobeček, který se uloupl z Conanova kusu, zazvonil o stříbrný talíř. Cimřeňan si ukousl notný kus a zbytek hodil zpátky. Tentokrát se rytý talíř rozezněl celou kaskádou zvonivých zvuků. To se mu zalíbilo. Vysypal kousky pemikanu na stolek a ťukal na různá místa talíře a tím z něj vyluzoval tóny vzdálené podobné hudbě. Dívka seděla opřena o stěnu, kolena přitážená k bradě. Rukama objímala své dlouhé, štíhlé nohy a jen chvílemi upíjela ze zlatého poháru, jež ve světle krbu kolem sebe vrhal snopy jiskřivých záblesků od kamenů zasazených do jeho štíhlého korpusu. Chvílemi s ním točila jen proto, aby se mohla kochat barevnými pablesky. Conana po chvíli přestala bavit vyluzovaná hudba. Přitáhl k sobě Krotanu, která se nebránila: Přitiskla se k němu tak vášnivě, až se obrovi zatmělo v očích. V té chvíli mu vůbec nevalil chlad, který panoval v celém zámku.

10. kapitola

Conana probudilo nebezpečí. Pootevřel oči, díky spánku přivyklé tmě. Rozeznal obrysy postavy, která se k němu blížila. V černotě vládoucí v pokoji, již rozptylovalo jen pár žhnoucích uhlíků v krbu, se zalesklo ostří dlouhé dýky. Zvenčí bylo slyšet podivné tichounké popraskávání a chrastění, jako když se rozpadá ztrouchnivělý dřevěný trn. Postava se blížila pomalu, a tak měl obr dostatek času. Pomalým, jakoby lenivým pohybem ruky přešel po kraji lůžka vedle sebe. Hledal Krotanu, ale na lůžku nebyla. Upřel pohled na blížící se postavu. Tma mu stále ještě nedovolovala určit, o koho jde. Váhal: Zdálo se mu, že by to mohl být Yerhu. Avšak i Krotana byla vysoká a štíhlá. Když se postava přiblížila na dosah, jednou rukou odhodil těžkou kůži, kterou byl přikrytý Pak vyletěl z pohodlného lůžka jako pružina. Dopadl na nohy a pлавným pohybem jednou rukou zachytil jilec dýky a druhá drtivě dopadla do tváře neznámého: Ozvalo se slyšitelné chrustnutí drcené čelisti. Hlava neznámého se bezvládně zvrátila dozadu. Nepřítel Conanovi zmčkl v ruku. Štítivě ho pustil a člověk, který ho přišel zabít, se bezvládně sesul k zemi. Jeho hlava dunivě narazila na podlahu, nadskočila a ještě jednou dopadla. Cimřeňan skočil ke krbu a kopl do ohně několik polen. Po chvíli začalo dřevo hořet a světla trochu přibýlo. Pak se vztekle zašklebil nad svou hloupostí. Dlouhými kroky došel k oknu a prudkým pohybem rozevřel okenice. Levá zaskřípala ostrým, nepříjemně vysokým tónem. Dovnitř se vevalilo prudké sluneční světlo.

Vrátil se k nehybné hromádce, která ještě před chvílí byla člověkem. Ležel obličejem dolů. Strčil do něj nohou. Tělo se pomalu převrátilo. V světle proudícím zvenčí uviděl Conan zkrvavený Yerhuův obličej. Vyzáblý zloděj měl zavřené oči, rozčuchané řídké zrzavé vlasy mu ležely vějířem rozhozené přes obličej. Z nosu mu vytékala stružka krve. Spodní čelist visela divně stranou. Byla vykloubená. Conan se k hubenému zlodějovi sklonil a dal mu políček, až mu hlava odlétla stranou jako hradovému panákov. S tichým, sotva slyšitelným klapnutím zajela čelist zpátky do kloubů.

Cimřeňan se rozhlédl. Hledal pohledem Krotanu. Našel ji schoulenou v rohu pokoje, kde spala v sedě, ani lomož ji neprobral. To vzbudilo obrovo podezření. Došel k ní a sklonil se dolů. Zády byla opřená o nabílenou stěnu. Hlavu měla skloněnou a oči zavřené. Ruce jí visely podél těla. Dlouhé vlasy zakrývaly obličej.

Zdvihl ji. Ležela mu bezvládně v náručí. Hlava s dlouhými vlasy se zvrátila dozadu. Teprve nyní si Conan všiml velkých fialových skvrn, které měla na krku. Sklonil se k jejím ústům. Dýchala, ale její dech byl krátký, chřívý.

Položil ji na lůžko, sedl si vedle ní a pozoroval na zemi ležícího Yerhua. Po chvíli sebou zloděj trhl. Sedl si a otevřel oči. Měl v nich stále nepřítomný a nepřítomný výraz. Jeho pohled nehledal Conana, ale soustředil se na dýku, která se válela v koutě. Začal se plazit směrem ke zbrani. Cimřeňan vyskočil a prudce kopl plazícího se muže. Yerhu opět znehybněl.

Cimřeňan se rychle vrátil ke Krotaně. Natáhl se pro pohár, který se povaloval vedle lůžka. Nalil do zlaté nádoby víno, jedinou tekutinu, kterou měl po ruce. Nadzdvihl dívce hlavu a pokusil se jí nalít víno do hrdla. Vytékalo jí z koutku úst ven.

Conanovi po chvíli došla trpělivost a zbytek vína jí chrstl do obličeje. Hlava sebou malinko trhla. Obrovi se ulevilo.

Nahnul se pro vak s vínem a znovu Krotaně polil obličej. Potřásla hlavou a otevřela oči. Stále se ještě nemohla pořádně nadýchnout. Yerhu ji musel pořádně přiškrtit.

"Co se stalo," zachřčela tichounce. Nesloužily jí hlasivky.

"Yerhu se ještě neprobral z okouzlení," ušklíbl se Conan. "Stále ho ještě drží kouzla té... pavoučiee. U Croma! Zapomněl jsem na něj! Úplně! Jenom kvůli tobě..."

"Můžu zkusit zrušit kouzlo. Něco znám od otce a za dobu, kterou jsem tu strávila, jsem přece jen něco pochytila," šeptala a při tom vycenila zuby.

Conan si vůbec nebyl jistý, zda to byl úsměv.

"Zkus to," kývl hlavou Cimmeřan. "Když se ti to povede, budu ti moc vděčný. Budeme ho ještě potřebovat. A nemůžu pořád být na stráži a hlídat ho, aby mě v noci náhodou nenapadl," kývl znovu hlavou. "Udělej s ním něco."

"Nech nás tady o samotě," řekla rozhodným hlasem, do kterého se rychle vracela síla. "Pomoz mi ho položit na lůžko."

Conan popadl hubeného zloděje a jediným pohybem ho

přemístil na drahocennou dřevěnou postel pokrytou kůží, kterou právě opustila Krotana. Yerhu vypadal na běloskvoucích kožešinách z polárního medvěda nepatřičně. Neholená, vyhublá, zakrvácená tvář se v podivném venkovním světle odrážela od bílého podkladu. Jeho špinavé oblečení také kontrastovalo s čistotou a vůní královské postele. Krotana ho odsunula stranou a začala se zabývat zkrvaveným obličejem. Omyla ho vínem a bolest opět přivedla Yerhua k vědomí.

"Odejdi, nebo se mi to taky nemusí vůbec podařit," otočila se k obrovi.

Conan vyšel ven a zamířil k jeskyni drahokamů. Prošel několik místností, kde ani tak nehledal poklady, jako spíš nějaké louče.

Chtěl využít poskytnutý čas na to, aby vybral z pokladu ty nejdražší kousky, které by navíc zabíraly co nejmenší prostor.

Přitáhl si menší truhlici k velké a sedl si na ni. Zapraštěla pod jeho vahou. Otevřel argoaskou truhlici a začal vyndavat šperky. Pokládá je na zem. Po chvíli se zkoumavě zadíval na hromádku u svých nohou a zavrtěl hlavou. Pak se narovnal, naházal všechny šperky zpátky do truhly. Zaklapl víko a vydal se ven z podzemního labyrintu. Chtěl si dojít pro kožený vak, do něhož by šperky uložil. Po několika krocích si však vzpomněl, že něco podobného zahlédl v místnosti, kde byly zásoby. Louč nesl v levé ruce a šel rychlými kroky k onomu sklepení.

Zastavil se. Jeho zvědavost mu nakonec nedala. Obrátil se a tiše se vyšplhal zpátky nahoru tam, kde Krotana prováděla své čarodějnické kousky. Připlížil se k ložnici a potichoučku nadzdvihl závěs v pootevřených dveřích. Uviděl dívku, jak stojí nad ležícím Yerhuem a ruce má opřené o jeho čelo. Ze strany bylo vidět, že oba mají zavřené oči. Conan se stáhl do chodby. Zavrtěl hlavou a rychle seběhl zpátky dolů do sklepení. Vzal si tři malé kožené vaky a stejně potichu se vrátil do klenotnice.

Trvalo mu dost dlouho, než vybral to, co chtěl. Vytahoval jeden šperk po druhém a každý si pečlivě prohlédl, což nebyla jednoduchá práce v mihotavém světle prskající louče, kterou zastrčil do jednoho z kovových držáků na scéně.

Solné krystaly odrážely třaslavé světlo a rozkládaly ho na záplavu duhových barev.

Každý šperk potěškal v ruce, posoudil jeho zpracování i většinu s povzdechem odkládal stranou. Jen ty nej... nej dával do kožených sáčků. Probral tak nakonec obě truhlice a vaky byly plné. Čtyři klenoty tam však nedal a vsunul je do váčku v němž měl Krvavou hvězdu. Byly to dva prsteny s diamanty velikostí lískového ořechu, čiré jak mořská voda ve sluneční den. Prsteny byly zcela jistě khitájská práce, která se velice cenila ve všech hyborských zemích. Náramek z těžkého zlata zdobený smaragdy a rubíny byl zřejmě stygickou prací a rozehrál Conanovu barbarskou duši svou krásou. Posledním šperkem, který uložil zvlášť, byly perlové náušnice. Na zlatém, bohatě zdobeném závěsu se pohupovaly dvě zářivé bílé, obrovské perly. Byly tak veliké, že Conan ještě nikdy nikde takové neviděl. Musely být velmi staré, protože jejich bělost měla spíš barvu slonové kosti. Kromě toho na vnitřní straně byly hladounké, jak se otíraly o krk ženy nebo žen, které je nosily.

Obr se usmál, když zbylé šperky házel zpět do truhlic. Kdyby se mu podařilo dostat se do civilizovaných zemí, stačilo by mu bohatství, které nyní uložil do kožených pytlů, buď na to, aby si koupil menší království, nebo velkou flotilu lodí, ale spíš na několik let značně rozmařilého života.

Vaky donesl k východu z paláce a položil je na zem za palácová vrata. Chvilí tam postál a hlasitě se chechtal, když si představil, že by něco takového udělal v nějakém jiném městě.

Vrátil se do komnaty a našel tam pokojně spící Krotanu a Yerhua. Zloděj ležel na podlaze zabalený do běloskvoucí kůže. Čarodějka spala stočená do klubíčka na obrovské posteli, v níž se skoro ztrácela. Okenice byly opět zavřené. Spokojeně přikývl a namířil si to do vedlejší místnosti.

Zabouchl za sebou dveře, zasunul závoru a v úplné tmě se uložil na lůžko těsně vedle okna. Postel skřípavě zavržala, když se na ni položil. Dřevěné, vyřezávané sloupky nesly bohatá nebesa. Povolil závěs, takže se nebesa postele uzavřela. Přehodil přes sebe jednu z kůží, podle rozměrů a váhy to musel být obrovský medvěd, a spokojeně usnul.

11. kapitola

Conana vzbudil Yerhu, který šel po chodbě, vyřvával jeho jméno a bušil jílcem své dýky do každých dveří, které

zahlédl. Conan se vymrštil z postele, v ruce meč. Opatrně odsunul závoru na dveřích a uskočil dozadu. Opatrnosti však nebylo zapotřebí. Vyhublý zloděj již byl při vědomí. Zlé kouzlo bylo zlomené právě tak, jako jeho nos, avšak i o něj se Krocana postarala, i když mu ho nechala trochu vychýlený na stranu. Snad kvůli jeho zvyku, neustále si ho drbat. Cimmeřanovi blesklo hlavou, že si na Krotanu bude muset dát pozor, protože její kouzelnické umění nebude z nejmenších. Najedli se ze zbytků, které Conan vytáhl ze sedlové torby.

Každý popadl jeden vak, který Conan připravil u východu. Conan navíc nesl velký měch plný rudého vína, co mu včera tak chutnalo.

Kůň byl na tom místě, kde ho Conan uvázal. K sedlu přivázali všechny vaky. Přibýly k nim další s mletým sušeným masem smíchaným se sušenou zeleninou, které našel v podzemí a další dva měchy vína. Yerhu se nad jídlem nalezeným v podzemí ošklíbal, protože měl podezření, že čarodějnice i do sušené směsi zamíchaly lidské maso, ale Conan ho rychle vyvedl z omylu.

"Uvědom si, že to musí pocházet z doby stěhování města nebo je to ještě starší," vmlouval zlodějovi jeho podezření. "Čarodějnice by se přece nezabývaly takovým nesmyslem jako je zdoluhavá příprava sušené stravy, když měly plné město čerstvého masa..."

Zloděj přikyvoval, ale bylo jasné vidět na jeho kostnatém obličejí, že Cimmeřanovým slovům příliš nevěří. Stál před Conanem jako stydlivé dítě před rozzuřeným otcem, přejížděl si konečkem ukazováku svůj stále ještě nesrostlý nos a uhýbal očima.

Conan se z druhé strany náměstí podíval zpátky. Teď už jeho pátou stranu netvořila prapodivná kamenná stěna, ale zdobný, nádherný mramorový palác.

Oba se po sobě nedůvěřivě podívali. "Kam zmizela stěna?" zakňučel Yerhu.

"Uvnitř se zámek změnil," zašklebil se Cimmeřan, který se rychle vzpomatoval, "to ti nevadilo. Ale, když se změnil zvenčí, tak tě to překvapuje."

"Máš vlastně pravdu," kývl svou zrzavou hlavou vychrtlý zloděj.

Citelně se ochladilo a teplota klesala čím víc se vzdalovali od náměstí.

"Pán zdejšího města musel být bohatý," táhlo Cimmeřanovi hlavou.

Kůň ho však táhl dál a Conan se mu podřídil. Kupodivu ani Yerhu, ani Krotana se zpátky nedívali. Asi jim to jejich vzpomínky nedovolovaly Conan se zkoumavě podíval vzhůru, ale modravé "nebe" nad městem zůstalo na svém místě. Bylo však vidět, že jde o jakousi střechu, protože už nebylo tak modré a zářivé a obr viděl tmavé mraky, které se nad ním honily a hrozily dalším sněhobádem. Také světlo, původně tak žluté, zešedlo. Nyní už osvětlovaly město jen přirozené sluneční paprsky.

Křivolaké uličky tentokrát už nestrašily neznámým a všichni tři poutníci zamířili husím pochodem k vratům z města.

Cestou se zastavili ještě v několika domech a nabrali si zimního oblečení. Zvlášť Krotana se nabalila.

"Vlastně jsem už víc jak rok nebyla nikde, kde by byla zima," nasupila se na výsměšné pohledy obou mužů. "Bába měla svou představen o teple, a tak jsem hrozně zhýčkaná. Už teď je mi zima. A co teprve venku," otrásla se při pohledu vzhůru, kde mraky začaly vysypávat svojí obsah ve vířících spoustách.

Pootevřenou branou, které v úplném zavření bránil kolík zaražený mezi dva kameny, sem vítr už nafoukal pořádnou návěj zmrzlého sněhu. Tmavohnědé, stářím opálené dřevo vrat se neochotně poddalo tlaku Cananovy pravice a vrata se s důsuplným skřípáním otevřela. Krotana šlápla na sníh a její kožené boty podklouzly a dívka se rozplácla na sněhu jako žába. Conan se rozřehtal jako blázen a Yerhu se k němu po krátké chvíli přidal. Hýkavě se chechtal, až se mu hlava třepala. Krotana se na ně podívala jako kdyby je chtěla sežrat. Sedla si, vytřepala sníh z vlasů a otfela si zasněžený obličej. Ztěžka se zvedla a došla ke koni. Plácla ho do zadku a oběma mužům byla jasné, že to za ně odnesla nemá tvář. Kůň překvapeně nadskočil a udiveně zarehtal.

"Tak jdeme," zabručela otráveně Krocana, "nebo tady u brány chcete přezimovat?"

Poutníci vyšli ven. Fujavice za branou mezitím ustala a venku mezi mraky zářilo slunce, jehož paprsky se nesnesitelně odrážely od bílého sněhu. Dívka vyrazila, ale netrvalo dlouho a pořadí se změnilo. Vepředušel obrovitý Cimmeřan, kůň za ním. Znovu museli prošlapávat cestu, kterou šli přede dvěma dny. Obr se bořil až do půli kolen. Hradby se vzdalovaly jen velmi pomalu. Conan se často ohlížel, tak ho přitahovalo město, překryté průhlednou střechou. Vypadalo pohádkově. Navíc si chtěl co nejpřesněji zapamatovat jeho polohu pro případ, že by se sem ještě jednou někdy vypravil. Cimmeřan mířil k jeskyni, kde nechali uprchlíky. Trvalo jim to skoro až do večera, než k ní došli.

Byla prázdná. Stopy, které od ní vedly, byly téměř zaváté a ta znamenalo, že uprchlíci utíkali dál ještě před tím, než vánice skončila. Conan se v jeskyni nezastavil a pokračoval v cestě. Bylo mu jasné, že lidé z města přece jenom budou vědět, kde mají hledat nejbližší obydlené místo. A proto nechtěl, aby mu vítr zafoukal všechny stopy, kterých se pohodlně mohl držet. Krotana nebyla schopná přesněji říct kudy by bylo nejlepší jít k lidem.

Stále stoupali. Ostré hroty skal, vypadající jako dračí zuby, jim zastupovaly cestu, a tak je museli obcházet. Byl to černý skalní labyrint v zářivě bílé ploše napadaného sněhu. Conan neúnavně šel a jeho kůň za ním. Krotanachvílemi zaostávala, ale vždy se vzbudila a oba muže dohnala. Obr se několikrát ohlédl a vždy, když ji viděl, jak se pachtí ve vyšlapané uličce, široce se usklíbl.

Přešli hřeben, který se tyčil vysoko nad okolím. Vzduch tu byl řídký a špatně se jim dýchalo. I obrovitý Cimmeřan zpomalil. Dokonce se na chvíli zastavil a nechal oddechnout koně, chrčivě lapajícího po dechu. Rozhlížel se po okolí, které uchvacovalo svou nedotčenou divokou krásou. Za údolím po pravé ruce šplhaly zasněžené hroty hor až do nebes a hrozily, že protrhnou těžké mraky, které se jen líně převalovaly přes jejich hřbety. Mezerou mezi dvěma horami zahlédl Conan vzdálený horský hřbet ozářený tak ostrým sluncem, až to trhala oči. Kezankiánské hory byly pusté jako po vymření. Byla to vlastně pravda, protože v této době tu nikdo neměl šanci dlouho přežít.

Zaváté stopy však vedly dál a dál. Klikatily se mezi skalisky, vyhýbaly se sněhovým mostům, hrozícím každou chvíli

probořením, a také lavinovým svahům.

"vedl je zkušený horal," uznale zařval Canan do kvilícího větru, když čekal na Yerhua až k němu dojde. "Nemusím ani dávat pozor na cestu."

Za chvíli přešli další zlom, který směřoval prudčeji dolů. Tady bylo poměrné ticho, protože ostrý přehyb vytvářel závětrí. Jen občasné hukot řítící se laviny rušil majestátní ticho. Šli šikmo svahem. Najednou se stopa rozdvjovala. Conan se zastavil a pátravě se rozhlížel. Jedna stopa šla dál šikmo a druhá se spouštěla přímo dolů.

"Tam nejdu," křikl Yerhu a mávl rukou přímo po svahu.

"Tam taky nikdo nešel," příšerně se zašklebil Conan. "Tam někdo sletěl. Zřejmě mu ujely nohy a už se nedokázal zastavit." V tu chvíli si vzpomněl na svůj sjezd, který mohl skončit podobně. Oba muži se chvíli dívali na stopu, která po padesáti metrech mizela za dalším zlomem. Krotana je pomalu došla. Prudce dýchala a její krásná tvář byla zalitá potem. Utírala si čůrky, které jí zatékaly do očí, kožešinovým rukávem kabátu, sahajícím jí až někam k lýtkům. I v ramenou byl trochu velký, ale jí to vůbec nevadilo.

"Tady kousek je Braxthův důl," mávla rukou směrem dolů. "Šel mu přímo do chřtánu."

"Nešel," zavrtil hlavou Cimmeřan, "ten tam sjel jako po másle. Jdeme dál!"

Pomalou sestupovali dolů. Jak přibývalo tmy, klesala teplota a unavená těla si žádala odpočinku. Conan však šel dál jako stroj, jako kdyby se únava vůbec nedotýkala jeho ohromného těla, jako kdyby mu cosi neznámého dodávalo nekonečný přítok energie.

Když už nebylo vidět na stopy, zastavil se obr u jednoho z kamenných hrotů, který vypadal jako vykotlaný zub. Tyčil se do výšky tak šest set stop nad okolím a byl tak příkrý, že se na něm ani sníh neudržel. Zářez byl na závětrné straně a tam se Conan zastavil. Společně s Yerhuem odhrabali sníh u stěny skoro až na zem a uplácali z něj něco podobného iglů. Sněhová bouda byla na jednu stranu otevřená. Otvor nepřesahoval poloviční výšku muže. Než dokončili své dílo, dorazila i Krotana. Všichni tři zalezli do chýše a přitiskli se k sobě. Conan přitáhl koně tak blízko, až zuře skoro zakrylo vstupní otvor. Uzdu si pro jistotu nechal obtočenou kolem zápěstí, i když ji nechal dost volnou, aby ho kůň svými pohyby v noci nebudil. I kůň za chvíli poznal, že odtud jde teplo a takřka úplně uzavřel svým tělem vchod. Několikrát za noc se otočil, aby si zahřál jeden či druhý bok.

Ráno bylo kalné, ale mrazivá mlha se rychle rozplynula a po dlouhé době se objevilo slunce. Seděli před boudou na vacích se šperky. Ukrajovali si z kusu sušeného masa, který Conan vytáhl ze sedlového vaku. Maso bylo zmrzlé a jen s obtížemi z něj ukrajovali tenké pruhy. Nacpali si je do úst a teprve teplem těla a po dlouhém žvýkání mohli sousta spolknout.

Když se najedli, vyrazili znovu na cestu. Byli ztuhlí tak, že jim chůze zpočátku dělala problémy. Stopy vedly dál. Měli štěstí, že vítr byl slabý a stále ještě je úplně nezavál. Asi za hodinu narazili na podobnou chýši v jaké strávili noc oni, jen tahleta byla podstatně větší. O kus dál stála ještě jedna.

Yerhu zvědavě nakoukl do té první a jen tiše vyjekl. Uvnitř ležely dvě mrtvolky.

"Zmrzli vyčerpáním a ani teplo ostatních je nemohlo zahřát," zahučel Conan, když tam nahlédl taky.

Kopl do sněhové stěny. Zřítěla se a pohřbila mrtvé.

"Další vánice je ještě víc příkryje. Aspoň nás jejich duchové nebudou strašit," zabručel a vydal se na další pouť.

Sešli na povlovně se svažující planinu. Cimmeřan se otočil a podíval se za sebe vzhůru. Nad nimi se tyčily majestátní vrcholky západní větve Kezankiánských hor.

"Támhle za tím hřebenem někde musí být Fryxtunský průsmyk."

Conan mávl rukou směrem doleva. Yerhu, který v tuto chvíli šel kousek za ním, jen beze slova přikývl a pokrčil rozpačité rameny.

"Asi jo," zafuněl, "já se v cestování moc nevyznám, radši jsem se vždycky připojil k nějaké výpravě. Když to šlo..."

"Máme správný směr," řekl nevzrušeně obr. "Teď by mě jenom zajímalo, kde je pán z Arresoy a moji vojáci. Nemohou být až tak daleko."

Jak scházeli dolů do nížiny, sněhu ubývalo. Druhého dne večer už spali v jehličnatém lese na postelích z jedlového chvojí, přikrytí kožešinami. Za celou noc se nikdo z nich neprobudil zimou.

Stopa se jim ztratila, ale Conan držel směr a neuhýbal z něj. Postupně odkládali kožešinové oděvy, až za tři dny šel Cimmeřan opět v kožešinové kazajce a Yerhu měl na sobě kromě kožených kalhot jen koženou košili. Krotana odložila veškeré kožešiny jako poslední a teď pochodovala v barevných vlněných šatech, které měla přepásané brčálově zeleným opaskem. Za ním měla zastrčenou tenkou dýku. Druhou si ani za opasek nezasunovala, stále si s ní pohrávala, přehazovala ji z ruky do ruky. Často používala stromů jako terče. Házela dýkou oběma rukama a jak si Conan uznale všiml, nejen že se téměř nikdy neminula, ale nebylo rozdílu, když házela pravou či levou rukou.

Kůň byl naložený jako soumar, protože kromě kožených vaků s pokladem nesl i všechno ostatní včetně kožichů, které ještě před nedávnem potřebovali.

Pátého dne po odchodu z města narazili na první známky lidské činnosti. Vypálená vesnice jim naznačovala, že nejsou daleko od hranic, kde moc králů vždycky už bývá oslabena vzdáleností od hlavního města, či velkých pevností.

Prošli rychle vesnicí a nezdržovali se ani hledáním jídla a pití. Věděli, že všechno podstatné už sebrali ti, kteří ji navštívili před nimi. Conan zamířil hned za chatrčemi do lesa a šli dál po jeho okraji. Ukázalo se to jako prozíravý čin, protože za pár chvil, neuplynula snad ani půlhodinka, narazili na ozbrojenou hlídku na koních. Krotana v tu chvíli neopatrně vykoukla z lesa a jezdci zahlédli její pestré šaty. S divokým křikem se vrhli k osamělé poutnici.

Předpokládali, že jejich počet, bylo jich osm, jim zaručuje vítězství v každém případě, ať už v jakémkoli smyslu.

Dokonce se ani nenamáhalí použít luky, a jen vytáhli krátké bosaoniánské meče, které byly v oblibě u vojska i v Hraničním království, a řtili se za Krotanou, která bleskurychle zmizela za živou hradbou stromů.

Conan se na ni ani nezlobil, protože stejně potřebovali několik koní, aby nemuseli postupovat tak pomalu, a bylo mu

jasné, že vojáci by se jich jen tak sami nevzdali.

Mávl na Yerhua. Ten správně pochopil jeho posuvek a ustoupil o několik kroků vpravo od Cimmeřana. Krotana mezi nimi proběhla jako vítr a jen kousek za ní už se řítí první jezdec. Conan pustil uzdu svého koně, který stál za ním a ani se nepohnul. Obr stál rozkročený s mečem v ruce. Poněkud ho kryl silný strom, ale jinak kolem něj byl dostatek volného prostoru. Yerhu stál na podobném místě jen o kousek vpravo za Conanem. Krotana se zastavila tak čtyřicet kroků za Cimmeřanem. Otočila se čelem k jezdcí, který ji pronásledoval. Její dlouhé vlasy vlály v slabém větříku, který syčel lesem. Stála rozkročená a v každé ruce držela dýku. V dlaních se skrývaly hroty obou ostrých čepelí. Jezdec prolétl kolem Conana, který ho nechal být. Voják, soustředěný na Krotaniny barevné šaty, si zřejmě ani jednoho z mužů nevšiml. Díky svému oblečení oba téměř splývali s okolím. Pak se Krotanina levá muka kmitla vzduchem a stříbrný blesk jí vylétl z pootevřených prstů. Zasáhla jezdce do krční jamky tak prudce, že mu dýka vyjela zezadu z límce. Kůň jel dál, avšak v té chvíli ho už nikdo neovládal. Krocana uskočila splašenému koni z cesty:

Druhému jezdcí se znenadání postavil do cesty Conan. Jeho obří postava skoro vyrovnávala převahu muže na koni. Prudký sek shora dolů přišel přesně ve správný okamžik. Voják, rozřátý skoro až k pasu, sletěl dolů z koně a zakrvácel celé široké okolí, jak ho kůň táhl dál, zavěšeného za nohu ve třmeni.

Do úzkého průchodu mezi stromy se vřítí najednou další dva jezdci. Jednoho z nich zasáhl Conan sekerou ze strany. Meč mu protal kožené brnění a projel břichem. Vojákův vlastní meč se jen neškodně mihl vzduchem a zasekl se do stromu, před nímž Conan stál. Druhý se po obroví ohnal válečnou sekyrou na dlouhém topůrku. Cimmeřan jen tak tak uhnul svištícímu ostří, které ho však přece jen škráblo na pravé ruce. V tam okamžiku zakročil Yerhu a jeho dlamhý meč se nesetkal s obranou vojáka, který se plně soustředil na Conana. Meč hubeného zloděje prorazil kožené spínací řemínky brnění na zádech a hladce přesekl páteř. Voják rozhodil ruce a s příšerným výkřikem se zvrátil dozadu na koňský hřbet. Hnědák poplašen pachem krve i zařváním svého pána se spláhl a tryskem zmizel v hloubi lesa.

Dalšího vojáka přepustil Conan Krotaně, která opět zasáhla zcela bezpečně svou druhou dýkou. Tentokrát před koněm neuskočila, ale pověsila se na uzdu splašeného zvířete a zjankovatělý kůň ji kupodivu poslechl.

Další tři jezdci, kteří měli buď horší koně nebo víc rozumu, případně štěstí, a přijeli na místo střetnutí o maloučko později, se vyhnuli strašlivému trychtýři tří zabíječů a odbočili stranou. Nezastavili se. Dokončili oblouk a pokračovali tryskem směrem odkud přijeli. O své kamarády se nestarali. Za chvíli zmizeli v kotoučích prachu za malým výběžkem losa. Cimmeřan je sledoval, aby měl jistotu; že se nevrátí a nenapadnou je ve chvíli, kdy jejich ostražitost poleví. Proběhl lesem po okraji, pak si zkrátil cestu mlázím. Když vyběhl na okraj lesního výběžku, jezdci už mizeli za obzorem. Vojáci evidentně měli jiné starosti než mstít své kamarády.

Mezitím se již Yerhu a Krotana starali o koně mrtvých vojáků. Když se Conan vrátil na místa boje, našel tam jen svého koně. Za chvíli za sebou uslyšel šramot. Obrátil hlavu a přes rameno se ohlédl. Uviděl Yerhua a Krotanu jak přivádějí tři koně. Usmál se, až vycenil své velké bílé zuby.

"Teď už to půjde hladce, Už nebudeme muset šlapat pěšky. Hlavně ty, Krotano," usmíval se dál Cimmeřan.

Koně klusali mírně zvlněnou savanou, kde dozníval pozdní podzim. Tráva žlutla a všechno kolem vonělo senem.

"Dnes k večeru bychom měli dojet do Sulramu," prohodila vesele Krotana.

"Už se docela těším. Bude to radost, zase po dlouhé době slušná postel, jídlo, pití," vmísil se do rozhovoru Yerhu. Conan jen pokrčil rameny.

"Doufám, že tam dostihneme pána z Arresoy. Předpokládám, že domorodci mluvili o něm, když popisovali zlatem oděného pána v doprovodu vojáků."

12. kapitola

Den se chýlil k večeru, když se na obzoru objevily červené, cihlové hradby města. Nad nimi se tyčila cimbuří paláců a chrámů. Koně už byli unavení a jejich klus nebyl o mnoho rychlejší, než pěší chůze. Obrovitý Cimmeřan toho svého poplácal po krku a kůň pochopil, že se blíží ke žlabu. Ještě jednou napjal síly a přidal. Oba další koně, kteří nesli jezdce, se přizpůsobili. Jen nákladní, jehož táhl za uzdu za sebou Conan, sebou chvíli cukal, ale pak si i on dal říct.

Hradby se blížily. Rostly přímo před očima.

"Musíme přijet před západem slunce," podotkl Yerhu. "Tady se přísně dodržuje zavírání bran. A teď, když jsou ve válečném stavu s Hraničním královstvím, tak zvlášť."

Oba jezdci přikývnuli a začali ještě prudčeji pobízet své unavené oře.

Vcelku malá brána, která byla otevřená, se přiblížila na dosah v té chvíli, kdy Conanův kůň už začal plést nohama a bylo jen otázkou několika okamžiků, kdy padne docela. Cimmeřan seskočil a ostrým klusem táhl své dva koně k bráně. Yerhu a Krotana jeli za ním, ale nebyli schopni ho napodobit.

Když projeli branou, která se za nimi okamžitě zavřela, její osazenstvo zasunulo do dvou masivních dřevěných ok tlustou kládu, která tu sloužila jako závora, obr se zastavil. I on toho měl za posledních několik dní dost. Otočil se až na tupé zadunění, které uslyšel zezadu. Začal se nahlas smát. Několik vojáků, kteří zavírali bránu, se k němu přidalo. Nechali své práce a řehtali se, až se za břicha popadali.

Krotana ležela v prachu cesty rozplácá jako žába a byla v bezvědomí. Yerhu k tomu neměl daleko. Byl v obličejí bílý

jako křídové útesy nedaleko Asgalumu. Obrovitý Cimmeřan se chechtal, až se mu podlamovala kolena. Opřel se ztěžka o svého koně, aby neupadl. A přesně to se mu stalo, protože i jeho kůň toho už měl také dost a těžké závaží v podobě Conanova těla, které na něm spočinulo, bylo příliš. Složil se. Conan klečel opřený o koně třesoucího se vyčerpáním a chechtal se. Krotana se nehýbala a ani její kůň, ležící vedle ní, neprojevoval víc života. Yerhu trčel nad nimi jako skála, ale i on se bál pohnout, neboť měl hrůzu z toho, že i jeho kůň padne.

Po chvíli se Conan zvald, potřásl hlavou jako býk po tvrdé ráně, kterou doslal od svého soka při souboji o samici, a otočil se k řehtajícím se vojákům:

"Kde je tady nějaká slušná hospoda? Když říkám slušná, tak myslím opravdu slušnou!" procedil mezi zuby.

Vojákům zmrzl úsměv na rtech, když uslyšeli jeho velitelský hlas a cizí přízvuk. Mimoděk se napřímili a nejstarší ukázal směr. Conan se sklonil ke Krotaně, chytil ji jednou rukou, zvedl ji jako kotě a hodil si ji přes rameno. Zůstala tam viset jako pytel se zrním. Jeho kůň se už pomalu sám zvedl a byl dokonce ochotný loudavě následovat svého pána.

Cimmeřan kývl Yerhuovi, hodil mu uzdy jak svých koní, tak i Krotanina a vydal se těžkým krokem směrem, který mu ukázal voják. Všechna zvířata poslušně následovala mírně se potácejícího Yarhua. Trvalo ještě chvíli, než došli k rozlehlé budově na jedné z hlavních tříd. Narušovala, její symetrii nejen tím, že byla asi tak čtyřikrát větší než ostatní budovy v ulici, ale také tím, že byla zasunuta trochu dozadu, čímž se uměle vytvořila proluka, kterou hostinec využíval jako dvůr. Mohutný štít přesahoval dům ještě o jedno patro. Nahoře se rozdvjoval a vytvářel tak iluzi, že dům má dvě věže. Vpravo vadla kolem domu uzoučká ulička. Dalo se jí projet ke stájím, jež kdysi stavitel hostince postavil, jak je normálně ve městech zvykem, vzadu za domem. Dům vypadal oprýskaně a potřeboval údržbu jako sůl. Zvláště zezadu vypadal odpudivě.

"Jestli tohle má být nejlepší hostinec ve městě, tak to tady nevypadá nejlip," procedil Conan mezi zuby.

Cimmeřan předal Krotanu jednomu z podomků, který uctivě vyběhl před hospodu, a jinému ukázal na čtyři koně, které za sebou "vedl" Yerhu. Osobně sundal z nákladního koně tři vcelku malé kožené vaky a hodil si je přes rameno.

"Dámu přeneste do nejlepšího pokoje, který tu máte," štěkl do prostoru, "a mně připravte jiný, nejlip hned vedle."

Ani se neohlédl, aby se přesvědčil, jestli někdo splnil jeho rozkazy. Vešel širokými dveřmi do šenku. Na prahu se zastavil a rozhlédl se. Místnost byla veliká a kupodivu docela čistá. Ve vzduchu se vznášela vůně pečeného masa a lehounký pach zkyslého vína. U stolů bylo plno a lidem zatím válka viditelně příliš strachu nenaháněla. Přímou proti dveřím seděla zmalovaná stará běhna s roztaženými nohama. Dívala se po něm mlsnými očima a při tom se šourala v nose. Conan se lhostejně usklíbl, zabočil doleva a vybral si prázdný stůl pro čtyři osoby v koutě hospody. Vaky jemně položil vedle sebe na podlahu a pohodlně se usadil.

Oči se mu přivřely a obr klidně vyčkával. Když se delší dobu nic nedělo, zdvihla se jeho pravice a se strašlivým zaduněním dopadla na stůl. V tom okamžiku stál po jeho levé ruce drobný lysý mužik v krátké žluté tunice, dole u kolen mastné od toho jak si o její lem neustále utíral prsty. Měl ji přepásanou těžkým opaskem, na němž se pohupoval krátký a silný nůž v kožené pochvě. Obr chvíli uvažoval, jestli je to zbraň, nebo kuchyňský nůž. Hostinský měl jedno oko stále přimhouřené. Vypadalo to na první pohled směšně, ale po podrobnější prohlídce se dalo zjistit, že škleb způsobuje jizva, táhnoucí se od oka až pod ucho.

"Pán si bude přát?" zapištěl vysokým hláskem a Conan chvíli uvažoval, jestli před sebou nemá eunucha.

Pak mu to připadalo nepravděpodobné, protože tyto obyčeje se v severních královstvích nepěstovaly. Něco takového přicházelo v úvahu někde v Khitáji, nebo Vendhyji, ale v Hyperboreji ne.

"Něco k jídlu a k pití," zahřměl a znova bouchl do stolu, až dřevo zapraštělo. "A měl by toho být dostatek!"

"Samozřejmě, jak si pán bude přát," pisklavý hlas zněl nepříjemně a oko se ještě víc přimhouřilo. Mužik se náznakově uklonil a bleskurychle zmizel.

Za pár okamžiků stála před Conanem veliká mísa masa a jen o něco málo menší mísa plná zeleniny a chleba. Cimmeřan sáhl dozadu a zpoza opasku vytáhl dýku. Uřízl si šťavnatý kousek masa a s chutí do něj zabořil zuby. Po bradě mu stékala mastnota. Utíral si ji předloktím ruky a občas taky kousky chleba. Bez ostychu si nabíral kusy vařeného zeleniny a ohromná sousta jídla mu lehýnce klouzala do krku.

Světlo dopadající na stůl na okamžik zastínila postava vyhublého dlouhána, který si beze slova přisedl. Až po chvíli, když ukojil ten nejhorší hlad, kývl Yerhu hlavou a řekl:

"Je uložena v docela pěkném pokoji a spí jako poleno."

Conan se rozhlédl po sálu a mávl na pěknou prsatou výčepní, která pádila právě kolem a prázdným džbánem od vína. Dívka se zastavila a s obdivem hleděla na obrovitou Cimmeřanovu postavu.

"Nepřijel teď někdy do města bohatý Brythunec s doprovodem?" zeptal se Conan docela přívětivě.

"Něco jsem o tom slyšela, pane," odpověděla dívka, "ale netuším, kde se ubytoval. Vím však určitě, že měl navštívit našeho místodržícího Raxtose, pána z Hyrey. Říkal to tu včera nějaký voják z pánovy stráže. Budete si přát nějaké víno?"

"Samozřejmě," zahlaholil Yerhu radostně, "jen to nejlepší a aspoň dva džbány. Máte je tady nějaké malé, řekl bych až podměrečné," zubil se hubený zloděj svým koňským chrupem.

Podíval se mlsně na výčepní, přihladil si své dlouhé, řídké, zrzavé vlasy a snažil se jí plácnout přes zadek dlouhou, kostnatou rukou, která vyčnívala z unudlané kožené košile.

Dívka se usmála, přikývla a zmizela, jako když ji odvál vítr. Za chvíli byla zpátky. V jedné ruce nesla tři kameninové džbány, až po hrdlo naplněné zlatovým mokem. Dva postavila na stůl. V druhé ruce držela dva cínové poháry. Jeden položila před Yerhua a ten víc zdobený před Conana. Všiml si toho a usmál se. Nalila jim zlaté, vychlazené víno. Poháry byly zdobené tepáním a výjev na Conanově znázorňoval milování boha Gwarase s bohyní Xutim. Naposledy Conan viděl tento výjev v chrámu nedaleko soutoku řeky Tybor s Rudou řekou, kde se snažil ukradnout slavný zlatý talíř.

Kochal se mistrovským výjevem z pověstí, ale přitom si nezapomněl nalévat.

Místnosti se rozlehl řev a přehlušil tak jednotvárný hukot hlasů zaplňujících hospodu.

"Ty jseš vyzvědač," řval silný voják na dlouhého, kostnatého mnicha. "Ještě nikdy jsem neviděl, aby mnich chlastal jako ty!" "Náš bůh nám neukládá střídmost těla, ale ducha pane," odporoval dlouhán klidně zvukným basem.

Voják už stál a rozmachoval se mečem okolo mnichovy hlavy. Muž dál klidně seděl, hlavu skloněnou. Pak zdvihl oči a podíval se na vojáka:

"Pane, buď tak laskav a nech sluhu božího na pokoji. Nerad bych ti ublížil," řekl pokorně.

Ted' už v hospodě bylo ticho jako v chrámu. Všichni sledovali vývoj sporu. Někteří fandili vojákovi, jiní stáli na straně mnicha. "Válka ještě pořádně nezačala," křičel robustní chlapík, oblečený v hrubé pytlovině, "ale vyzvědačů je tu jako máku!" Odpovědí na jeho tirádu bylo souhlasné mručení mnoha hlasů. "Jenže tohohle blázna známe," křičela jakási obstarožní ženská v zelené sukni a špinavě bílé halence, "ten se napije a hned se musí prát! Když nenajde někoho, koho by mohl zmlátit, rozbije hospodu!"

"Neblázněte lidi," snažil se uklidnit vzrůstající blázinec hostinský svým pisklavým hlasem.

"Tah ty mi nechceš ublížit!" řval voják a oči mu plály zuřivostí. Yerhu vstal, aby lépe viděl.

"Bude to možná zajímavé," poznamenal, "protože ten mnišek si opravdu věří."

"Vzpomeň si na město..." zabručel Conan.

Vojákův meč prolétal čím dál tím blíže kolem mnichovy hlavy. Mnich mu do cesty nastavil ruku. Ozval se pronikavý výkřik nějaké ženy. A meč najednou jako by narazil na stěnu. Odskočil od napřážené ruky s kovovým brnknutím a rozlomil se na dva kusy. Opilý voják tasil dýku a skočil po mnichovi. Kutna se rozvlnila, když dlouhán vstal. Dvě těla se srazila a upadla na zem. Voják byl chvíli nahoře. Jedna bodnutí dýkou mnich nezachytil a jeho zelená kutna se zbarvila do ruda. Druhému, které už mířilo na srdce, stačil nastavit do cesty dlaň. Dýka narazila doprostřed ruky. Ozvalo se nepříjemné zaskřípění ničeného ostří, voják se vztyčil a upadl v bezvědomí na zem. Dýka s cinknutím dopadla na podlahu vedle něj.

Mnich vstal, pak se opřel zády o stěnu, předklonil se a zůstal nehybně stát. Po chvíli, Conan mezitím vypil jeden pohár vína, se mnich narovnal a klidným hlasem, jako by se nic nedělo, zavolal hostinského:

"Umlouvám se ti za způsobené škody. Tady máš náhradu, a také za moje pití," hodil mrňousovi v žluté zástěře dva zlatáky které se mu, boží vědí jak, najednou ocitly v ruce.

Sehnul se k noze svého stolu, zvedl malý vak a klidně vyšel ven z hospody.

Podomek mezitím táhl bezvládného vojáka kamsi dozadu, aby nepřekážel.

"Jo, takhle umět léčit rány," uznale přikývl Yerhu, "to by se mi hodilo."

"Nebylo by to špatné," uznal vážně Cimmeřan.

V té chvíli byl už jeho džbán opět prázdný, právě tak jako Yerhuův, a proto mávli na výčepní. Pečlivě se o oba muže starala, nejen neustálým přísunem jídla a pití, ale také pečovala o čistotu jejich stolu tak svědomitě, že jí občas málem vypadly oba nalité prsy z výstřihu. Nepocitovali nouzi v žádném směru. Když bylo již po půlnoci, začínal být Yerhu poněkud opilý, ale hlavně ospalý.

Cimmeřan hodil dívce dva zlaté penízky a zvedl se. Obešel stůl a zatřásl skoro spícím zlodějem.

"Kde mám pokoj," zařval mu do ucha.

Hubeňour sebou trhl, vytřeštil na obra kalné, nevidoucí oči a zahuhlal dřevěným jazykem:

"V prvním patře, třetí dveře vlevo od schodů." A znovu usnul.

Conan si ho hodil na rameno, sehnul se pro své kožené vaky a pak vyrazil do zadní části místnosti, kde byly dveře vedoucí ke schodišti. Rozrazil je kopnutím a málem jimi neprošel, i když se nedá říct, žeby byly z nejmenších. Přece jenom nebyl Yerhu žádný drobeček. Cimmeřan vystoupal do prvního patra a odložil zloděje před svými dveřmi na zem. Strčil do dveří, které sousedily s jeho. Za nimi se objevil malý pokoj s jednou postelí, stolkem a dvěma židlemi. Zařízení to bylo chudé, ale na přespání stačilo. Conan pokývl hlavou, otočil se, zdvihl Yerhua a vešel do pokoje. Pohodil úplně opilého dlouhána na postel a víc se o něj nestaral.

Vyšel ven a skokem se rázem přenesl o několik stop dál. K jeho vakům se shýbala tmavá postava. Conan dopadl jen kousek od neznámého. Jeho pohyby se nápadně podobaly kočičím. Pravá pěst se zdvihla směrem ke stropu a dopadla na vaz neznámého. S temným žuchnutím se zloděj zřítíl na prkennou podlahu. Nos se mu zabořil do jednoho z vaků, o nějž projevoval tak veliký zájem. Nevydal ani hlásku, ležel s rozhozenými rukama a roztaženými nohama. Na levém boku mu visel bohatě zdobený meč v barevném dřevěném pouzdře. Na levé ruce, kterou měl zkroucenou dozadu, se blýskal zlatý prsten s velkým modrým kamenem. Cimmeřan muže zdvihl a chtěl ho hodit ze schodů dolů. Z očí mu létaly vzteklé blesky. Pak si to rozmyslel a opět ho položil na zem. Vzal své tři vaky, otevřel potichu dveře do svého pokoje a hodil je pod postel. Za nimi tam přikopl pár drobností, jako bylo sedlo, vak na vodu a všechno ostatní, co mu podomek vynesl do pokoje, když odstrojil koně.

Vyšel ven, zdvihl zloděje, o němž nevěděl, jestli ho jen omráčil nebo zabil. Hodil si ho přes rameno a vydal se po schodech dolů. I se svým závažím se dokázal pohybovat neslyšně. Ani jedno prkno pod ním nezavrzalo. V přízemí obešel schody a vyšel zadním vchodem ven. Zamířil si to vlevo ke stájím. Když vešel dovnitř, několik koní sebou nervózně pohnulo. Conan se pečlivě zaposlouchala pak si vybral toho nejvzteklejšího. Došel k jeho stání a směrem ke koňovým zadním kopytům hodil bezvládné tělo. Zvíře začalo jančit. To však už obrovitý Cimmeřan neviděl, protože byl dávno pryč.

Spokojeně vyběhl po schodech ke svému pokoji a vešel dovnitř. Jen co za sebou zavřel dveře, strnul. Někdo tam byl. Tma byla natolik hustá, že ani Conanovy oči neviděly nic. Zaposlouchal se do ticha. V pokoji někdo zlehýnka dýchal. Conan se plížil směrem k posteli, odkud se ten tichý zvuk nesl. V ruce držel dýku. Její stříbřité ostří trčící vzhůru se matně lesklo ve tmě.

Když už byl blízko tak blízko, že chtěl skočit na svého nepřítele, uslyšel tichounký smích. Zarazil se a pak se rozesmál

taky. Dýku hodil na zem. Zabodla se do dřevěné podlahy se slyšitelným zadrnčením. V posteli ležela nahá Krotana. Shodil ze sebe oblečení a vrhl se k ní. Jen mu trochu uhnula, aby ji hned nezavalil svým obřím tělem.

13. kapitola

Slunce už bylo vysoko na nebi, když se Conan probudil. Sluneční paprsky ozařovaly stěnu, na níž byly vchodové dveře. Na původně nabílené zdi bylo vidět několik tmavých pruhů, jak tu zatékala voda při silnějších lijácích. Na jeho svalnaté ruce ležela Krotanina hlava. Dívka se ve spánku usmívala. Jakmile se pohnul, probudila se však i ona.

"Misím se jít podívat po pánovi z Arresoy," prohodil s úsměvem.

"Snad se před tím najíš. Nebo se snad mylím?" usmála se tentokrát Krocana a dvěma prsty zasunula za ucho neposlušný pramen vlasů. "Já mám hrozný hlad. Přece bys mě nenechal jíst samotnou."

Při vydatné snídani dole v sále, kdy Conan snědl skoro čtvrtku divočáka, se dozvěděl i nejnovější novinky z města.

Poslouchal hlasitou zábavu u vedlejšího stolu, kde se svěřoval voják od městské stráže svému příteli z mokré čtvrti.

"...našli tady u vás miláčka pána z Hyrey, Sekondase. Ožral se v hospodě tak, že má vokno jako trám. Jak se dostal do stájí ke koním, si vůbec nepamatuje. Taky aby... Nejenže má opici, ale kůň ho pokopal tak důkladně, že na něm nezbylo místočko zdravé. Zřejmě však to prý přežije. Aspoň to říkal Fegular z Cimavského chrámu. A ten je nejlepším doktorem v celém městě. Snad ani nemá nic zlomeného, ale modrý je až po paty. Prý si není schopný vzpomenout, jak se dostal do stání toho koně a navíc proč v něm tak dlouho zůstal..., ha... ha... haa," zalykal se vysoký voják rozvalený na lavici.

Po mastné bradě mu stékal čůrek vína.

"Přeju mu to," napůl šeptem přítakal jeho soused, vyhublý skřítek se svraštělou tváří starce, kterému však nemohlo být víc než třicet let.

Pátavě se rozhlédl, ala Conan se tak urputně zabýval kýtou z divočáka, že nevzbudil jeho pozornost.

"Je to největší parchant, co je ve městě. A to je co říct. Vždyť i mě málem přivedl do nesnází..."

Dál je chvíli Conan neposlouchal, protože skřetovo vyprávění nebylo vůbec zajímavé. Uši nastražil až za chvíli, když se k němu doneslo:

"...ten Brythunec má dneska předstoupit před Raxtose. Bude to s ním velmi špatné; protože urazil našeho pána a ten je mstivý jako Piktové."

Conanovi se vůbec nelíbil tón, jakým střízlik pronesl slovo "předstoupit". Bylo v něm příliš mnoho jízlivosti a neskryvaného posměchu.

"Ale nebýval. Před pár lety to byl jeden z nejmírnějších pánů, jaké jsem znal," poznamenal voják.

Mrňous přikývl.

"Jenže se říká..." ztišil hlas ještě víc a v hlasitém mumraji už Conan neslyšel váhat nic, ať se snažil, jak se snažil.

U stolu s ním seděla jak Krotana, tak i Yerhu. Oba se cpali jako nezavření a hojně vše zalévali vínem. Cimřeňan se naklonil k zlodějovi a tichounce, aby se nedopustil stejné chyby, jako ti dva od vedle, mu řekl:

"Okamžitě vypadni a zjisti, co se tu vlastně děje. Jestli má pán z Arresoy potíže, bylo by nanejvýš vhodné mu nějak vypomoci. Ale nemusí se tu o nás moc vědět. Dost na tom, že jsme se včera neopatrně vyptávali."

Dlouhán přikývl a v klidu dojedl. Teprve, když se Conan začínal mračit, se zvedl a klátivým krokem se vzdálil směrem k hlavnímu vchodu. Oba ho sledovali očima.

"Doufejme, že se mu nic nestane," vydechla Krotana nedůvěřivě.

"Tomu?" ušklíbl se Conan. "Ten už byl tolikrát v průšvihy, že si jich pamatuje tak možná posledních pět. Uvědom si, že je to jeden z nejšikovnějších zlodějů, co znám, a že znám i jejich krále," přivlel Conan oči a zasmál se. "To by už musel být vykuk, aby se mu dostal na kobytku. Takového tu nemají," zakončil rozhodně.

Yerhu byl pryč asi tak dlouho, co slunce postoupí o šíři dlaně, a Conan tu dobu strávil pozorováním zdravého apetitu Krotany. Když se Yerhu vrátil, sedl si ke stolu a významně na Conana mrkl. Natáhl se pro pohár, který tu zůstal na Conanův pokyn stát, a zhluboka se napil. Pak se naklonil k Cimřeňanovi a s lenivým výrazem ve tváři zašeptal:

"Tvůj pobočník, který tě zastupuje, měl souboj. A, bohužel, zvítězil. Vypadá to tak, že vyslanec, nevyslanec, všichni Brythunci byli obviněni z čarodějnictví. Víc jsem nestačil zjistit."

"Máme nějak smůlu," blesklo Conanovi hlavou. "Jednoho oblíbence odpravil ten floutek Durigas, druhému, tomu zloději Sekondasovi, jsem upravil tělesnou schránku já..." Conan se široce ušklíbl.

"Kde jsou ubytováni?"

"Ubytování?" zkřivil tvář Yerhu. "Jsou zavření v pěkně nepřístupné věži, kterou uvidíš, jakmile vylezeš z hospody. Je v nejvyšší části města, v paláci místodržícího. Nějak jsem si nevšiml, že by do ní vedla nějaká okna nebo dveře. Ovšem přes hradby paláce tam opravdu nějak ani není vidět. Muselo by se jít podstatně blíž, a to se mi zrovna nechtělo." Conan mávl rukou.

"Musíme ujistit, co se děje. Dneska je ještě nepopraví, maximálně z nich budou tahat rozumy," zasmál se drsně, "a na to se většinou neumírá. A večer, pokud se něco dozvíme, je půjdeme "navštívit"."

Yerhu jenom přikývl a stejný pohyb udělala i Krotana. Oba se za chvíli zvedli a zmizeli ven. Obrovitý Cimřeňan si byl jistý tím, že kdyby si teď vyšel na "procházku", jedině by budil pozornost. Proto se rozhodl pátrání nechat na svých

druzích. Když se nejedl, zaplatil útratu a šel se podívat na koně. Všichni byli v pořádku. V žlabech měli dost ovsu, i vodu měli na dosah. Vypadali teď už podstatně lip než včera, ale stejně by s nimi nechtěl vyjet někam na delší cestu. Potřebovali ještě minimálně den, dva na odpočinek.

Pokývl hlavou, prohrábl si svou dlouhou černou čupřinu a namířil si to do svého pokoje. Lehl si do postele, přetáhl přes sebe kůži z medvěda, která mu sloužila místo přikrývky, a okamžitě usnul.

Slunce už zapadalo, když Conana probudilo zaškrábání na dveře. Chvilí počkal, a pak prudce otevřel tmavé, kováním zdobené dveře. Za nimi stála Krotana a usmívala se.

"Myslela jsem, že prospíš ještě i noc," usmála se.

"A proč ne," zabručel obr a protáhl se, až mu zachrupalo v zádech.

Nicméně ustoupil, aby se dívka mohla protáhnout dovnitř. Také to učinila a neopomněla se o něj otřít svými velkými a pevnými prsy. Conan ji objal, pootočil ji a přitiskl ji k sobě. Kopl do dveří, které se s prasknutím zavřely s takovou silou, že až sama od sebe zapadla závora. Odnesl Krotanu k posteli, strhl z ní šaty a ponořil se do ní.

Na oblohu vyšel široký srpek měsíce. Krotana vrněla jako spokojená kočka a pak lehce škrábala Conana po zádech.

"Původně jsem ti přišla říct, co jsme zjistili," broukla. Cimřeňan se k ní bleskurychle přetočil a díval se na ní svými jasnými modrými očima plnými pozornosti.

"Povídej," štěkl.

"To je najednou spěchu," protáhla se dívka a vystavila mu před oči všechny své přednosti.

Plácl ji po zadečku a pokračoval:

"Tak nezdržuj, už jsme promarnili dost času."

Dívka si sedla, opřela se zády o zeď a dala tak vyniknout svému vyvinutému poprsí. Conan se na ni s úsměvem díval.

"Dnes předvedli pána z Arresoy před místního místodržícího.

I když se prokázal fermanem vyslance krále Alazida, nebylo mu to nic platné. Ten bláznivý Raxtos se nechal přesvědčit, že Sekondase mohl porazit jenom čaroděj, protože tak dobrého šermíře nikdo jiný, podle názoru rádců, nemohl zabít.

Durigas byl dnes vyslýchán na mučidlech, ale zatím všechno popřel. A protože i pán z Arresoy na mučidlech všechno zapřel a tvrdí, že o žádném čarodějnictví mu není nic známo, byli opět odvedeni do Černé věže. Zítřka by měl být další výslech. K odsouzení má dojít během několika dní. Yerhu strávil den ve špeluňkách v obchodní čtvrti. Nechal se nejmout do zlodějské party, která má v úmyslu dnes v noci vykrást palác místodržícího. Mám takový dojem," Krotana se šibalsky usmála, "že své nové kumpány ujistil o tam, že má kamaráda právě tak schopného, jako je on sám."

"Počkej. Jak to, že se tak rychle dostal mezi zloděje?" nedala ta Conanovi.

"Dokázal totiž okrást místního krále zlodějí, aniž by ten o něčemvěděl," chichotala se Krotana. "Pravda je, že to nevěděl ani Yerhu. Viděl ho však králův zástupce a ten si nenechal ujít příležitost, jak by starého dědka vyšťouchl z křesla. No a nový král chce začít své panování něčím velkolepým."

"To se nám moc hodí," přikývl Conan, "až na to, že jeho výpravu využijeme trochu jinak. Kde je Yerhu?"

"Spí. Tentokrát spí on. A my máme zatím dost času."

Špeluňka, ve které měli sraz, byla tmavá a zakouřená mastným dýmem z plápolajících loučí. Smrděla špinou, potem, zkyslým vínem a žluklým olejem, na němž tu pekli maso. Yerhu vešel dovnitř první. Jeho dlouhá vyhublá postava v plandajících šatech vypadala směšně. Proto ho taky přivítal chechtot. Když se však ve dveřích objevil masivní Conanův obrys, smích okamžitě utichl a ozvala se tiché uctivé zahučení, které se však změnilo v rozvernou hvízdnutí, když se ve dveřích objevila Krotana.

"Říkal jsi, že přivedeš jednoho svého přítele," zazněl tmavým prostorem nepříjemný vysoký a trochu řezavý hlas. Patřil silnějšímu chlapíkovi středního vzrůstu. Vypadal však na první pohled všedně a nenápadně. I Conan musel uznat, že by si ho mezi lidmi asi nevšiml. Jakmile přišli blíž, začal se Yerhu omlouvat.

"Já jsem ji nechtěl vzít s sebou, ale ona se nedala," rozhodil směšně rukama. "však to sami znáte... Když si ženská něco vezme do hlavy..."

"Nám žádná ženská nebude mluvit do..." spustil hromotluk a dal ruce v bok.

"Ale já ano," odsekl rychle Conan. "Půjde s námi, protože se nám může hodit. Když nám neprospěje, tak nám ani nebude na škodu."

Chlapík se ostře podíval na Conana a odsekl pro změnu zase on:

"Tady rozhoduju já!"

"Jenom do té doby, dokud se o tom nebudeš chtít přesvědčit," vyzývavě štěkl Conan.

Král zlodějí se zkoumavě podíval na obra stojícího nad ním a ruka mu najednou bleskurychle zajela k opasku, odkud vytrhl dlouhou a tenkou dýku. V tom okamžiku mu Conanovy prsty sevřely zápěstí. Krátký, prudký stisk a ozvalo se suché prasknutí. Muž zařval a zoufale se díval na své rozdrcené kosti. Pod kůží se rozlévala krev z popraskaných žil. Muž se vztyčil a levou rukou si držel zmrzačenou pravičku. Něco chtěl vykřiknout. Na spáncích mu naběhly žíly, ale nedokázal otevřít ústa.

"Až budu chtít, abys něco řekl, teprve pak se ti to povede! Dřív ne!" ozval se do vyděšeného ticha Krotanin sladký šepot.

Conan se odvrátil a tichým, ale dobře slyšitelným hlasem řekl: "Tak to bychom měli. Má ještě někdo chuť popovídat si se mnou, nebo s mojí přítelkyní Krotanou?"

Odpovědělo mu hluché ticho. Conan se ušklíbl a pokračoval: "Plán vašeho krále, není tak špatný. Vzal ho však za špatný konec. S námi se dá zvítězit, ale bez nás nemá nikdo šanci! Větší část půjde na přepad paláce, tak jak se plánovalo původně. Povede vás Yerhu. Já půjdu a druhou skupinou do věže."

"Co bychom tam dělali?" vykřikl silný, vysoký zloděj, který seděl kousek od dveří.

"To je strašně jednoduché," usmál se Conan. "Já potřebuje dostat ven své kamarády. To je přece slušnost mezi všemi

zloději, ne? A kromě toho, kdyby se útočilo jenom na jednom místě, tak stráže budou mít příliš ulehčenou práci. Takhle se budou muset rozdělit a v noční tmě vypukne zmatek. To je pro nás to pravé."

"Máš pravdu, " vykřikl s širokým úsměvem onen vysoký zloděj. "To si myslím," ušklíbl se Conan. "Výrazíme dvě hodiny před svítáním. Potřebuje připravit koně, jídlo a oves pro koně. Já a mí přátelé odtud odjedeme a odvedeme tak od vás podezření. Pojedou za námi a na vás si nikdo nevzpomene. A abyste nepřišli zkrátka, tak se protentokrát mezi vás rozdělí tři čtvrtě celého lupu. Já a moji přátelé si necháme jen čtvrtinu. To je slušné, ne?"

"Jsi náš král!" řvali chlapi, kteří zaplňovali celou špeluňku. Conan přikývl. Pak dodal:

"Ale jenom pro dnešní noc. Zítra si budete muset zvolit jiného. Ostatně, v posledních dnech to není v tomhle městě nijak jistá funkce. Králové se tu mění, na můj vkus, nějak příliš často," zašklebil se a mrkl úkosem na bývalého krále zlodějí, který seděl na zemi a zmračenou pravičku choval v náruči jako mimino.

"O něj se postaráme," vyhrkl kostnatý zloděj, "dostane se do našeho útulku pro 'přestárlé'."

"Ty se jmenuješ jak" zeptal se ho Yerhu; kterému se šikovný a drzý zloděj líbil.

"Naratyr."

Conan si sedl k oddělenému stolu, odkud ještě před chvílí panoval starý král. Okamžitě měl na stole džbán vína a několik pohárů. Seděl s ním i Yerhu a Krotana. Špeluňka se opět rozbouřila mužským hlaholem. Že jde o výjimečnou věc, bylo vidět i na tom, že kromě Krotany tady nebyla jediná žena. Ne že by mezi zloději nebyly, ale na tuto akci si král zlodějí svolal jenom své poddané mužského pohlaví. A disciplína v tomto cechu byla vždycky na vysoké úrovni. Netrvalo dlouho a ke stolu si přisedl i hubený zloděj jménem Naratyr, kterého tam přivábil Cimmeřanův posunek. "Potřebuji se seznámit se zámekem a jeho okolím," zabručel Conan. "Jsme tady ještě příliš krátce, než abychom se tu dobře vyznali."

Naratyr kývl. Opřel se rukama o stůl, naklonil se blíž k oběma vůdcům, aby nemusel tolik křičet. Než stačil něco říct, přisunul mu Yerhu plný pohár vína. Svalnatý zloděj prudce zavrtěl hlavou.

"Já piju jenom vodu, víno nikdy!"

Yerhuovi málem vypadly oči překvapením. Vtom se však už přitítil krčmář a přinesl Naratyrovi jeho pohár, kde byla opravdu jenom čistá voda.

"Myslím si, že je zbytečné, abych ti něco povídal o zámku... Tam půjdu já s tvým přítelem Yerhuem," řekl, když se napil. Předloktí měl opřená o drsnou desku stolu a máchal rukávy své rubášky z pytloviny v rozlitém vlně. "Černá věž je čarodějovo dílo. Stojí tady už strašně dlouho a bývala to strážní věž našeho města. Ještě tak před třemi čtyřmi roky byla vlastně prázdná. Pak ji čaroděj..."

"Kdo" nedalo to Krotaně.

"Raxtos," kývl hlavou Naratyr. "My mu tak říkáme, protože se strašně změnil. Někteří tu tvrdí, že našeho pána odstranil nějaký zlý čaroděj, ale to jsou jenom takové pomluvy. Nicméně se Raxtosovi tak říká. Abych se vrátil k Černé věži. Čaroděj ji nechal před třemi léty přestavět a vymyslel si to opravdu důmyslně. Cely jsou udělané tak, že nemají rovnou podlahu. Ani lůžka nejsou rovné a navíc jsou úzká, takže jakmile člověk usne, hned z nich spadne a kulí se do rohu. Všechny splašky protékají kanálky v podlaze do nižšího patra. Tam padají ze stropu do nejvyššího bodu cely. Takže o patro níž protečou celou a je tam přišerný puch. O půlnoci se cely proplachují. Zhora pouštějí studenou vodu do kanálků a odstraňují tak sice všechny odpadky, ale taky nedovolují vězňům spát a navíc jsou cely strašně vlhké a studené. Dlouho tam nikdo nevydrží..."

"Jak tohle všechno víš?"

"Můj bratranec tam donedávna dělal žalářníka," usmál se Naratyr. "Člověk má mít na vhodných místech své lidi, kdyby došlo k nejhoršímu..."

"A ono došlo?" nedalo to Yerhuovi.

"Došlo," přikývl Naratyr. "Asi před půl rokem jsem měl nehoráznou smůlu," zaťukal prstem na dřevo, aby přivolal pro příště štěstí. "Vykradl jsem vilu čarodějovu oblíbenci Sekondasovi a někdo mě prásknut ještě dřív, než jsem stačil uklidit lup. Černá věž byla jediným místem, které bylo dostatečně vhodné pro takového lumpa," smál se svalnatý zloděj. "Než došlo k mučení, zmizel jsem z věže i se svým bratrancem, který je teď schovaný v naší rodné vesnici a čeká až přejde čarodějův vztek. Mám ale obavu, že se načeká... Iedaže bychom měli dnes v noci nehorázné štěstí a odpravili ho při přepadení zámku."

"To už je vaše věc, jestli se vám to povede, ale hlavně se musíte dostat do jeho pokladnice," rozkázal Conan. 106

"To je jasné," kývl Naratyr. "Jenom bych tě chtěl ještě upozornit, že Černá věž nemá patra. Jsou to vlastně dvě věže v sobě. Mezi vnější a vnitřní věží vede vzhůru spirálovitá chodba. Po tvé levé ruce budou cely a co tak padesát kroků jsou ve vnější stěně malé pokojíky, nebo spíš výklenky pro dozorce."

"Dobře," prohrábl si Conan svoji bujnou kšticí, "díky za informace."

"Jinej by ti je stěžímohl dát," ušklíbl se Naratyr, "pokud by je neměl ode mě. Nikdo jiný se odtamtud zatím ven nedostal." "Jenom by mě ještě zajímalo, kolik je tam lidí?" zeptal se Cimmeřan a zhluboka se napil z poháru, až se v něm udělal vír. "Možná tak sto padesát, dvě stě... Nevím přesně. Cel je tam osmdesát čtyři."

Před svítáním, kdy je služba nejtěžší, protože spánek je nejsladší, se k hradu plížilo víc jak šedesát ke všemu odhodlaných chlapů. Šli ve skupinkách po třech, po čtyřech. Proplétali se úzkými uličkami, tiskli se do stínu, když je mýjela noční hlídka.

Bylo dvě hodiny před svítáním, když na několika místech, pečlivě před tím vybraných, vylétly na vrchol hradeb kožené provazy zakončené kovovými čtyřhrotými kotvičkami a zasekly se do kamenných bloků. Muži přelezli stěnu, aniž by si toho někdo v hradu všiml.

Krotana je doprovodila až pod hradby, a pak s čtyřmi zloději odešla pro Conanovy koně.

Menší skupina, pod Conanovým vedením, zamířila k vysoké věži, která se černala proti pomalu světlajícímu nebi.

Srotili se u strážnice. Rychlý pohyb Conanova meče ukončil život neopatrného vojáka, který pochrupával na stráži. Muži tiše vběhli do strážnice u okovaných dveří. Začala tam pravá řež. Rozespálí vojáci se zmožili jen na chabou obranu. Conan se vrhl dovnitř věže. Prudkou ranou urazil zámek vchodových vrat, které stavitel umístil do zadního traktu strážnice.

Tím však vzbudil pozornost dozorců a bitka uvnitř věže už nebyla tak jednoduchou záležitostí. Navíc sem postupně dobíhali z okolí další vojáci, přilákání hlukem vraždění.

Cimmeřan se nenechal zadržet nějakou lapálií, jakou představovali jednotliví vojáci, a pokračoval ve své cestě kolem cel uvnitř žaláře. Po chvíli si uvědomil zvláštnosti celé stavby. Byl povděčný Naratyrovi za informace, protože by se zřejmě strašně zdržel, kdyby je neznal. Chodba se vinula ve stoupající levotočivé spirále, takže v celé stavbě nebyly žádné schody a člověk mohl vyběhnout až nahoru v jediném zátahu. Cely byly ve vnitřním válci a mezi oběma stěnami vedla úzká chodba vzhůru. Conan se rozhodl, že se musí dostat až nahoru, aby při prohledávání cel neměl nějaké nepřátele v zádech. Běžel sám. Jeho kumpáni byli zaměstnaní dole bitvou s vojáky, kteří se nyní už zuřivě bránili. Cestou odpravil několik dozorců, kteří se mu snažili zahradit cestu. Nebyli nijak dobře vyzbrojeni, protože se zřejmě počítalo spíš s tím, že věž budou bránit vojáci. Dozorci měli jen krátké dýky, a proto netvořili vážnou překážku Conanovu postupu. Zůstali většinou ležet u svých výklenků a skoro všem chyběly hlavy.

Conanovi se cestou nepodařilo najít ani své vojáky, ani pána z Arresoy. Pravda je, že je zatím ani nijak zvlášť horlivě nehledal. Když dorazil nahoru, zhluboka si oddechl a vypravil se, tentokrát již pomalu, dolů.

V čadivém a třepotavém světle louči nahlížel cestou dolů do jednotlivých cel postupně vysvobozoval Brythuňany, na které narazil. Klíče odebíral mrtvým dozorcům cestou. V předposlední cele, takřka až skoro na úpatí věže, našel pána z Arresoy. Byl v dosti zuboženém stav. Přece jen jako šlechtic snášel hůř mučení, než obyčejný námezdný žoldnér, a kromě toho trpěl stékajícími splašky skoro nejvíce. Když Conan odemkl jeho celu, vyvalil se z ní takový puch, že i Cimmeřan, který byl zvyklý na ledacos, se musel nadechnout venku a dojít si pro pána z Arresoy se zatajeným dechem. Durigas byl také zraněný, ale byl schopný jít po svých. Zrzavé vlasy měl sice spleené vlastní krví a zpočátku se pohyboval mátožně, ale jakmile dostal do ruky meč, ožil jako kdyby ho někdo polil živou vodou a hned se zapojil do boje. Pronásledoval poslední vojáky, kteří se ještě snažili zastavit příval zlodějů. Pobíhal zahradou a jeho chůze mu nakonec vynesla přezdívku, které se nezbavil až do konce svých dnů - Kulhavec.

Cimmeřan si hodil pána z Arresoy na rameno a poklusem vyběhl z věže ven. Boj se mezitím přesunul do okolních zahrad. Brythuňané ho obklopovali a dívali se na něj jako na poloboha spadlého z nebe. Ozbrojili se na účet mrtvých vojáků a obklopili ho těsným kruhem. Vedl je směrem k místu, kde zloději přelézali hradby na cestě sem. Tam však směřovali skoro všichni, a tak se tam zuřivě bojovalo. Conan se usmál a otočil se na patě. Namířil k hlavní bráně. Strážnice byla opuštěná a bránu uzavírala mohutná závora. Pro vycvičené vojáky však nebylo problémem ji 108 otevřít. V klidu a pokoji prošli ven a Conan je všechny vedl k jedné z malých branek v městských hradbách, v jejíž blízkosti byli připraveni noví koně.

Ze stájí chvíli co chvíli vykukovala Krotana, která se postarala o vzácné kožené vaky a koně nejen pro ně tři, ale i pro ostatní.

Tady bylo ticho a Cimmeřan se choval, jako kdyby tu chtěl vyčkat na zimu a v pohodě zde přezimovat. Zato Krocana byla čím dál tím nervóznější. Yerhu se nevracel.

Už bylo světlo.

Pán z Arresoy se probral z bezvědomí a Krotana společně s Conanem se ho snažili nějak dát dohromady. Pečlivě ovázali všechna zranění, která utrpěl při mučení. Krocana se pokusila vzít trochu jeho bolesti na sebe, ale nějak se jí to nedařilo. Nechala toho a znovu šla ke dveřím.

Pán z Arresoy se nadzdvihl na lůžku a namáhavě odepnul svůj pás. Pomalým, unaveným pohybem ho padával Conanovi. "Kdybych třeba tu jízdu nepřežil, tak zpráva je v pásu. Předej ji za mě Perryxasovi."

Conan odstrčil jeho ruku a řekl:

"Vezmu si ho, až to bude nezbytně nutné. Mám svůj," usklíbl se a poklepal na svoj zlatem vykládaný pás, který se dal otočit tak, že z druhé strany vypadal jako ten nejabyčejnější opasek potulného námezdného vojína.

Otevřely se zadní dveře stáje, kde čekali, a dovnitř vklouzl Yerhu s ovázanou rukou, doprovázený jedním ze zlodějů, který nesl nevelký, ale těžký kožený vak.

"Naše kořist ze dneška," ukázal Yerhu směrem k vaku. "Přesněji řečeno náš podíl."

Obrovitý Cimmeřan je kývl hlavou. Po chvíli mlčení dodal: "Budeš s tím mocet jet?" podíval se na zavázanou Yerhuovu ruku.

Obvaz mokval krví. Yerhu se usklíbl a zvedl zraněnou ruku vzhůru a zamával s ní kalem dokola.

"To nic není, jenom škrábanec..."

Krotana se na něj podívala těžkým pohledem a Yerhu zezelenal. Narovnal se a natáhl před sebe ruku. Krotana k němu došla a sundala čár hadru, kterým měl hlubokou ránu halabala překrytou. Rána mečem mu rozsekla ruku mezi prostředníkem a prsteníkem prakticky až do poloviny dlaně.

Yerhu nehybně stál a měl předpaženo. Díval se do prázdná nepřítomným pohledem. V místnosti všichni ztichli. Krotana si nevzrušeně přinesla jehlu a nit. Rozšklebenou ránu sešila drobnými stehy a potřela zelenkavou masťou. Pak vzala plátno a ruku těsně stáhla. Po celou tu dobu stál Yerhu zcela nehybně a ztuhle s rukou předpaženou.

Krotana se k němu otočila zády a jen přes rameno štekla jakési nesrozumitelné slovo. Yerhu sebou trhl a pak se chytil za rameno. Mírně se zapotácel a pak se vyděšeně díval na svou zavázanou ruku. Bylo na něm jasné vidět, že neví, co se s ním stalo.

"Tak jedem," zavelel Conan a muži začali vyvádět koně ze stáje. "Nemáme čas na nějaké dlouhé řeči!"

Malá brána, v jejíž blízkosti se nacházeli, byla samozřejmě zavřená na těžkou závoru a obrovský zámek, vykováný z

tmavého železa, ji chránil před otevřením nepovolanými rukama. Měla však tu ohromnou výhodu, že u ní nebyla stálá stráž. Conanové síle zámek odolat nemohl, zvlášť když si vypomohl dlouhou železnou tyčí. Klapl a otevřel se. Dva vojáci vytáhli břevno tvořící závoru z čtyřech kovaných ok. S hlasitým skřípěním se brána otevřela. Zřejmě se jí příliš často nepoužívalo. Kavalkáda jezdců vyjela z města a nikdo se neohlížel. Zloděj, který přišel s Yerhuem, bránu zase zavřel a narařčil zámek tak, že na první pohled nebylo vidět jeho násilné otevření.

Conan se po chvíli otočil a zahleděl se na mizějící město za sebou. Pak mu padl pohled na Yerhua, který seděl na svém koni strnule a natřásl se na něm, jako by na koni nikdy nejel.

"Neví o sobě," šeptla mu Krotana do ucha, aby jí nikdo neslyšel, když si všimla Cimmeřanova pohledu. "Nevydržel by dnešní jízdu."

"U Croma," zahučel a přejel mu mráz po zádech, když si uvědomil její schopnosti.

14. kapitola

Po dvou dnech neustálé jízdy tryskem toho měli dost jak lidé, tak hlavně koně. Cimmeřan se rozhodl, že zahnou někam do hlubokého lesa, aby si odpočinuli. Ze všech nejhůř na tom byl pán z Arresoy. Na koni ho drželo jen řemení, kterým ho k němu jeho vlastní vojáci přivázali. Yerhu na tom byl malinko líp, ale ani on nebyl schopný jet dál.

Conan zvedl ruku a kavalkáda se zastavila.

"Musíme si odpočinout. Jídla máme dost. Rozestupy dvacet kroků a vezmeme to lesem," zavelel a jeho vojáci okamžitě splnili rozkaz.

U obrovitého Cimmeřana zůstali jen Yerhu a Krotana a také pán z Arresoy podpíraný dvěma vojáky, kteří mu byli přiděleni. Jeli lesem roztaženi do vějíře. Jízda se zpomalila, nechtěli se navzájem ztratit a také hledali vhodné místo k odpočinku. Po nedlouhé době jízdy narazili na příhodnou mýtinu.

Během několika krátkých okamžiků, kdy vojáci využili svých mečů jako sekyrek, na ní vyrostly čtyři salaše z chvojí.

Čtyři rohové kůly podpíraly plochou střechu, kterou tvořilo několik vrstev větví. Stěny vznikly důkladným propletením smrkových větví. Domky byly, kupodivu, teplé a útulné. Do jedné chýše uložili oba zranění. V téže chatě se zabydlila i Krotana. V další se usídlil Conan. K němu se nikdo nastěhovat neodvážil, takže v ní zůstal sám. Sundal z koně sedlo a zanesl ho dovnitř. Pohodil ho na kupu jedlových větví, které tvořily lůžko. Sedl si na něj a opřel se o rohový kůl. Pozoroval, jak sem vojáci přinesli všechny zásoby a veškerý ostatní náklad z koní.

Vojáci se natlačili do zbylých dvou salašů. Byly také větší. Do Conanovy chýše přinesl jeden z vojnů hořící louč a zapálil suché větve naskládané na malém ohništi uprostřed. Conan si sedl k praskajícímu ohni na bobek a ohříval si ruce. Za chvíli se však zvedl a vyšel ven. Byl oblečený jen do kožených kalhot a kazajky. Pohybem ruky přivolał svého zástupce a vlastního viníka problémů ve městě, hromotlucského zrzka Durigase a tiše mu přikázal postavit hlídky.

Mezitím si každý z vojáků připravoval vlastní jídlo na ohni, který rozdělali pod nízkým přístřeškem, postaveným mezi oběma většími chýšemi. Obloha byla zamračená a hrozila každým okamžikem vydatným slejvákem, proto si dali práci s přístřeškem nad velkým ohništěm.

"Už aby přišel," zabručel Conan a podíval se na nebe, "měli bychom po starostech s pronásledováním."

Pak nahlédl do salaše nemocných, ale opravdu jen nahlédl. Jakmile si všiml, že Krotana stojí nahrbená nad Yerhuem jako sup, otočil se a velmi tiše zmizel do své salaše.

Lehl si na svůj plášť, který rozprostřel na hromadu chvoje v koutě, druhým cípem se přikryl, sedlo pod hlavou. Během pár okamžiků spal. Vůbec mu nevadilo vyti vlků, které se nesla lesem. Smečka lovila pospolu a nadháněla si kořist. Hlídky postavené kolem tábořiště a také stále ještě kouřící oheň však zahnały vlky dál od lidí. Jen jejich teskné vyti se rozléhalo tmou.

Uplynuly tři dny. Zatímco Yerhuův stav se vřichledně lepšil, pán z Arresoy vypadal čím dál tím hůř. Zežloutl a seschl, oči mu horečnatě plály. Ležel na svém lůžku přikrytý kožešinou, ruce položené na ní. Byly hubené, kostnaté, silně připomínaly ruce mumií. Od šlechtice se táhl nepřijemný, sladký zápach, který jen zesiloval pocit neštěstí.

"Conane, vezmi si můj pás" řekl třaslavým hlasem. Cimmeřan chvíli stál a díval se na dvořana, který ještě před pár dny hýřil silou a zdravím. Pak potřásl hlavou s odvrácením. Ležící tělo páchlo smrtí. Obr odešel ven. Od lesa se sem řítíl voják a divoce gestikuloval.

"Pane," vydechl tiše, "o kousek dál v lese jsou Hyperborejci. Vojáci toho prokletého Raxtose. Zřejmě nás někdo z místních vypátral..."

"Kolik jich je?" štěkl Conan.

"Ke stove, pane," muž byl vyděšený "Nás je tu jen šestnáct." "Rozestavte se tak, jak jsem určil," hlas obrovitého Cimmeřana zněl pánovitě.

Muž přikývl a rozběhl se zpátky ke kraji lesa. V porostu se to trochu zahemžilo a pak všechno ztichlo. V lese byl klid a mír. Nepřirozené ticho rušila jen sojka svým křikem. Conan se vrátil do salaše. Kývl mlčky na Krotanu. Vstala z hromady chvojí, na níž dosud seděla. Mimoděk si sáhla na své dýky, které měla u pasu.

"Conane, vezmi si ten pás!" hlas pána z Arresoy byl velitelský a nepřipouštěl námitek.

Cimmeřan tentokrát poslechl bez odporu. Připjal si ho pod svůj vlastní opasek. Vyšli s Krotanou ven za salaše. Conan šel neslyšně vepředu a Krotana kousek za ním. Pod jejími kroky dvakrát praskla větvička. Conan se na ní vztekle

podíval. Došli k hranici lesa. Cimmeřan opatrně rozhrnul křoví a vyhlédl na 112

druhou stranu za hradbu z nízkého porostu. V dále mezi stromy bylo vidět pomalu postupující kolonu jízdních vojáků, které vedl jakýsi otrhanec.

Krotana obešla Conana a proklouzla skrz křoviny jako duch. Vyšla vojákům vstříc mezi řídce stojící stromy. Stále ještě ji kryly před zvědavými zraky Hyperborejců. Prohnula se do luku, vystrčila dopředu břicho a prsa. Chvilí tak stála a pak roztáhla ruce. Vypadala jako kdyby ji přivázali na kříž. Zavanul od ní mráz. Conan se schoulil, chtěl udělat pár kroků, aby se postavil vedle ní a vybojoval svůj poslední boj. Nemohl se však vůbec pohnout. Jako kdyby mu někdo ukopal nohy hluboko do lesní hlíny. Polévalo ho střídavě horko a mráz. Pot mu stékal po tváři, čůrky na zádech ho však zábly.

Otrhanec se blížil a vojáci za ním. Krotana se ani nepohnula. Velitel vojáků jel na pyšném bělouši, jeho brnění zářilo zlatem. Dokonce ani kůň nebyl ošizený. Slunce sice nesvítilo, ale stejně velitel v lese zářil jako malé sluníčko. Conan vytáhl pomalým pohybem svůj dlouhý meč a položil si ho na levé rameno.

První voják už byl deset kroků od Krotany, ale kolona se stále nerozvíjela do bojového útvaru.

Conan stál a nevěřil svým očím. Otrhanec se od něj zastavil tak dva kroky a otočil se k veliteli, který jel těsně za ním.

"Pane, tady to někde bylo. Musí tady být mýtina. Viděl jsem je. Hned jsem spěchal za vámi, pane."

"Chtěl jsi odměnu, ty darebáku," štěkl velitel a rozmáchl se bičem po otrhancovi: Bič prosvíštěl Conanovi těsně kolem obličeje. Zasáhl však chudáka. Pak ještě několikrát.

"Bylo by v tvém zájmu, abys tu mýtinu našel," zasyčel velitel, "jinak tě dám pověsit!"

Otrhanec se rozhlédl a v jeho strachem rozšířených očích se pomalu objevila beznaděj.

"Nepoznávám to tu, pane. Snad to tu někdo začaroval nebo..." Hlas se mu zlomil pod dalšími údery biče.

Kolona se opět dala na pochod.

Conan zatajil dech, když vojáci procházeli v jeho těsné blízkosti. Tiše poulil oči na ten průvod. Jeho vojáci stáli ve svých úkrytech tiši jako pěny.

Když poslední voják zmizel v zeleném příšeří, spustila Krotana ruce k tělu. Opřela se ztěžka o kmen vysokého smrku, vedle kterého celou dobu stála. Objala ho a pak se pomalu začala hroutit dolů.

Cimmeřanovi se vynořil před oči okamžik, když stál v zakletém městě za dveřmi cely čarodějnice, kde Yerhu tancoval svůj šílený tanec. Pak se mu objevila před očima její useknutá hlava, mrtvola obrovského pavouka Braxhuse, a nakonec Yerhu, ovládaný čarodějnici, jak se ho, ještě dlouho po její smrti, snaží zabít.

Conan Krotanu zdvihl a nesl ji průsekem mezi stromy na mýtinu. Objala ho slabýma rukama. Conan se díval na bledou krásnou tvář a usmíval se.

"Udělal jsem to dobře?" zeptala se vyčerpaně. Přikývl a pomalu kráčel směrem k salaši. "Moc jsem se toho od Braxthusů nenaučila..."

"Víc než dost," oponoval Conan. "Zachránilas nás."

Byl jí vděčný, ale na druhou stranu ho děsila. Cítil v ní síly, které mohl překonat jen tím, že ji zabije. Kdyby se rozhodla udělat z něj otroka, nedalo by jí to moc práce. Její síla byla zcela jiného druhu, než jeho. Nesl ji, ale v tom okamžiku si nebyl jistý, jestli tomu není naopak. Objala ho pažemi kolem krku, zřejmě něco musela vycítit a zasunula mu studený nos do jamky mezi krk a klíční kost.

"Nejsem Braxthus," zašeptala, "jenom jsem u nich sloužila. Ale i ony by měly potíže. Jejich síla byla v množství. Čím víc jich bylo, tím větší schopnosti... Možná proto jste ji nakonec tak lehce dostali, když byla sama..."

"Nech toho," přerušil ji Conan a měl podivný, dá se říci, že dost nepříjemný pocit. Nesl kouzelnici. Ženu, která ho mohla... Potrásl hlavou, aby se toho zbavil. Stejně mu však taková trošinka nepříjemná pachut' zůstala viset na patře.

"Tu si nikdy nesmím znepřátelit," blesklo mu hlavou. Nadhodil si ji, aby mohl volnou rukou odhrnout vchodový závěs. Vešel do salaše a strnul. Ve vzduchu visela smrt. Její vůni znal velmi dobře a nikdy se nemýlil. Rozhlédl se v příšeří salaše a bylo mu všechno jasné. Yerhu klidně spal. Pán z Arresoy měl ruce sepjaté na břicho a jeho tvář, poprvé za několik posledních dnů, byla klidná a vyrovnaná. Z jeho tváře se ztratila chorobná žluť a vypadala jako v dobách, kdy všechno šlo hladce.

Obr došel k navršené hromádce chvoji, kde Krotana spala ve volných chvílích mezi ošetřováním nemocných, a položil ji na měkké voňavé lůžko. Na dosah jí přistrčil nádobku s vodou a to bylo všechno, co pro ni v této chvíli mohl udělat. Přikryl ji vlněnou přikrývkou tkanou kdesi v horách zručnými rukama starých horalek. Byla ozdobená bílými blesky a červenými

spirálami. Krotana ji milovala a tahala ji všude s sebou. Dívka bezvládně ležela, oči zavřené, bledá, s výraznými rudými rty. Conan chvíli postál u jejího lůžka, když však viděl, že jeho další pomoc už není nutná, otočil se k lůžku pána z Arresoy. Přetáhl přikrývku přes jeho hlavu s tak ho celého zakryl. Pak vyšel ven.

Jeho muži stáli opodál v těsném hloučku a tvářili se vyhrůžně. Od lesa sem po rovné, stále ještě jasně zelené louce přibíhal vojín, který se kradl za kolonou Hyperborejců.

"Jsou už daleko a míří stále dál. Průvodce už nesou, protože ho velitel nechal zbít důtkami. Myslím, že se vracejí domů!" jeho jásavý hlas se nesl nad tichou lučinou. Cimmeřan chladně přikývl. Otočil se k vojákům:

"Myslím, že mi chcete něco říct," štěkl Conan směrem ke skupince.

Z hloučku se vynořil Durigas a ruku měl vyzývavě položenou na meči zavěšeném v ozdobném závěsu:

"Muži nechtějí žít po boku čarodějnice!"

"Nežili by, kdyby tu nebyla," odsekl prudce Conan. "Jestli má někdo něco proti ní, má tudíž něco i proti mně. A já jsem připravený si s ním o tom pohovořit. Jestli jsi to ty Durigasi, komu se to nelíbí, tak pojď!"

Vysoký a mohutný Brythunec popošel kupředu a vytáhl svůj meč.

"Jo, něco mám, ty přivandrovalče. Mám tě..."

Svištěcí ostří opsalo stříbřitý polokruh. Conan se jen trochu zaklonil a nechal meč prolétnout kolem. Sáhl za hlavu na záda, kde měl připevněnou pochvu a vytáhl svůj meč.

Těžké meče se několikrát srazily s takovou silou až od nich odlétaly zlatavé jiskry. Muži do sebe bušili nejen vši silou, ale v jejich pohybech byla i graciéznost a myšlenka. Conan se po dlouhé době střetl se soupeřem, který se mu sice nevyrovnal silou, ale zato byl v mnoha ohledech lstivější a zákeřnější.

Obrovitý Cimmeřan se zatím soubojem bavil, jen si musel dávat pozor, aby ho svalnatý zrzek Durigas nenachytil při nepozornosti.

Při jednom z výpadů zleva se Conan nestačil řádně krýt

a špička Durigasova meče ho škrábala na levé straně hrudníku. Rozřízla koženou kazajku a povrchově i prsní sval.

Conan se mírně rozčilil a přestal se jen bránit. Odrazil přímé bodnutí stranou takovou silou, že se soupeř trochu pootočil a pak bodl sám. Špička meče projela Durigasovi z boku hrudníkem. Následovalo prudké trhnutí nahoru a kupředu. Brythunec se zhroutil ke Conanovým nohám. Z obrovské rány se vyvalil gejzír krve a muž se na zemi ještě převrátil, ale to už byly poslední záškuby svalů mrtvého těla. Meč však Durigas z ruky nepustil.

"Uklid'te ho," řekl Cimmeřan opovržlivě. "Má ještě někdo jiný zájem, nebo jste už přišli na to, že se mnou vám bude líp?" Odpovědělo mu mlčení. Pak vyšel kupředu Lorean, jeden ze starších vojáků:

"Máš pravdu pane. Nelíbí se nám sice, že je tu kouzelnice, ale zatím nám neublížila. Spíš naopak, ale..." mávl rukou směrem k mrtvole, "tady Durigas ji chtěl pro sebe a tak se tě chtěl zbavit..."

"Odpočívajte a nabírejte síly. Budete je brzy, potřebovat. Musíme splnit vůli krále Alazida a donést jeho poselství do Halogy. Jen co Yerhu bude schopen pokračovat, vyrazíme! Teď připravte důstojný hrob pro pána z Arresoy. Zaslouží si ho," Conan velitelsky pokynul rukou a vrátil se do salaše mrtvého.

Dva vojáci popadli mrtvolu a odnesli ji k prudkému potůčku, který tek lusem nedaleko od mýtiny. Hodili do něj Durigasovo tělo. Lepší pohřeb si podle vojáků nezasloužil.

Muži začali přinášet hromady chvojí a dříví. Za chvíli byla salaš i s mrtvým zasypaná až po střechu dřívím.

Mezitím Cimmeřan přestěhoval Yerhua i Krotanu do své chýše.

Když už slunce zapadalo, rozestoupili se muži kolem hromady dříví. Všichni měli v rukách zapálené louče. Bručivými hlasy zpívali píseň beze slov, píseň mrtvých. Conan stál opodál a do obřadu se nemíchal. Pak muži, všichni nejednou, vnořili své louče do hromady. Vzpálala prudkým ohněm. V tom okamžiku Cimmeřan vešel do jejich kruhu a vhodil do planoucí salaše zlatý prsten, svůj dárek mrtvému na dlouhou cestu.

Všichni Brythuňané se mu mlčky poklonili. A potom každý z nich hodil do ohně svůj drobný dárek mrtvému. Jak oheň hořel, sesedla se hranice a uvnitř se zdvihla postava oblečená do planoucích šatů. Zdvihla ruku vzhůru k nebesům a znovu zmizela v plamenech.

"Poděkoval vám, pane. Budete mít štěstí ve svém počínání," ozval se hlubokým hlasem starší voják, který převzal velení vojáků po mrtvém Durigasovi.

Conan kývl a odešel do salaše ujistit, jak se daří Yerhuovi a Krotaně. Bylo mu jasné, že tak veliký oheň nemůže ujít pozornosti domorodců a budou tudíž muset odejít v podstatě okamžitě. Porušit zvyky Brythunců se však neodvážil. Lesní mýtiny s vypáleným kruhem uprostřed byla už daleko za nimi.

Otrhaná skupina lidí se blížila k hlavnímu městu Hyperboreje, Haloze. Nebudili příliš velkou pozornost a ti, co si jich všimli, je raději nechali na pokoji. Sedmáct mužů a jedna žena byla dost velká síla na to, aby je každý, snad kromě králových vojáků, nechal jít jejich cestou.

"Conane, neměli bychom se zastavit v nějakém městečku a pořádně se ustrojit?" Krotana měla tázavý výraz ve své špinavé tváři.

Podívala se na své roztrhané a ufudlané šaty se zjevnou nepřízní. Právě tak otráveně pohodila hlavou, na níž se její vlasy nyní podobaly houštině pískových hádků.

"Ne," zabručel. "Mají nás tu za potulné žoldáky, kteří jedou k Perryxasovi nechat se najmout, a proto si nás nikdo pořádně nevšímá. Máme klid a pokoj. Až se dostaneme do Halogy, teprve tam se vystrojíme, jak se na královské poselstvo sluší."

Mávl rukou a koně opět zrychlili.

Po prašné silnici se zvedala oblaka prachu. Byl sice už konec podzimu, kdy v těchto šířkách už bývá normálně sníh, ale letos bylo sucho a teplo. Jezdci projížděli mezi vozy trhovců a vyhýbali se jednotlivcům, spěchajícím k městu. Podle poustníků měli k Haloze ještě dva, tři dny cesty.

15. kapitola

Z nebe chlístal nepříjemný studený déšť. Kavalkáda otrhaných jezdců se zimomřivě choulila v sedlech. Pod kopyty koní čvachtala rozbahněná zem a rozstříkovalo se řídké bláto. Okolí vypadalo smutně a nepřívětivě. Cesta se vinula řídkým lesem a hluboce vyjeté koleje nutily koně jít v řadě za sebou.

Každý z jezdců měl přes sebe přehozený nějaký plášť. Conanovi visel z ramen špinavě hnědý, kožený a neuvěřitelně děravý přehoz, v němž Cimmeřan vypadal jako dokonalý pobuda. Meč měl pověšený vedle sedla. Neustále bušil koně do boku. Kůň si už na to zvykl a vůbec si toho nevšímal. Conan seděl nahrbeně a snažil se, právě tak jako ostatní,

zaujmout takovou polohu, kdy na něj bude co nejmíň pršet. Vzhledem k velkému množství děr však jeho pokus byl už předem odsouzený k nezdaru:

Les ještě víc zřídil a nyní už to byly jen ojedinělé stromy okolo rozblácené cesty Ubývalo smrků, borovic a jedlí a objevovaly se tu břízy a kaštany. V dálce, na hranici dohledu, rozmyté dešťovou clonou, se objevily vysoké, lesklé, světle žluté hradby. Zdvihaly se do neuvěřitelné výše. Conan si je prohlížel a zdálo se mu divné.

"Jsou ze zvláštního kamene, který se vyskytuje jen v blízkosti města. Nikde jinde na světě neexistuje," prohodil Lorean. Cimmeřan se usmál, protože on takový druh kamene viděl a bylo to v daleké Khoraji, kam ho zavál vítr jeho cest. Ten kámen měl pro stavitele nesmírně výhodnou vlastnost. Jeho kousky srůstaly k sobě, když se navzájem dotýkaly. Byl však velmi měkký. Dal se krájet nožem. Když však někdo znal dostatečně silné zaklínadlo, byl to ideální kámen pro všechna využití. Takové zaklínadlo král Perryxas zřejmě znal a proto mohl nechat vystavět tak mocné hradby okolo svého města a nemusel je nikdy opravovat. Haloga byla skoro nedobytná.

"Rozdělíme se do skupinek po třech nebo čtyřech," rozkázal Conan a otřel si kapky vody z obličeje. "A sejdeme se v hospodě U tlust'ocha. V každé skupince musí být někdo, kdo ví, kde to je, abychom tu příliš nebloudili a nebudili pozornost. Vyhybejte se jakýmkoli provokacím, neodpovídejte na urážky. Až skončíme své putování, tak budeme moci žít normálně a pořádně si užijem!" Conan se usmál při představě, že bude konečně zproštěn svého poslání. Už si to pomalu ani nedovedl představit. Pak mu už zbývá jen vrátit se ke králi Alazidovi...

Vyjel jako první. S ním jela Krotana i Yerhu. Hubený zloděj už v hlavním městě Hyperboreje pobýval a slavnou hospodu znal. Vmísili se do proudu lidí, kteří procházeli branou.

"Héj, ty tam," zařval mohutný voják, stojící uprostřed brány, Conanovu koni právě do ucha.

Voják měl zřejmě špatnou náladu, protože musel stát na stráž i v tak mizerném počasí. Byl skoro tak vysoký jako Conan, ale zcela určitě nebyl tak mrštný, protože jeho pohyby byly hodně medvědovitě. Kůň se, samozřejmě, začal mírně plašit, tancoval a nohy mu jen hrály. Kolem dokola něj stříkalo bahno, až lidé uskakovali. Dokonce projevil snahu se vzepnout na zadní, ale silná ruka jezdce mu v tom velmi rychle zabránila.

S mírně pokrčeným čelem nevoli se Cimmeřan otočil k vojákovi:

'volal jsi na mě?'

"Jo! Pojd' sem blíž!" zavelel ozbrojenec a namířil Conanovi na břicho piku. "Proč sem jedeš? Potulné vagabundy tady nemáme rádi. Jenom přidělávají práci katovi našeho města."

"Tak já mu ji určitě nepřidám," řekl klidně Conan a mírně se usmál.

Sice to v něm vřelo, ale musel se podříditi vlastnímu rozkazu. Navíc chladná voda proudící na něj zhora, z nebe, ho také ochlazovala.

"Co tu chceš?" vyptával se neodbytně voják a vyvaloval oči na Conana, takže skoro přehlédl Krotanu.

"Jedu na návštěvu," štěkl uštěpačně Cimmeřan.

"Ukaž peníze, nebo tě do města nepustím!" vedl voják svou. "Mám rozkaz pouštět do města jenom lidi, kteří na to mají!" Conan sáhl pod kožený přehoz, zajel prsty do váčku a vytáhl malý měděný peníz. Vyhodil ho do vzduchu roztočený tak, že od něj odletovaly dopadající kapky. Rychlým pohybem levičky peníz chytil ze vzduchu a hodil ho vojákovi.

"Prohlédni si ho a jestli je v pořádku, tak si ho můžeš nechat. Jestli je však falešný, okamžitě mi ho vrať!"

Halapartník ani peníz příliš neprohlížel a zastrčil ho do váčku, který se mu houpal na opasku. Ještě chvíli okolkoval, ale pak mu nezbylo nic jiného, než trojici pustit. Neměl nic, co by ho opravňovalo dál je zdržovat. Ještě chvíli se za ním díval. Conanův kůň se mu nesmírně líbil, i přesto že byl špinavý a unavený. Voják byl dobrý znalec koní. Pocházel z vesnice, a než se dal k vojsku, s koňmi kupčil. Proto mu byl Conan tak podezřelý. Díky tomu mu unikly další dvě trojice otrhanců na dobrých koních, které nenápadně proklouzly do města.

"Loreane," obrátil se Conan na svého zástupce mezi Brythuňany, "zítra se ohlásiš u krále a požádáš o přijetí poselstva krále Alazida."

Starší voják přikývl a dál se věnoval pečení, kterou měl před sebou.

Po chvíli se rozhlédl a natočil se k ohni druhým bokem, aby mu šaty rychleji sehnuly. Hospodou se táhl od skupinky Brythunců hutný smrad nemytých těl a schnoucích kůží.

"Ty, Yerhu," upřel Cimmeřan těžký pohled na svého přítele zloděje, "ještě dnes seženeš nové šaty. Pro všechny... A koupíš je!!! Ne abys je ukradl! Já tě znám! Peníze dostaneš hned po večeři."

Koňský obličej dlouhého zloděje se protáhl. Viditelně mu bylo proti srsti něco platit, pokud to mohl ukrást. Rozpačitě si přešel prstem po nosu a pak se podrbal za uchem. Ale Cimmeřanův pohled mu pronikl až do morku kosti, a proto jenom přikývl. Neochotně, ale přikývl.

Rychlé dojedl, vzal si od Conana peníze a ještě s jedním vojákem zmizel z hospody. Cimmeřan si všiml udiveného pohledu hubeného hostinského (podle něhož byla hospoda pojmenovaná), když zahlédl tučný váček s penězi, které ryšavý zloděj dostal.

Vojáci se rozvalovali po lavičkách, cpali se a zapíjeli dlouhou cestu. Ve tvářích se jim rozhostil spokojený úsměv. Byli si jisti, že svůj úkol už splnili. Zítra Conan předá poselství, odpočinou si a vydají se na zpáteční cestu s odpovědí.

"Myslíš, že nám král Perryxas dá nějakou odměnu?" otočil se zvědavě jeden z vojáků ke Conanovi.

"Jo," kývl suše obr. "Dostaneš pětadvacet holí za to, že ses tak dlouho coural. Jenom kvůli tobě jsme přijeli o týden později!" Než se voják zmohl na nějakou jedovatější odpověď, přehlušil ho hromový chechot kamarádů.

Za chvíli se zvedla Krotana. Podívala se na Cimmeřana významným pohledem a při odchodu vlnila boky až si Conan pomyslel, že by si mohla vykloubit kyčle. Té myšlence se zašklebil.

Právě zdvihal velký cínový pohár ke rtům, když do hospody vrazilo asi třicet vojáků. Bleskurychle obklíčili stůl Brythuňanů. 120

"Přece jen jsme vás dostali," rozradovaně zavřešťl jejich velitel, chlapík v zlatém brnění.

Conan se na něj nechápavě díval a s ním i ostatní. "To je Raxtosův pohůnek," po chvíli zavřešťl Lorean. Cimmeřan si vzpomněl na šlechtice, který kolem něj projížděl v lese, kde je tehdy zachránila Krotana, když zemřel pán z Arresoy. Jezdec tehdy uhodil průvodce svým dlouhým bičem a málem při tom zasáhl i Conana.

Přesila byla příliš velká, ale Brythuňané nejsou národ, který by se vzdával jen tak bez boje. Všichni vojáci měli u sebe meče a tak začala psí rvačka. Nešlo o nějaký organizovaný boj, spolupracovaly dvojice, maximálně trojice. Všichni Brythuňané ustupovali směrem k zadnímu východu, o němž si mysleli, že by jim mohl poskytnout možnost k úniku. Ani Conanova obrovská síla nedokázala víc než to, že zatím byl bez zranění a ustupoval se svými vojáky.

"Zadní východ," zavřešťl velitel útočníků.

Dveře se otevřely a v nich se objevili další vojáci. V jejich čele vběhl do šenku menší a podsaditý muž, oblečený do prostého brnění. V jeho postoji i chování však bylo cosi vznešeného, co jasně naznačovalo, že to bude nějaký šlechtic. Vojáci se rozvinuli do rojnice, jak jen to v stísněném prostoru hospody šlo, a připravili se na boj.

"To je přece Ra..." vykřikl Lorean a padl k zemi.

Nepřátelský voják využil okamžiku jeho nepozornosti a, i když se Lorean přímě ráně dokázal ubránit, rána sekýrou mu sjela po šíkmě nastaveném meči, a přirazila ho k vojákovu spánku.

Brythuňané se statečně bránili přesile, ale když přiletěla odzadu židle vržená dovednou rukou a trefila Conana do hlavy tak prudce, že upadl na zem v bezvědomí, jejich zuřivost ochabla a brzy Hyperborejci zvítězili. Obrovitého Cimmeřana nesli čtyři vojáci. Odebrali mu všechny zbraně. Spoutaní zajatci, obklopení davem vojáků, prošli hladce do paláce. Nezahnuli však ke královským komnatám, ale na opačnou stranu k zvenku vesele vypadající žluté věži, která přečnívala celý hrad minimálně o čtyři patra. Postupně je umístili po jednom v celách hluboko pod zemí.

I když rvačka byla zuřivá, doplatil na ní jenom jeden Brythuňan a čtyři Hyperborejci, kteří přišli o život. Jinak zranění byla tak lehká, že o nich bylo skoro zbytečné mluvit.

Cimmeřana v cele pohodili na podlahu. Bouchnutí čtvercového kamene, kterým celu uzavřeli, neslyšel. Trvalo dlouho než se probal. Odplazil se ke stěně a opřel si bolavou hlavu o chladivý kámen. Tak zůstal hodnou chvíli. Po nějaké době tupá bolest v hlavě polevila a Conan si sedl pohodlněji. Trvalo ještě dost dlouho než vstal a dokázal obejít celu. Byla to kobka vytesaná v kameni. Jediným otvorem bylo okénko ve výši prsou. Vojáci totiž otvor, kterým vešli, zarovnali kusem žlutého kamene, který se bleskurychle spojil s původní stěnou. Conan se po chvíli zvedl a narovnal se. Vlasy mu zavadily o strop kobky. Rozhodl se, že nejdřív pozná své vězení. Osahával stěny v naději, že narazí alespoň na nějaké okénko do chodby. Aby se věžňové neudusili, byl ve vnější stěně proražený otvor těsně nad podlahou a měl v průměru asi tolik co Conanova pěst. Tudy se uniknout určitě nedalo. Vzhledem k tomu, že se cela svažovala k tomuto otvoru, sloužil asi nejen pro přívod vzduchu.

Při svém putování narazil na něco, co velmi vzdáleně připomínalo lůžko. Hromada páchnoucích hadrů se vršila v koutě co nejvíc vzdáleném otvoru ven. Conan si na ni lehl, ale okamžitě byl opět na nohách. Hromada se pohnula, "Mám zase po dlouhé době společníka," ozvalo se slabým třaslavým hlasem z kupy hadrů. "To je divné, jsem tu už šest let, ale udělali to za celou dobu jenom jedenkrát a to ještě omylem. Bud je vězení přeplněné, nebo zapoměli, že ještě žiju," pokračoval slabý, mírně pisklavý hlas.

"U Croma," zahřměl Conan. "Kdo jsi?"

"Raxtos, pán z Hyrey," zaskřehotal Conanův společník.

Bylo jasné, že si muž odvykl používat své hlasivky. Obr nevěřicně zavrtěl hlavou. Ve tmě to však nebylo vidět.

"Mě sem dostal taky jakýsi Raxtos z Hyrey, místodržící..." "Můj nevlastní bratr Soreas, který zradil svého krále a vydává se za mě," zaskřípely zuby z hromady hadrů. "Nechal mě sem zavít pod záminkou, že jsem jeho nevlastní bratr, což je bohužel pravda. Mohl to udělat. Byli jsme si velmi podobní. Při životě mě drží jen naděje na pomstu," hlas se změnil v sykot hada. "Prokousnu mu hrdlo!"

"Jen jestli k tomu budeš mít někdy příležitost, pane," uchechl se jedovatě Conan.

"Nevím. Celá léta si tím lámu hlavu," hlas se roztřásl ještě víc a slábl. "Odtud se nedostaneš. Celé je to postavené z ybolitu, kamene, který srůstá..."

"Já vím," odsekl Conan. "Už jsem o tom slyšel. Jdu si lehnout. Teď stejně nic kloudného nevymyslím. Bolí mě hlava jako..."

Odstrčil stranou vyhublého chlapíka, který se ostatně ani nebránil. Ulehl na hadry a za pár okamžiků spal.

Vzbudilo ho zachřestění. To voják ozařovaný z chodby loučí prostrkával skrz vyříznutou díru hroudu čehosi, co vzdáleně připomínalo jídlo. S měkkým plesknutím to dopadlo na zem. Hubeňour se k tomu rychle vrhl, ale Conan nebyl o nic pomalejší. Stačil ještě vzít z vojákových rukou kameninový džbán s vodou dřív, než následoval jídlo, tedy volným pádem na zem. Voják potlačil jízlivý úšklebek, který měl přichystaný pro případ, že by se věžňovi voda rozlila.

Jídlo Cimmeřan rozdělil na dvě poloviny a odpornou směskou snědl. Jedl v životě už i horší věci, a proto se ani neoťrásl. Seděl opřený o stěnu a přemýšlel.

"Odtud se sami nedostaneme," zaskřehotal pán z Hyrey. "Kameny se dají rozříznout jen z jedné strany. Bohužel z té jejich a to ještě musíš znát zaklínadlo. I kdybys ho dnes znal, zítra ti už nic nebude platné. Mění se každý den podle přání královského čaroděje a dá se použít jenom jednou."

Conan přikývl, ale nebylo to vidět, takže svůj posunek musel také naznačit ještě slovy:

"Slyšel jsem o tom."

Znovu se zamyslel. Uplynulo víc času, než za jaký dohoří velká svíce. Conan pocítil na své hrudi teplo. Sáhl si na košili a opravdu, uprostřed v blízkosti hrudní kosti, bylo horké místo. Přesně tam, kde visel kožený váček s několika šperky z města čarodějnic a kde také měl Krvavou hvězdu. Bůh ví, proč mu ho nesebrali, když ho zajali. Vytáhl váček ven, rozvázal šňůrku a kůže se rozevřela.

Kobka se zaplnila světlem. Conan nejdřív musel přivřít oči, tak jasné bylo světlo, které vycházelo z Krvavé hvězdy. Bylo jasně modré.

Celu naplnil Murehadův hluboký, dunivý hlas: "Jen paprsek ti uvolní cestu ze žlutého nebezpečí."

Stařec vykřikl a zakryl si oběma rukama oči. Padl na kolena a udeřil hlavou o zem.

"Bože! Pomož mi z té hnusné díry, abych se mohl pomstít svému bratrovi! Dám ti za to, co budeš chtít!"

V té chvíli už ležel na zemi rozplácený jako žába, nohy a ruce rozhozené do stran a celý se chvěl. Conan strnule stál a zíral na kámen ve své ruce. Rubín hřál čím dál tím víc. Jak si oči přivykaly světlu, všiml si Cimmeřan, že cela není kruhová, jak si ještě před chvílí myslel, ale že má dost velký výklenek, v němž se válí hromádka lidských kostí. Otvor, vedoucí do něj, byl Conanovi asi do pasu. Ležely tam čtyři lebky a změt' dlouhých kostí. Některé byly přelámané.

Mezitím se Raxtos, vyděšený dlouhým tichem, nadzdvihl a všiml si Conanova pohledu. Klekl si a řekl:

"Tady se mrtvolý nevynášejí. Jak se sem jednou někdo dostane, tak už je tu navždycky."

Světlo najednou zesláblo, ale byl to zrakový klam, protože zář se změnila v úzký, ostrý paprsek. Conan držel kámen v otevřené dlani před sebou a rudý paprsek vykreslil malé kolečko na stěně, která oddělovala vedlejší kobku od jejích.

Od zdi začaly s praskotem, jako když se láme smrk zasažený bleskem, odskakovat velké kusy ybolitu. Dopadaly na zem s měkkým mlaskáním. Roztékaly se. Conanovi v tom okamžiku nejvíc připomínaly hroudy vlhkého jílu. Obr kroužil paprskem po zdi tak, aby vznikl otvor, kterým by bylo možné se protáhnout. Když už byla díra dost velká, přitáhl ai Conan Krvavou hvězdu k tělu a uzavřel ji ve svých obrovských dlaních. Zszdalo se mu, že je teď o trochu menší.

Paprsek zeslábl a najednou zmizel. Kámen byl chladný a po teple ani památky. Cimmeřan zasunul Krvavou hvězdu do váčku na hrudi a na chvíli zavřel oči. Když si opět přivykl tmě, protáhl se dírou do vedlejší cely. Měla malý otvor ve vnější stěně, proto tu bylo přece jenom alespoň šero. U protější stěny stál vyděšený Lorean a snažil se propadnout do kamene.

"Neboj se, strašpytle," zavrčel usmávající se Conan. "Teď konečně půjdeme navštívit krále Perryxase."

"Navrhuji, abychom tam šli podzemím. Venkem se k němu nikdy nedostaneme. Můj "bratr" Raxtos tu má velké slovo, jak jste se měli možnost sami přesvědčit," pisklavý hlas pána z Hyrey už přestal Conana rozčilovat. "A to tak velký, že může za svého pána soudit a nechat za živa hnit své nepřátele."

"Kudy se tam můžeme dostat?" Cimmeřanův hlas byl plný rozhodnosti.

"Žádný problém, vždyť jsem tenhle palác pomáhal stavět. To bylo v dobách, kdy jsem byl já oblíbencem našeho krále. Jenže můj bratr zná větší "kouzla" než já, a tak vyhrál..."

"Zatím," zahučel Conan.

Obr opět vytáhl z váčku zářící kámen. Položil si ho na dlaň levé ruky. Kámen zářil modrým světlem.

"Řež," řekl kovově Conan.

Zář se změnila v rudý ostrý paprsek. Conan ho namířil těsně pod místo, kudy hlídači obvykle vhazovali jídlo. Opět začaly odpadávat kusy žlutého kamene, který se drobil, jako kdyby byl

ze syra. Trvalo to hodnou chvíli, než vznikl potřebný otvor. Tentokrát Krvavá hvězda pálila, až se Cimmeřanovi zachvěla ruka, takže čára, kterou rýsoval na stěně, nebyla úplně rovná. Otvor dole začínal ve výšce Conanových kolen a nahoře končil u jeho ramen. Obr se poprvé od okamžiku, kdy ho Hyperborejci zajali, vesele zašklebil, když díra už byla dostatečně veliká. Sevřel kámen v dlaních. Pohodlně se mu tam vešel. Paprsek zmizel a kámen přestal zářit. Pán z Hyrey popošel k otvoru a mávl rukou směrem do otvoru:

"Klidně můžeme na chodbu. Celé vězení nikdo nehlídá a dozorcí sem docházejí, jen když se jim uráčí dát vězňům jídlo.

Nikdo se nemůže dostat ven, a tak je zbytečné tady hlídat. U hlavního vchodu je strážnice, ale tam nepůjdeme.

Zabočíme..." "Zbytečně ztrácíme čas," usekl jeho řeč Conan.

Sáhl si k pasu, aby se přesvědčil, že stále ještě má opasek pána z Arresoy pod svým vlastním. Pak se protáhl dírou na chodbu. Noha mu sklouzla v břečkovitém ybolitu, který na zemi tvořil čvachtavé bláto. Opřel se o zeď a oťepil si žlutou masu, přilepenou na botě. Za ním následoval pán z Hyrey a poslední šel Lorean, úplně vyvedený z míry vším, co se kolem něj dělo. Na chodbě však stařik, v rozpadávajících se hadrech, převzal velení a ostře zahrnul doprava.

"Ale my jsme přišli odtamtud," zaprotestoval Lorean a ukázal hlavou doprava.

Cimmeřan jen mávl rukou a následoval Raxtose. Šli kolem dlouhé řady cel. Čadivé louče, které visely na stěnách daleko jedna od druhé, zaháněly tmou zcela nedostatečně. Zůstaly tu zřejmě od roznášky jídla a už pomalu dohořovaly.

Přešli jednu křižovátku, pak druhou. Na třetí zahrnul pán z Hyrey doleva. Proplétal se labyrintem cel s úplnou jistotou.

Pak zabočil do úzké uličky, kde žádné cely nebyly. Hlavní chodba vypadala zanedbaně a zpustle, ale tahle chodbička byla ještě strašidelnější. Visela tu ze stěn prapodivná vlákna, která se poutníkům otírala o hlavy. Byl to velmi nepříjemný pocit, ale Raxtos si jich nevšímal, a proto i Conan a Lorean je přestali vnímat.

"Nejsou jedovatá," utrousil Raxtos přes rameno:

Ze stropu kapala voda a malý potůček jim tekł pod nohama. Ztrácel se však v nějaké škvíře dřív, než se tato krátká chodba napojila na hlavní tunel. Klikatila se plavnými oblouky, ale pak najednou prudce zahrnula doprava. Těsně za zatáčkou končila úzká chodba stěnou.

Vychrtlý stařec se zastavil před ní a vyčkávavě se podíval na Conana.

"Je tu průchod, ale otvírat se dá jen z druhé strany. Tady musí pomoci tvůj kouzelný krystal."

Cimmeřan přikývl a sáhl do záňadří. Prsty uvolnil váček a vytáhl ven velký rubín. Paprsek, vylétající z jeho hlubin, se zakousl do ybolitu jako dláto. Conan vyřezal vchod ve tvaru kostrbatého kruhu. Těžký balvan se jen maloučkou pohnul, jak dopadl o kousíček níž, když ho Conan odřízł. Jen rychlý pohybobou, Conana a Loreana, mu zabránil v tom, aby znovu přirostl. Vyvalili kámen do další chodby.

Conan chtěl Krvavou hvězdu opět vsunout do váčku, ale v tom okamžiku paprsek začal slábnout sám od sebe, až zmizel docela. Obr se na krystal nechápavě zadíval. V jeho hlubině se objevila prastará vrásčitá tvář a zazněl odtud

dunivý hluboký hlas:

"Teď jsme vyrovnáni"

Kámen se uvnitř potáhl jakousi neprůhlednou blankou a pak se projasnil a zprůhledněl. Jeho rudá barva značně zesvětlala, takže už nebylo možné s určitostí tvrdit, že jde o rubín. Conan sevřel ruku v pěst, pokud to s tak velkým kamenem šlo, a vsunul ho do váčku. Sehnul se a prostrčil vzniklým otvorem nejdřív ruku s loučí, pak protlačil své masivní tělo. Stařec prolezl právě tak lehce, jako se protáhl Lorean. Voják se uhodil do zraněného ramene a začal nahlas nadávat. Conan se na něj ostře podívala Lorean okamžitě zmlkl. Pak si ale neodpustil poznámku:

Vždyť říkal, že tu nikdo není," mávl ruku směrem ke starci v hadrech.

"To nemůžeš nikdy vědět," zpražil ho Conan.

Cimřeňan zdvihl balvan, který byl daleko lehčí než si myslel, a zasunul ho do otvoru. Po několika okamžicích nebylo po díře ani památky.

Lorean zdvihl ruku s loučí, kterou vyndal ještě na hlavní chodbě. Teď stáli v místech, kde chodba vedla poněkud vzhůru. Na podlaze byla neporušená vrstva prachu silná několik palců. Vydali se na pochod. Prach se zdvihal v celých oblacích. Všichni tři muži ho brzy měli plný nos a ústa. Kýchali a prskali, ale bylo jim to málo platné. Cesta ubíhala pomalu.

Conan utrl kus látky ze starcova oděvu a omotal si ho kolem obličeje. Ostatní dva ho velmi rychle napodobili.

Za nějakou dobu dorazili k další stěně. Tentokrát to však nebyla celistvá zeď z ybolitu. Byly do ní vsazeny podivné dveře, které neměly žádný otevírací mechanismus, nic. Byl to jenom dřevěný obdélník, vsazený do zdi. Conan již sahal směrem k svému váčku, ale Raxtoš ha chytil za ruku.

"Umím to otevřít. Jenom mám strach, co bude za těmi dveřmi. Před šesti lety tu byl trůnní sál. Teď tam může být cokoliv." Cimřeňan lhostejně pokrčil rameny:

"Jednou ven vylézt musíme, tak co?"

"Asi máte pravdu," přikývl po chvíli váhání pán z Hyrey. Pooděšel kousek stranou doprava a opřel se plnou vahou o nikterak nápadný výstupek. S tichým zašuměním dveře zajely stranou. Před nimi se objevila temně rudá těžká draperie, splývající až na zem. Všichni tři si oddychli.

Jakmile prošli otvorem, dveře se s tichým zafūněním za nimi zavřely.

"Snad bychom je mohli mít pro jistotu otevřené," zašeptal Lorean.

Pán z Hyrey přikývl a prosunul se podél zdi k vyřezávaným ozdobám na dřevěném obložení. Chvilí tam cosi kutil a dveře se znovu otevřely. Loreanovi se viditelně ulevilo.

Mezitím Conan hledal otvor v závěsu, aby zjistil, co je za ním. Po chvíli opatrného pátrání našel šev. Jemně látku roztrhl, vytvořil díru a nahlédl do síně. Zvuk trhání našťěstí zanikl v šumu, který se odtamtud nesl. Conan neodhadl sílu potřebnou k otevření malého otvoru a šev roztrhl skoro až na zem.

Šlo i nadále o trůnní sál, který byl v tomto okamžiku plný lidí. Cimřeňan se nacházel poněkud stranou od trůnu a měl na něj dokonalý výhled.

Jednalo se o obdélníkovou síň s kazetovým stropem. Po obvodu ji podpíraly hustě nastavené dřevěné sloupy, které tak vytvářely tři kroky širokou uličku mezi zdí a vyřezávaným krajkovým sloupovím. Šikmo proti Conanovi se tyčil vysoký trůn stojící na čtyřech hydrách, šklebících se do všech stran. Samotný trůn, na němž seděl král, tvořil prohnutý drak se složenými křídly. Na protější stěně bylo několik vysokých obdélníkových oken. Byla zasklená barevnými kousky skla, které tvořily obrazy z historie královské rodiny.

Kousek od vetřelců stál voják, příslušník královny strážce. Nenápadně přecházel sem a tam. Jednu chvíli se ocitl přímo před rozpáraným švem, a protože se sem nikdo nedíval, vynořila se z draperie svalnatá ruka a voják bez hluku zmizel. Cimřeňan stiskl pevně jeho krk. Byl to jeden z vojáků, a nimž se včera utkali v hospodě. Netrvalo dlouho a vojínův vaz tiše praskl. Conan opatrně položil tělo na zem a spokojeně si zastrčil za pás jeho meč.

"Nesluší se předstupovat před krále neozbrojený," zabručel na tázavý pohled pána z Hyrey "Odneste ho do chodbičky, ale nenápadně."

Dalo jim to dost práce. Draperie v některých místech nebyla tak daleko od stěny a tak se museli pohybovat velmi opatrně, když chtěli splnit Cimřeňanův rozkaz bez předčasného prozrazení.

Lidi v sálu pomalu ubývalo. Nakonec tam zbylo pět či šest dvořanů.

Raxtoš si také našel otvor v draperii a pozoroval místnost. "Tamhle je můj bratr," zasyčel najednou.

Do dvorany vešel pomenší, mocně stavěný chlap. Včera si ho Cimřeňan neměl čas příliš prohlédnout. Conan se nedůvěřivě podíval na pána z Hyrey. Zdálo se mu, že ten vychrtlý a starý muž nemůže být dvojníkem statného pořízka, který si pyšně vykračoval sálem ke králi. Ale pak si uvědomil šest let osamoceního žití v kobce a přestal se divit.

"Pane můj a vladaři," rozlehl se sálem dvořanův zvučný hlas. "Opět jsem měl tu čest osvědčit vám svoji věrnost.

Podávalo se mi chytit zvědy z Hraničního království. Vydávali se za Brythunce, ale já jsem je odhalil," široký upřímný úsměv mu zdobil tvář.

"U Croma!" drtil vztekle mezi zuby Conan.

"To je snad zlý sen," zasyčel Raxtoš. "Ta krysa... Vždyť celá ta podlá hra, kterou se mnou sehrál, aby mě odstranil z paláce místodržícího, byla za Zochastarovy peníze."

Teprve teď došly Conanovi všechny souvislosti. Proto je tedy místodržící tak urputně pronásledoval. Musel připravovat převrat pro Zochastara a tudíž se mu vůbec nemohlo hodit nějaké spojení s Brythunií.

Už chtěl vtrhnout do trůnního sálu, ale zastavila ho vyzábělá ruka, která mu dolehla na rameno.

"Počkej chvíli," zašeptal Raxtoš. "Znám Sorease. Potrpí si na divadlo. Tohle určitě není ještě konec."

"Byl jsem na stráž, ale přesto mi unikli. Pronásledoval jsem je až sem a teprve zde, v Haloze, jsem je dopadl. Jsou již v tvém vězení, můj pane. Poslední tři jsem dopadl až dnes, dá se říct, že před chvílí a přivedl jsem je sem, abych ti je

předal osobně. Však tví kati již z nich dostanou tu pravou pravdu!" ušklíbl se šlechtic a dobrá vůle z něho přímo prýštila.

Pokynul rukou a dovnitř vešlo několik vojáků, kteří táhli svázaného Yerhua, Krotanu a posledního z vojáků. Byli omotáni provazy jako mumie. Mohli jen trochu hýbat nohama, ale jinak ničím. Dokonce i ústa měli zavázaná.

"To jsou oni, můj pane," Soreasův hlas zněl pýchou nad dobře vykonanou prací.

Raxtos to nevydržel. Vyběhl před draperii a zakřičel: "Soreasi, ty zrádče!"

Muž před trůnem sebou trhl. Otočil se po hlasu. Ve tváři měl hrůzu a děs. Raxtosův hlas totiž nebyl v tomto okamžiku pisklavý, ale právě tak zvukný jako toho, který stál před svým králem. Trvalo však jen chvíli, než se muž vzpamatoval. "Šílenec," zakřičel.

Vytrhl meč z pochvy a ukázal na otrhaného, špinavého a zarostlého vychrtlíka.

"Zabijte ho! Zabijte ho!"

Stráže, které na okamžik strnuly, se probraly a začaly se blížit k nešťastníkovi. V tom okamžiku vyšli zpoza drapérie i Conan a Lorean. Obr měl v rukou meč.

"Chci svobodně mluvit s králem!" zařval až zadrnčely drobné tabulky barevná skla, z nichž byla udělaná okna trůnního sálu. Král do tohoto zmatku zdvihl ruku a zařval také zrovna tak silně:

"Stát!" Všichni se zastavili.

"Předstupte přede mě!" přikázal král a velitelsky pokynul rukou.

Krotana upřela své velké, jasně modré oči na Sorease. Ztuhl, pak se pomalu otočil, došel k ní a začal ji rozvazovat. Mezitím využil Yerhu všeobecné nepozornosti a vyprostil se několika rychlými pohyby z pout. Vytáhl Soreasovi z pouzdra dýku.

Cestou k trůnu si Conan odepnul svůj opasek a teprve nyní zazářil zdobený pás, který dostal od pána z Arresoy. Sundal si ho. Poklekl před trůnem a natáhl ho před sebe směrem ke králi. Perryxas pokynul rukou a jeden z dvořanů přiskočil k Cimmeřanovi a pás od něj vzal.

"Je v něm poselství krále Alazida, můj pane," řekl Conan zvukným hlasem.

Vedle něj poklekli Yerhu i Krotana. Kousek stranou klečel Raxtos.

Dva dvořani se snažili rozebrat opasek, a proto se král obrátil k Raxtoaovi.

"Kdo jsi? A jakým podivným jménem jsi to oslovil mého dvořana?"

"Jsem Raxtos, pán z Hyrey" postavil se vychrtlý otrhanec pyšně, "a tohle je můj nevlastní bratr, který za Zochastarovy peníze..."

S příšerným zavytím se Soreas vrhl na nedávného vězně a rozmachoval se mečem. Raxtosova slova ho musela probrat z hypnotického stavu, do něhož ho uvedla Krotana, a v tomto okamžiku se snažil zabránit nejhoršímu. Jeho meč však najednou narazil na jiný meč. Conan se totiž dlouhým skokem dostal Soreasovi do cesty. Meče se několikrát srazily, až z nich létaly jiskry. Dvořan se strašlivým způsobem potil. Pot mu tekla po čele velkými kapkami. Dýchal chraptivě.

Ozdobná fialová pelerína mu poletovala za zády. Jeho údery šly buď do prázdna, nebo byly odráženy takovou silou, že měl potíže s udržení rovnováhy. Vadilo mu i jeho slavnostní tuhé oblečení, zatímco Conan se pohyboval jako lasice.

Jeden ze Soreasových záludných bodů však našel svůj cíl. Přece jenom rána do hlavy, kterou Cimmeřan utřil včera v hospodě, neprošla bez následků. Hrot meče narazil na Conanovu hrud', prorazil koženou halenu a zasáhl krvavou hvězdou. Obrův meč však, po sklouznutí z překážky, nedovolil Soreasovi meči pokračovat v cestě do těla. Srazil ho směrem vzhůru. Soreas měl v očích šílenství. Nechal meči volnou cestu, otočil se na podpatku a ostrým švihem dostal svůj meč nad levé rameno. Odtud elegantní smyčkou padal přímo dolů na Conanovu hlavu. Conan ho však tvrdě odrazil doleva. Soreas se opět dostal skoro až do rotace. V tom okamžiku vzlétl obrův meč do úrovně ramen a vodorovným sekem utnul zrádce hlavu. Cimmeřan uskočil z dosahu výtrysku krve a sledoval bezhlavé tělo, které ještě okamžik pokračovalo v započatém pohybu a teprve po mučivě dlouhé chvíli se mu podlomila kolena a bezhlavý trup dopadl na mramorovou podlahu trůnního sálu.

Perryxas nedbale mávl rukou. Zazněl jemný zvuk zvonku. Objevilo se několik sluhů, kteří bleskurychle uklidili jak tělo, hlavu, tak i krev z podlahy. Po chvíli trůnní sál vypadal, jako kdyby se tu nic nestalo. Conan se mírně ušklíbl. Došlo mu, že k takovýmto scénám tu muselo docházet častěji, když byli sloužící tak zběhlí v této práci.

Mezitím dvořani pokračovali v parání opasku a dobali se svého cíle. S hlubokou úklonou se jeden z nich připlížil k trůnu a jeho vztyčená ruka se třásla napětím a očekáváním, jestli se jeho pán uráčí vzít si podávaný pergamen.

Král se lehce shýbl a už držel v ruce listinu s Alazidovým poselstvím.

"Jsi opravdu ten, za koho se vydáváš?" podíval se zpytavě na Cimmeřana, když si přečetl nabídku ke spojení.

"Nejsem, pane můj, pánem z Arresoy. Jsem pouze velitelem jeho doprovodu. A i když se mi ho nepodařilo uchránit před úklady některých tvých poddaných, jeho poslední přání jsem splnil. Donesl jsem ti poselství, které měl předat on. A teď mi, pane, dovolu, abych se vrátil do Brythunie ke králi Alazidovi."

"Vrátíš se," ušklíbl se král. "Ale nepůjde to tak rychle. Nejdřív si musíš najít své druhy v mých vězeních. Nebo je tam snad chceš nechat? Teprve pak se vrátíte a to s mým poselstvím, které ponese odpověď králi Alazidovi. A doufám," Perryxas se opět velice jedovatě usmál, "že i v tomto případě dojdeš alespoň ty, nebo někdo jiný, kdo předá mé poselství králi. A teď jdi s mým žalárníkem a vyzvedni si své druhy! Komnaty v paláci snad budou příjemnější, než můj žalář."

"To určitě," pípnut Lorean, ale tak tiše, že ho slyšel snad jen Conan.

Ale úplně jistý si tím Cimmeřan nebyl, když se podíval do tváře krále Perryxase.

Conan se povaloval na bohatě zdobené posteli tak jak vylezl z lázně. Vedle sebe měl obrovský tác s masem. Na druhé straně ležela nahá Krotana, která si však zatím víc hleděla masa, než Conana.

Cimmeřan sáhl pod prachovou podušku a vytáhl ven váček. Rozvázal ho a mastnými rukama vytáhl ven Krvavou

hvězdu. Byla podstatně menší, než před několika dni, ztratila svou pověstnou rudou barvu a navíc Soreasův meč ji naštipl.

"Tak tohle je slavná Krvavá hvězda," zabručel. "U Croma! Moc toho ty kameny nevydrží. Jeden úder mečem, trochu kouzel a co z nich zbyde? No co... I za tohle mi někdo něco zaplatí, i když toho moc asi nebude."

"Náš majetek zmizel i se Soreasem a jeho vojáky," odpověděla Krotana.

"Možná, že o něm něco bude vědět Raxtos," mínil Conan. "Jenže ten se s tím chlubit nebude," oponovala Krotana a olízla si prsty. "Perryxas ho poslal zpátky do Hyrey, aby tam udělal pořádek. Oba budou potřebovat peníze v nastávající válce jako já teď sůl."

A se natáhla pro další kus pečeného masa.

"Cestou zpátky se zastavíme ve tvém městě a vezmeme si co tam ještě zbylo," navrhl Conan, "přece tam nenecháme takové bohatství ležet jen tak ladem."

Dívka jenom přikývla a dál se věnovala podstatnějším záležitostem.

16. kapitola

"Kudy to jedeme?" zeptal se Conan Perryxasova vyslanec Lordava, když výprava již sedmý den mířila přímo k jihu od Halogy. "Jak překročíme Sawarské hory? Zima začíná být nepříjemná a takhle velká výprava nebude dostatečně rychlá..."

"Taký není zapotřebí pospíchat," odsekl zpuštěně Lordav. "Nepůjdeme přes Sawarské hory. Vyhneme se jim. A kromě toho, tobě do výběru cesty nic není! Máš mě doprovodit k svému pánovi. Tak rozhodl náš král!"

"Jenže to není můj pán!" vztekla si pomyslel Conan. "Ten po mně chtěl, abych se vrátil. A já mám důvod, proč chci být zpátky co nejdřív. Jenže..."

Cimmeřan si představil krajinu, kterou měli jít a došlo mu, že vyslanec chce obejít vysoké pohoří a jít vlastně pohraničím Hyperboreje a Hraničního království.

Podle zpráv, které se ke Conanovi dostaly na dvoře krále Perryxase, se bojovalo mezi pohraničními oddíly o sto šest. Nápad nadutého a pyšného šlechtice se mu vůbec nezamlouval a to nejen proto, že vysoce zvyšoval pravděpodobnost srážky s vojáky Hraničního království, které uchvatitel Zochastar platil za přinesené hlavy nepřátel. Poselstvo sice bylo početné, tvořilo ho víc jak čtyřicet vojáků a šlechticů. Kromě toho se v něm nacházelo i dvanáct Brythunců, Yerhu a Krotana. Nicméně Conan neměl příliš zájem zamotat se do nějakých šarvátek. Spěchal do Dargesu. Navíc se původně chtěl zastavit v městě Braxthusu pro zbylé poklady. Na druhou stranu uznával, že teď už musí být přechod Sawarských nebo Kezankiánských hor nesmírně obtížný. Zima už pokročila do podstatně nižších poloh.

Cimmeřan si vzpomněl na potíže mrtvého pána z Afresoy a bylo mu jasné proč Lordav riskuje cestu pohraničím.

Nicméně si stejně nebyl jistý, že si nadutý šlechtic uvědomuje všechna nebezpečí.

Dobře živení koně se řídili podél hranic Asgardu plochou krajinou, kde se oči neměly čeho chytit. Neztratit tady směr bylo velmi obtížné, ale průvodce z místního kmene problémy neměl. Dlouhá, skoro uschlá tráva sahala jezdcům až k botám. Savana se zdála nekonečná. Vypadala smutně a povadle. Jen v řídkých okamžicích, kdy vykouklo slunce a opřelo se do definitivně usychající trávy, zavanula planinou příjemná vůně. Zvířata se tak početné výpravě vyhýbala a Conan nechtěl dovolit vojákům samostatné výjezdy za lovem dřív, než to bude nezbytně nutné.

Bylo těsně před západem slunce. Už se rozhlíželi po nějakém vhodném tábořišti. Lordav se vztyčil v třmenech a pátravě se rozhlédl. Pak mávl rukou a rozjel se na nevysoký kopec; aby se odtud rozhlédl. Domorodý průvodce, který jel vedle Conana, jen tiše drtil kletby mezi zuby.

"Ten idiot," syčel vztekla, "celý den se snažíme, aby nás ti podělaní Zochastarci nevypátrali a on si teď vyjede na kopec, aby ho bylo vidět z co největší vzdálenosti. To si snad myslí, že vojáci Hraničního království jsou idioti? To je blbec!"

Cimmeřan se jen ušklíbl. Jeho názor na pyšného a přihlouplého, i když možná velmi statečného šlechtice se nápadně shodoval s míněním místního průvodce.

Domorodec zahrnul nalevo od kopce, na který si vyjel vyslanec, a po chvíli zastavil kousek od maličkého jezírka.

Vypadalo, jako kdyby vyvěralo z děsivých zemských hlubin. Bylo tmavé, skoro až černé, zapadlé v dolině mezi několika kopci, jejichž úbočí se povlovně svažovala k břehům nádrže. Dolina byla velmi prostranná, táhla se několik set kroků od jeho břehů. Tráva tady byla úplně žlutá; místy dokonce hrála do modra. Trochu zeleně rostlo až na vzdálených úbočích pahorků. Ve vzduchu bylo cítit těžký hnilobný zápach. U jezírka byla tráva prakticky všude shnilá a změnila se v nepříjemně hnědou břečku, která znemožňovala přesně určit kde jsou jeho břehy.

Vojáci seskočili z koní a dva z nich, kteří byli vyslanci přiděleni jako sluhové, začali stavět šlechticův stan. Yerhu jen tiše zvrátil oči v sloup a Krotana, která se celý den držela v jeho blízkosti, se příšerně zašklebila. Zloděj se ještě chvíli díval na bílý, plátěný, přenosný domek, pak se obrátil na podpatku a šel ke svému koni. Chvilí se hrabal v sedlovém vaku a vytáhl z něj šňůru s háčkem na konci. Zamířil k jezírku. Stopař, který jim dělal průvodce, se mu postavil do cesty. "To není dobře!" prohlásil rezolutně. "Tohle je kouzelné jezero. V něm se nesmí lovit."

Yerhu se však nechtěl dát, obešel domorodce a mířil dál k tůňce.

"Nech toho," zazněl tichý, ale přitom značně pronikavý Conanův hlas. "Jídla máme dost a není nutno dráždit místní bohy."

Za svůj zásah sklídil vděčný průvodcův pohled.

"Mohlo by to být nebezpečné," naklonil se domorodec ke Conanovi a Cimmeřan se měl co ovládat, aby se prudce nezaklonil.

Průvodci smrdělo z úst tak přišerně, že se Conanovi na okamžik před očima objevil obraz rozpadávající se shnilé mrtvoly.

"Ten se snad rozkládá zevnitř," blesklo obrovi hlavou.

Vojáci se ukládali ke spánku poblíž šlechticova stanu. Určené hlídky se rozestavily opodál. Některé dokonce až na vrcholcích kopců. Ty se ale měly a nastupující noci stáhnout do blízkosti tábora.

Conan se uložil stranou od všech ostatních a hned vedle něj hodila na zem sedlo ze svého koně i Krotana. Po chvíli se k nim přiloudal i poněkud uražený Yerhu a lehl si k ní z druhé strany. Jejich koně se za chvíli přišourali ke svým pánům. Yerhu tedy vstal, odkudsi přinesl ostrý kolík a zašlápl ho hluboko do země. Přivázel k němu všechny čtyři koně, kteří jim patřili.

Setmělo se a všichni, kdo neměli hlídky, rychle usínali. Cimmeřan ležel na zádech a oči měl upřené na hvězdnatou oblohu. Uslyšel zašustění suché trávy. Sevřel v ruce meč v pochvě, připravený okamžitě vyskočit. Tmavá postava se vynořila ze tmy a mírně kulhala na pravou nohu. Podle tohoto znamení Conan poznal průvodce. Cimmeřan se tiše posadil a pokynul mu rukou. Domorodec si sedl na bobek a naklonil se k naslouchajícímu obrovi.

"Zochastarci jsou tu někde poblíž," zašeptal zneklidněně. "Myslíš tím vojáky Hraničního království?"

"Jo." "Jak to víš?" nedůvěřivě zavrtěl hlavou Conan. "Cítím to."

Cimmeřan se soustředil a propátrával svými nesmírně zostřenými smysly okolí. I on vycítil nebezpečí. Nebyl sice schopný jistě říct, že jde o nepřátele, ale nebezpečí tu bylo. A nebylo daleko.

Nehlučně vstal, naklonil se ke Krotaně. Měla otevřené oči. Jakmile ho zahlédla, kývla. Vstali a vydali se dál do stepi. Po několika krocích se Conan otočil a potichu se zasmál. Jako čtvrtý s nimi šel i Yerhu. Ušli ještě pár kroků a narazili na nehybné tělo strážce. Jeho bezhlavý trup seděl v trávě s mečem položeným na kolenou a byl otočený ven z tábora.

Vypadalo to, že dál hlídá své druhy.

Rozdělili se a obešli všech šest strážců. Byli mrtví. Conan kývl na Yerhua a ten se beze slova rozběhl do tábora vzbudit ostatní. Conan s průvodcem a Krotanou se pomalu vzdalovali od ležení. Hledali výhodné stanoviště odkud by měli dobrý výhled a možnost v příhodný okamžik zasáhnout. Byli napjatí jako struny, protože útok se dal očekávat každým okamžikem. Ticho bylo nesnesitelné. Dokonce ani noční zvuky zvěře nebylo slyšet. Bylo chladno, ale světlo hvězd už zmizelo z oblohy, protože nebe zakryly mraky. Schylovalo se k dešti. Jen tu a tam se mraky roztrhly a světlo vzdálených nebeských ohňů trochu prosvětlovalo noční tmou.

Najednou ticho noci prořízlo divoké zavytí stepního vlka. Boasonianští divoši, oddíly nejemných žoldáků, které jsou známy svou krutostí a leckdy i sklonem ke kanibalismu, se ohlásili. Odpovědělo jim ticho. Dobře vycvičení hyperborejší vojáci čekali schovaní za svými koňmi, stažení do kruhu kolem stanu. Tmné stíny se míhaly nocí a divoce pomalované postavy se řítily k bílé zářícímu šlechticovu stanu. Nocí se rozlehl třeskot mečů, stony prvních raněných i táhlá zavytí, smrtelný chropot.

Po nepříliš dlouhé chvíli zapraskal savanou oheň. Vzplál Lordavův stan, V jeho jasném světle bylo vidět, že nájezdníci nejsou ani v tak velké přesile, ale že zatím využívají momentu překvapení. Vzduchem létaly šípy, sem tam se zableskly dýky v rukách Bosaoninců. Bojující se rozpadli na dvojice, které se rvaly mezi sebou. Jakmile jeden z vojáků zvítězil, hned spěchal k nejbližšímu nepříteli. Byla to pořádná rvačka. To byla chvíle pro Conana. Vrhel se přímo do středu bitky. Za ním pádila Krotana a rozmachovala se svými dvěma ostře nabroušenými dýkami, které tak dovedně ovládala. Projeli bojištěm jako krvavý pluh. Za nimi se táhla brázda krve a zohavených těl.

Největší klubko bojovalo právě u hořícího stanu hyperborejského šlechtice. Svištěcí obrův meč provedl velmi rychlý úklid a útočníci přechali v divokém zmatku. Za chvíli zůstali ležet na bojišti jenom zranění a mrtví Hyperborejci, Brythunci a mrtví Bossonianci. Zbylí útočníci zmizeli ve tmě, když přišli na to, že tady jejich choutkám štěstí nepokvete. Bylo slyšet dupot kopyt, jak odjížděli nocí pryč. Přiloudal se průvodce a lhostejným pohybem otřel svůj krátký a široký meč o šaty mrtvého Boasoniance.

"Měl by se tu udělat pořádek," řekl Conan.

Vojáci, kteří nebyli zranění nebo jejichž zranění nebyla vážná, začali snášet své druhy, kteří projevovali ještě známky života. Mrtvé zatím nechávali na místě, kde našli svůj konec.

Cimmeřan se rozhlédl kolem sebe a bylo mu jasné, že bitka pro ně nedopadla nejlépe. Kolem postávalo a mezi sebou si ošetřovalo asi dvacet pět vojáků své rány. Osm těžce zraněných leželo u ohně, který rozložili vedle ohořelého šlechticova stanu. Dva vojáci měli useknuté ruce. Ti měli největší šanci na přežití. Zrovna je měl v práci Yerhu, který utřil v šarvátce lehké škrábnutí na nedávno zahojené ruce. Tentokrát to však opravdu bylo jenom škrábnutí. Přinesl si odněkud krátký bossonianský meč, rozžhavl ho a právě jednomu z vojáků vypaloval ránu po utnuté ruce. Druhý na tuto děsivou operaci teprve čekal a nezáčastněně hleděl na vyjícího kamaráda. Na zbytku své levé ruky měl pevně omotaný kus koženého lasa. Ránu měl staženou tak, že mu z ní ani netekla krev.

Ostatní na tom byli hůř. Conan si pomyslel, že se asi rána nedožijí. Lordav seděl na mírně ohořelém sedle a z jeho pyšné nádhery toho mnoho nezbyvalo. Držel se za ruku a mezi prsty mu kapala krev. Krotana mu právě rozřezávala nabíraný rukáv. Na odhalenou ruku byl ošklivý pohled. Byla podélně rozseknutá, místy vykukovala bílá kost. Conan zavrtěl hlavou. Bylo mu jasné, že jsou porušené slachy.

"Už nikdy nebude nikoho otravovat," blesklo mu hlavou, "už do ní nikdy nevezme žádnou zbraň."

Cimmeřan se rozhlédl kolem sebe

"Kdo je na hlídce?" zařval najednou obr.

Vojáci sebou trhli, pak se spořádaně rozešli a vytvořili souvislý kruh. Conan se rozhlížel a hledal Yerhua a Krotanu.

Dívku nikde neviděl. Lordav měl už ruku ošetřenou a děvče zmizelo.

Conan se vydal do míst, kde byli schovaní těsně před útokem. Krotanu tam opravdu našel. Prohledávala mrtvoly a hledala své dýky. Procházela se tak bezstarostně, že to Conana zarazilo.

"Co když neutekli?" zeptal se vztekle.

"Jsou pryč," odsekla čarodějka. "Cítím to. Nečekali tak soustředěný odpor a... Prostě jsou pryč a sem se nevrátí."

"Tys je necítila, když se na nás chystali?" zeptal se zvědavě. "Ne," zavrtěla hlavou. "Nevím, jak se to mohlo stát, že ty i průvodce jste o nich věděli, a já ne."

Sedla si na sedlo, které měla původně pod hlavou, a zamyslela se. Conan pouze pokrčil rameny a namířil si to zpátky k ohni. Zdánlivě mrtvý Bossonianec, kolem kterého právě procházel, se nejdnou vymrštil jako pružina a chytil Conana kolem pasu. Obr jeho pohyb zaznamenal až na poslední chvíli, a tak se zapotácel. Dívoch měl v ruce dýku. Napnul se jako luk a chtěl ji vrazit Conanovi do břicha. Cimmeřan ruku zachytil a vykroutil zraněnému nepříteli zbraň z ruky. Ten se však nevzdával a pokračoval v boji. Conan zatřepal rukou, jako kdyby setřásal obtížný hmyz, ale muž se ho držel jako klišť. Cimmeřan ho chytil volnou rukou za krk a za pár okamžiků muž znehybněl. Obrovitý bojovník ho odhodil jako kus hadru. Došel k ohni a ohlédl se přes rameno. Krotana mu stála za zády. V jedné ruce držela dýku a měla vyceněné své bílé zuby. Conan nevěděl, jestli se směje, nebo šklebí. V té tmě to nebylo možné rozeznat.

"Měli bychom jít hned dál," ozval se Yerhu, který skončil s ošetřováním, "ale tyhle ty, tady nechat nemůžeme a jet dál sami... Nepřipadá v úvahu."

Lordav se nadechl a chtěl něco říct, ale Conan ho nenechal promluvit. Mávl velitelsky rukou a šlechtic zavřel už otevřená ústa.

"Zůstaneme tu do rána. Kdo to vydrží, pojede s námi. Kdo ne, toho tu necháme. Čtyři muži na hlídku! Ostatní spát!" Vojáci se stáhli ke zbytkům stanu a jejich desátník jim přidělil hlídky. To však již Conan nevnímal, protože spal. Po jeho boku spala Krotana a vedle ní Yerhu.

Ráno Conan dohlédl na to, aby vojáci naházeli mrtvoly bossonianců do jezírka. Průvodce to mlčky schválil. Mrtví se pomalu hroužili do hlubiny, jak je tam rozhoupané vojáci házeli. Bylo jich dost. Podstatně víc než vlastních vojáků. Nájezdníci byli malých postav a měli nažloutlé obličeje a maličko sešikmené oči. Cimmeřan se díval, jak vojáci přinášejí další a další mrtvoly.

Průvodce položil Conanovi ruku na rameno a druhou ukázal na levý kout jezírka. Ode dna se tam zdvihalo cosi nestvůrného, beztvářého. Bylo to tmavě hnědé a rozlévalo se to jako oblak pod hladinou. Cimmeřan křikl na vojáky, ať si pospíší.

Již jich je tu jenom pár," otočil se hromotlucky voják, který se svým kamarádem házel těla co nejdál od kraje.

Voda se vlnila a vypadalo to, jako by přicházela bouře. Na hladině se objevila hnědá pěna. Bylo kalné ráno, velmi chladno, ale vítr nefoukal. Mrtvoly se potápěly do hnědého oblaku rychleji a rychleji. Mizely pod hladinou s mlaskavým šplouchnutím. Oba vojáci ustoupili dál od kraje. I tak stáli v hnědavém blátě po shnilé trávě. Ani jim se nezdála změněná hladina.

"Nechte toho," zakřičela vysokým hlasem Krotana a velitelsky zdvihla ruku. "Utečte!"

Radostně ji poslechli. Conana ani nenapadlo, aby jí odporoval.

Na břehu zůstalo několik pohozených mrtvol. Hladina vířila jako zběsilá. Na břeh útočily napěněné vlny a voda se pomalu vylévala ze břehů. Jazyk šílené vody se natahoval k mrtvým, ležícím na zahrádkách trávě. Pak se najednou voda zdvihla ještě výš, a když se vrátila zpět do jezírka, byl břeh čistý. Žádná mrtvola tam nezbyla. Hnědý oblak mizel pomalu v hlubinách odkud přišel.

"Pane, to byl bůh hlubin," zašeptal kulhavý průvodce. "Přijal od vás oběť a bude vás doprovázet štěstí..."

"Myslím, že ho ještě budu moc potřebovat," ušklíbl se Cimmeřan a s údivem uviděl, jak si stopař kleká do bahna.

Conan došel houpavým kočičím krokem k zbytkům stanu. Přišel k němu desátník.

"Pane, šest zraněných zemřelo, dva jsou schopni jet dál. Máme však málo koní. Baseoniansi nám jich část odehnali."

"Pojedeme po dvou, jen na těch nejsilnějších koních. A taky zranění musí jet s někým, kdo je bude přidržovat," otočil Cimmeřan hlavu a pátravě se rozhlédl.

Uviděl průvodce, jak stále ještě leží na zemi, hlavu zarytou v zkrvavené trávě. Ležel hlavou k jezírku. Così, kvílivě vykřikoval. Conan ho zdvihl a zeptal se ho:

"Jak daleko je nejbližší vesnice nebo město?"

"Nejméně dva dny cesty... Ale v tomhle stavu tak tři," hlas měl stále ještě třaslavý.

Conan hvízdal a muži nasedli. Zranění už byli přivázáni k sedlům a za každým z nich seděl další voják, který na ně měl dávat pozor. Lordav seděl na koni strnule jako socha. Mrtví Hyperborejci už byli zakopáni podle zvyku svého národa v mělkém hrobě. Leželi na pravém boku, každý měl v náručí svůj meč. Z toho mála, co živi měli k jídlu, jim dali část s sebou, aby jim usnadnili jejich dlouhou, předlouhou cestu. Zasypali je vykopanou hlínou a udusali ji. Nakonec ještě hroby překryli drny, takže za pár dní už nikdo nepozná, že tu jsou pohřbeni.

Cimmeřan mávl rukou a kavalkáda jezdců vyrazila. Dlouhý had koní se vydal na pomalou cestu.

Ubíhaly dny jeden za druhým. Někdy svítilo na cestu slunce, stále častěji však padal z nebe nepříjemný déšť. Leckdy už byl smíšený se sněhem. Pomalu se jejich cesta stáčela k jihu. Vyhnuli se sice Sawarským horám, ale po úplné rovině stejně nešli.

"Měli bychom jet ještě víc na východ," přesvědčoval průvodce už asi třetí den Conana.

"To je nesmysl," odporoval obr a seskočil z koně.

Nohou odhrábl spadané listí a špičkou meče nakreslil na černou zem hrubou mapu Brythunie, Hyperboreje a Hraničního království.

"Teď jsme někde tady," bodl špičkou meče do země. "A není důvod, proč bychom si měli zacházet ještě dál na východ, když potřebujeme jít přesně opačným směrem," ukončil rázně debatu.

Průvodce se nahnul, pokrčil rameny a s výraznějším kulháním, než obvykle, došel ke svému koni. Až do večera neřekl ani slovo a jel těsně za Conanem, který vedl celou výpravu.

Už se stmívalo, když malý, sporý průvodce předjel Cimmeřana a ukázal vlevo.

"Tam je docela dobré tábořiště," řekl s kamennou tváří. "Jeď první," podíval se na něj nedůvěřivě Conan.

V posledních dnech se mu průvodce přestával líbit, i když vlastně neměl nejmenší důvod pro nedůvěru. Spíš naopak. Jeli ještě dobrou půlhodinu, ale vyplatilo se to. Listnatý les, kterým jeli celý den, se rozevřel a před nimi se objevila obrovská mýtina. Tráva tu byla ještě zelená a kousek od místa, kde vyjeli z lesa, zurčel potůček. Vytékal z lesa a mizel ve vysoké trávě. Conan se pořádně rozhlédl, pak poslal několik vojáků vyčistit místo k táboření. Sám objel celý vznikající tábor velikým obloukem, aby se přesvědčil o jeho bezpečnosti. Obhlídka ho uspokojila. Louka vypadala, jako kdyby ji člověk nenavštívil už několik let.

Cimmeřan odsedl svého koně a vpustil ho do hrubě udělané ohrady z větví, kterou postavili vojáci.

Yerhu s Krotanou mezitím prohlíželi zraněné vojáky a převazovali jim jejich rány. Dokonce i Lordavova rozseknutá ruka se úspěšně hojila. Měl přeseknuté šlachy a i když se rána prakticky uzavřela, ruka zůstávala nehybná. Šlechtic však využíval jakékoli přestávky na to, aby posílil svou levičku a mohl se vyrovnat lidem s oběma zdravými rukama. Vzplálo několik ohníčků a vojáci si připravovali jídlo.

Ráno Conan zjistil, že průvodce zmizel. Ani jeden voják, z těch co měli v noci hlídku, nic nepozoroval, a to i přesto, že se průvodce ztratil i s koněm.

Cimmeřan seděl proti Lordavovi na svém sedle a cpal se pečeným masem ze včerejšího úlovku.

"Pojedeme dál sami," usklíbl se Conan, "stejně si myslím, že jsme ho už přestali potřebovat."

"Průvodce se může hodit vždycky," oponoval hyperborejský šlechtic, který za několik posledních dnů ztratil skoro veškerou svou nadutost a přenechal vedení výpravy Conanovi, v němž poznal schopnějšího člověka, než byl on sám. Vyjeli dál a obr držel již včera vytyčený směr na vysokou horu, která byla vidět na obzoru. Zářila bělostí sněhu, který ji celou pokrýval.

Přejížděli nízké táhlé kopce porostlé smíšeným lesem a cesta byla jednotvárná. Conan jel jako první, jeho neomylný pud divocha ho nenechal uhnout ze směru, i když třeba několik hodin neviděl žádný orientační bod. Sněhu přibývalo a také teplota klesala pod bod mrazu. Země byla už zmrzlá.

Karavanu uzavíral Yerhu, který se znučeně klátil v sedle. Ryšavý zloděj byl celou touto výpravou neskutečně znechucený. Nejenže přišli o všechno zlato, ale nakonec jemu ani "nehrozí" žádná odměna od krále Alazida, protože nebyl v původní družině. Pravda, zachránil se z města čarodějnic, ale... Prostě Yerhu se díval na svět černými očima. Kůň jel stále pomaleji a vychrtlý zloděj si toho v zamyšlení vůbec nevšiml. Až po dlouhé chvíli najednou zjistil, že je sám. Někde vepředu slyšel tichounké hlasy vojáků, pocinkávání podkov a proto pobídl svého koně špornami.

Na stráni vlevo, úplně zarostlé vysokým maliním se cosi pohnulo. Yerhu bleskurychle vytáhl z obalu luk a nasadil na tětivu šíp. Koleno pootočil koně a čekal. Rozvažoval, jestli raději nemá vyrazit za kamarády, ale pak uviděl krásnou dívku v červených potrhaných mušelinových šatech, jak se k němu prodírá mezi šlahouny. Pustil ji ze zřetele a pečlivě hlídal okolí. Počkal než se běhla do úvozu, kde stál jeho kůň.

"Pane, zachraňte mě a mé rodiče," vydechla dívka a od úst jí šla pára. "Mého tatínka u naší chaloupky napadl obrovský medvěd!"

Upřela na Yerhua své ohromné černé oči, z nichž vytryskly slzy. Tomu zloděj neodolal.

"Pojedu s tebou," vykřikl boječtivě, vyskoč si za mě na koně." "Řekla to ty sám!" zajásala dívka.

Odrážela se z místa kde stála a vysokým obloukem dopadla za Yerhuova záda. Kůň se vzepjal na zadní, ale nebylo mu to nic platné. Zrzka zezadu objaly dvě mohutné tlapy, porostlé šedo zelenými chlupy. Chtěl se pohnout, ale nešlo to.

Podíval se na svého koně, protože se země pod ním nejednou začala pohybovat a při tom cítil, že kůň se třese a neběží. To co uviděl mu vyrazilo dech. Kůň se vznášel kousek nad zemí, kterou tepaly další čtyři nestvůrné tlapy. Stromy se míhaly kolem, sem tam nějaká větvička švihla ryšavého zloděje do obličeje. A právě ta bolest ho přesvědčila, že se mu celá věc nezdá.

Netrvalo dlouho a podivné stvoření, které je neslo, vyběhlo na úbočí vysoké hory, na němž nebyl jediný strom, jediný keř. Jen sníh pokrýval bezútěšnou kamennou horu. Daleko nahoře, až někde pod oblaky se v bělostné hoře černala tmavá rána. A k ní mířil netvor, který unesl Yerhua.

Marně se vychrtlý zloděj snažil obrátit, aby uviděl, kdo ho vlastně nese. Chapadla ho držela pevně. I kůň už se vzdal odporu a bezvládně visel nad zemí. Větr jim svištěl v uších jak rozráželi vzduch rychlým během. Yerhua udivovalo, že neslyší žádné dýchání, ani funění, ale bylo tomu tak. Jen sem tam zaslechl jak se uvolněný kámen řítí zpátky do údolí. Jeskyně byla vysoká, suchá a velmi rozlehlá. Osvětlovaly ji kusy kamenů, planoucí studeným zeleným světlem, které se povalovaly na různých vyvýšeninách, nebo výstupcích.

"Pane, rozlehl se jeskyní dunivý hlas zpoza zloděje, "přinesl jsem ti tisíc let života!"

Na konci jeskyně stál obrovský kamenný trůn prapodivného tvaru. Byla to kostka z černého tufu vysoká Yerhuovi asi

tak do pasu, dlouhá a široká asi dvanáct stop. Horní plocha byla vyhloubená, jako kdyby se tam mělo klást obří vejce. Ze stran měla šest hlubokých zářezů, které dál tvořily jakési stružky vedoucí na podlahu, kde pokračovaly Všechno bylo vyleštěné tak, že se trůni blyštěli jako kdyby byl namazaný tukem.

"Cha, cha, cha," rozduněla se jeskyně příšerným řevem jenž se dal jen těžko přirovnat ke smíchu. "A sobě pět set, to už nedodáváš?"

"Pane, čekám na vaši milost."

"Přišel sem dobrovolně?" duněl hlas neviditelného pána.

Ano. "Pak se mu tedy můžeme nakonec ukázat," zahřměl jeskyní dunivý hlas.

Strašlivé zaskřípění doprovázelo pootočení velkého balvanu na pravé straně od trůnu. Ze vzniklého otvoru vyklouzla šestitlapá příšera. Stvoření vypadalo jako obrovský pavouk, porostlý dlouhou šedivou srstí. Pohybovalo se to však na šesti nohou, možná tlapách, velmi rychle a obratně. Na přední části těla, přímo na pancíři, seděla skoro lidská hlava, až na to, že byla obrovská. Byla skoro tak velká jako trůn. Pod ní visely dvě bílé, nepříliš velké ručičky. Yerhu si však uvědomily že jsou skoro tak velké jako Conanovy.

Příšera doběhla k trůnu a uložila na něj své obludné tělo. Pasoval jí jako ulity'.

"Přines sem křišťálovou láhev, Brosaxi" zavelel tvor na trůnu. Tlapy, které Yerhua do této chvíle pevně tiskly, zmizely a zloděj, stále ještě sedící na koni, dopadl na zem. Sice jen z výše několika palců, ale přece jen to byla nepříjemná rána.

Koni se podlomily nohy a dopadl tvrdě na břicho, jeho hlava udeřila na kamennou podlahu. Byl mrtvý.

"Tys ho zabil!" zavřísklo stvoření na trůnu.

"Ale jenom zvíře, pane," odvětil hlas ustrašeně. "Asi jsem ho trochu moc stiskl."

"No dobrá," zavrčel pavouk a neježily se mu chlupy na šedivých nohách. "Už jsi tady s tou lahvičkou?"

"Okamžik, pane," vypísklo to za Yerhuem, který seděl na koňské mršině absolutně neschopný se pohnout.

Zpoza zloděje vyběhl další pavouk. Byl trochu menší a jeho chlupy měly jinou barvu. Hrály spíš do šedozelena. Zmizel v otvoru, kterým sem přišel vládce.

Yerhu seděl na koni a tiše zíral. Všechno mu to připadalo jako divný sen, nebo těžká opice po špatném vínu. V hlavě měl pusto, vůbec nic ho nenapadalo. Uvědomoval si, že by se měl pokusit o útěk, ale rychlost probíhajícího děje a odpudivost pavoukolidi ho zcela ochromila.

"Conane," dojela obra Krotana, "Yerhu zmizel."

"Ten se neztratí," mávl rukou Cimmeřan. "Zřejmě viděl nějakou zvěř a neodolal... nebo narazil na nějakou ženskou," ušklíbl se široce Conan. "Dojede nás."

"Já bych se pro něj vrátila... Mám nějaký divný pocit, že tu něco není v pořádku. Proč zmizel náš průvodce? Přece chtěl, abychom jeli ještě kus na západ... To není jen tak. Vraťme se, třeba potřebuje naši pomoc."

"Necháme lidi odpočinout," přikývl hlavou Conan a posunul si kožešinovou čepici o kousek dozadu, "a my se pojedeme podívat, co zdrželo našeho "lovce"."

Brosax přiběhl za malou chvilku a v jedné ruce držel poměrně velkou křišťálovou lahvičku. Byla broušená a v chladném zeleném světle naplňujícím jeskyni se třpytila jako obrovský diamant. Druhou rukou vytáhl zabroušenou zátku a podal obě části svému pánovi. Ten ji vzal do rukou, v nichž skoro zmizela. Obrátil ústí směrem k Yerhuovi a řekl:

"Jmenuji se Brobet! Jak zní tvé jméno, poutníku?"

Yerhuovi se, boží vědí proč, nechtělo představit. Ale pak si stoupl, narovnal své vyhublé tělo a řekl:

"Jsem Yerhu z Arenjunu."

Vtom zavanul vítr a ryšavý zloděj se vznesl do vzduchu a letěl k lahvičce. Vichřice ho nesla nesmírně rychle, ale jemu se zdálo, že letí celé dlouhé hodiny. Pak se nejdříve před jeho obličejem objevil černý otvor, mnohem větší, než byl samotný Yerhu. Zloděj jim prolétl a tvrdě dopadl na skleněné dno. Byl uvnitř lahvičky.

S hromovým rachotem se do tmavého otvoru nahoře nasunulo cosi stříbřitého. Yerhu poznal zátku.

"Teď už nám zbývá jen čekat," uslyšel zvenku hromový hlas Brobeta. "Kouzla uzavřená v lahvi, ho promění v mládí pro nás oba."

"Děkuji, pane," bylo už daleko slaběji slyšet Brosaxe.

"Měl by ses přece jenom podívat po okolí. Většinou sem jeden člověk nezabloudí. Bývá jich víc. A každý nám přinese mnoho dalších let života, abychom mohli čekat na příchod nějaké samice. Však ony jednou přijdou. My máme čas. Teď už ano," zachechtal se Brobet.

Yerhu se vydal na průzkum svého nového obydlí. Zatím mu nebylo nejhůř. Bylo tam sice poměrně chladno, ale žádná kouzla na sobě nezpozoroval. Odevzdaně si lehl na skleněné dno, zavinul se do pláště a usnul.

"Podívej se na tyhle podivné stopy," upozornil Conan Krotanu. "Tady zůstal Yerhu stát a támhle odtud sem jdou stopy malých bot, nejspíš ženských," ukázal prstem na stráž vedle prošlapané cestičky. "Že bych měl pravdu," ušklíbl se, "a zlodějíček narazil na ženskou?"

"Dobře," kývla Krotana a utřela si rukavicí pot z čela. "Ále kam zmizel? Odtud jeho stopy dál nevedou."

"To máš pravdu, ale jdou odtud tyhle divné stopy."

"Myslíš tohle?" ukázala Krotana na šňůru kulatých otisků, které vedly nahoru do stráně. "Takové stopy nezanechává žádné zvíře. Ani člověk."

"Máš pravdu," souhlasil Cimmeřan a mnul si přernýšlivé bradu. "Vypadá to, jako by si někdo obul na nohy malé talířky, nebo něco takového."

Pobídl koně směrem po stopách a nechal ho jít svým tempem. Po chvíli se stoupání ještě zvětšilo. Seskočila vedl svého koně za uzdu. Šli už hodnou chvíli, když se proti nim z křoví vynořila stará babka zahalená do barevného přehozu.

Conan se zastavil a koutkem oka zahlédl, jak Krocana vytáhla z pochvy u pasu svou oblíbenou dýku.

"Potřebuji vaši pomoc," zaskřehotala bába.

"Neviděla jsi tu jezdce na hnědoušovi?" ptal se Conan a nevšímal si jejích řečí. "Byl zrzavý," pokračoval a díval se na ni.

Pohodil hlavou, až mu dlouhé černé vlasy odlétly dozadu. Pravou ruku dal na rukojeť meče. Jeho modré oči ostrážitě pozorovaly stařenu.

"Neviděla," zavržela babka hlavou, až jí sklouzl přehoz z hlavy a odhalil šedozelené vlasy "Potřebovala bych vaši pomoc. Napadl mě kousek odtud medvěd a můj muž na něj nestačí... Tak jsem se rozběhla pro pomoc..."

"To je tady - v takový pustině - tolik lidí?" podivil se Conan. "No, moc jich tu není, ale sem tam se nějaký najde," vrčela babka. "Někde tu má být můj syn, šel na dřevo... Myslela jsem si, že on..."

Tak dobře," kývl hlavou Conan, "půjdem s tebou. Nemůže nám uškodit, když si popovídáme s někým, kdo to tady dobře zná."

"To máš pravdu," zařvala babka úplně mužským hlasem, "můj pán to tady moc dobře zná."

Skočila směrem k nim a v letu se změnila v obrovského člověkopavouka. Předními dvěma tlapy chytil oba koně i se ztuhlými jezdci a stiskl je, čímž je zbavil možnosti pohybu.

Conan však na poslední chvíli vycítil nebezpečí, a přece jen dostal z pochvy svůj meč. Dokázal ještě seknout po netvorovi a zranit ho. Také Krotana nelenila a mrštila po letící nestvůře svou dýku, která se jí zabodla těsně pod levé oko. Jediným pohybem člověkopavouk vytrhl Conanovi meč z ruky a odhodil ho daleko stranou. Obr se vytřeštěně podíval na svou prázdnou rukavici, v níž ještě před chvílí třímal meč. Druhou volnou rukou si Brosax vytrhl dýku z obličejů a zahodil ji dlouhým obloukem za mečem. Pak použil ruce k znehybnění svých zajatců.

Vzduch svištěl a chladný vzduch bodal do tváří. Z tlapy, která ho omotala stoupal smrad, připomínající rozkládající se mrtvoly. Conanovi vrtalo hlavou, kde něco takového už viděl.

"Braxthus," v něm nejednou něco vykřiklo a znovu měl před očima podzemní celu, vysušenou obrovskou hlavu čarodějnice, z níž bůh Murehad vysál všechnu krev, a pavoučí tělo, které vyplňovalo skoro celou celu.

Rychle se stmívalo, ale jeskyni uviděl Conan ještě dlouho před tím, než je do ní Brosax dovlekl.

Tentokrát koně přežili cestu do jeskyně, a tak jezdci zůstali sedět na nich, a dívali se na nestvůru na trůnu poněkud zhora. Nebyl to nijak příjemný pohled. Celé obrovské tělo se chvělo žádostivostí. Z obřích úst, které byly schopné překousnout Krotanu vejplů na jediné kousnutí, vytékaly narůžovělé sliny, které v zeleném světle vypadaly ještě odporněji, než ve skutečnosti.

"Brosaxi, připrav mi dnes k večeři prvního koně," zaduněl prostorem vibrující hlas.

Conan si všiml, že nestvůra při řeči neotevřela ústa. Pak upřela své černé hypnotizující oči na dva jezdce.

"Sestupte s koni," vyzvala je klidně, "tady je přece nebudete potřebovat."

Conan uviděl, jak Krotana poslušně slézá ze sedla, a proto se zavrtěl, ale dolů se mu nechtělo. Měl pocit, že dokud je v sedle, má naději na únik. Koňovi se však nejednou podlomily nohy a pomalu si lehl na bok. Conan, jako zkušený jezdec, se nenechal překvapit a šikovně uskočil stranou. Člověkopavouk se dunivě rozesmál.

"Jmenuji se Brobet a vítám vás na svém panství."

"To je poněkud podivné uvítání," odsekl vzteklý Conan a marně šátral po svém meči.

"Jste na mém panství," upozornil je člověkopavouk. "Posadte se, i když jste se nepředstavili."

"Jmenuji se Krotana," sklonila hlavu dívka a v tom okamžiku jí zmizela podlaha pod nohama.

"A já Conan z Cimmeric," dodal obr a vedlo se mu stejně.

Za pár okamžiků, které se jim však zdály nesnesitelně dlouhé, se ocitli v křišťálovém vězení. Krotana dopadla tvrdě nohama napřed a několikrát se převálila. Conan dopadl na bok a bolestivě se udeřil. Všechno se odehrávalo v tichu. Cimmeric okamžitě vyskočil na nohy a rozhlédl se kolem.

Se strašlivým zaskřípěním se lahvička uzavřela.

"A další tři tisíce let jsou naše," uslyšeli zvenčí radostný řev Brosaxe.

Teprve teď si oba všimli člověka, zamotaného v plášti, s kožešinovou čepicí pod hlavou, jak klidně spí.

"Tady je," řekla Krotana.

V tom okamžiku zvenčí uslyšeli další radostný výkřik: "Promluvili! Teď už to nebude dlouho trvat a náš elixír života bude brzy hotový, můj pane!"

"Polož tu lahvičku, nebo ji ještě rozbiješ," odsekl Brobet. Lahvička sebou trochu trhla, jak dopadla na tvrdou podložku. Všichni tři znovu upadli.

Zatím se stále ještě nic nedělo.

"Nezdá se vám, že tu začíná být nějak teplo?" ozval se Conan a sundal si čepici.

"Už jsem si vzpomněla," řekla trochu sklesle Krotana. "Tohle je kouzlo dlouhého života. Kdybychom bývali mlčeli, mohli jsme tu být neomezeně dlouho a nic by se nedělo. Teď nás to rozloží a udělá z nás elixír."

"Nemůžeme se odtud nějak dostat?" utrl se na ní Conan. "Vždyť je to jenom křišťálová lahvička. Musí se nějak dát rozbít," zabručel Yerhu.

"Já nevím," vrtěla Krotana hlavou. "Nech mě přemýšlet. Něco jsem o tom slyšela, ale tady je takové vedro, že mám hlavu prázdnou jako rozeschlé vědro na vodu."

"Tak to jsi na tom stejně jako já," vmísil se do rozhovoru Yerhu. "Mám žízeň, že bych vyždímal i starý hadr. Když si uvědomím, že venku prší..."

"Nech toho," štěkl Conan. "Kde máš svůj meč?"

"Já nevím," zakroutil hlavou vyhublý zloděj. "Když se pode mnou zhroutil kůň, tak jsem ho ještě měl... Ale teď zmizel."

Sedl si na skleněnou podlahu, ale v tom okamžiku byl zase na nohou a držel se za zadek.

"Spálil jsem se," vyštěkl se zkrivenou tváří.

Conan už shodil koženou košili a stál tu jen v kalhotách. Pot z něj tekla proudem. Utíral si ho hřbetem dlaně a vyčkávavě

se díval na Krotanu.

"Už to mám!" vykřikla nadšeně. "Vzpomněla jsem si na potřebné zaklínadlo. Ale budu potřebovat tvoji spolupráci, Conane. Bude to nebezpečné..."

"Určitě ne tak, jako teď," odsekl obr.

"Budeš mít jenom jediný pokus. Buď se to povede napoprvé, nebo z nás doopravdy bude elixír pro ty dva..." zkřivila tvář. "Braxthuse!" odušil významně Conan a podíval se na

vytřeštěný výraz ve tváři zrzavého zloděje. "Já zapomněl, že ty si to vlastně nepamatuješ," hřbetem ruky si otřel oči, aby mu pot stále nezaléval oči. "Tak povídej, ale pokud možno rychle," zašklebil se protentokrát Cimmeřan na Krotanu, "nebo nebudeme mít ani ten jediný pokus."

Dívka sáhla dozadu za opasek a vytáhla odtud druhou dýku. Podala ji Conanovi a řekla:

"Musíš ji zabodnout do dna skrz moji ruku. Ale ne dřív než řeknu zaklínadlo a to můžu říct, až se ruka připeče na dno..."

"Vydržíš to" zeptal se Conan pochybovačně.

"Připrav se," řekla a sehnula se k podlaze. Položila dlaň na rozžhavené sklo. Ozvalo se zasyčení. Zvuk však přerušilo zaskřípání zubů Yerhua, který se otočil, protože se na to nemohl dívat.

Krotana drtila mezi zuby jakási neznámá slova a pak se zoufale podívala na Conana. Obr držel dýku za špičku. Jeho ruka se mihla shora dolů. Ozvalo se pronikavé cinknutí a v lahvičce se rázem ochladilo. Dívka upadla a zůstala v bezvědomí ležet. Conan se sklonil nad podlahu. Byla v ní malá dírka, ale jak se k ní skláněl, zvětšovala se.

"Jdeme," vzal Krotanu na ruce.

Ani se neotočil po Yerhuovi, jestli ho následuje. Proskočil dírou a dopadl na jakýsi hrbolatý černý kámen. Rychle se rozhlédl nejsou-li tu pavouci, ale nebyli v dohledu. Nejednou se s nimi svět zhoupal a Conan stál na kraji černého hlazeného trůnu. Vedle něj stál Yerhu a u nohou měli lahvičku. Conan si nadhodil Krotanu a seskočil dolů. Spěchal směrem k východu.

Jen co vyšli z jeskyně, narazili na hromadu zvířecích a lidských kostí. Kromě nich se tam válely i meče a dýky. Několik luků s napůl zetlelými tětivami doplňovalo směr.

"Zřejmě neproměňovali lidi jenom na elixír," podotkl Yerhu, který už se vzpamatoval a kopl do lebky obrovského medvěda, povalující se mu u nohou.

S tichým šustěním jela po sněhu dolů. Za chvíli zmizela z dohledu.

Conan se rozhlédla pak udělal několik rychlých kroků směrem vzhůru, kde bylo vidět malý černý otvor. Byla to malá, suchá jeskyňka. Na podlaze byla vrstva žlutého písku. Cimmeřan na něj něžně položil dívku. Pod hlavu jí nahnul kopeček, aby se jí dobře leželo. Spálenou ruku položil dlaní vzhůru vedle bezvládného těla. Při pohledu na dlaň, spálenou až na maso, se mu zúžily oči. Její oči už začaly vnímat svět. Bolesť zkřivený obličej však stále vyzářoval jakousi divokou krásu.

"Počkej tady. Za chvíli jsme zpátky. Jenom odtud nikam nechod!"

Krotana zavřela oči a na její bledé tváři se i v té zimě perlil pot. Skoro neznatelně přikývla.

"To bude v pořádku. Sobě umím pomoci. Neboj se," zašeptala a rty se jí opět zkřivily záškubem bolesti.

Obr se otočil a seběhl dolů k hromadě kostí v nichž se právě přehraboval Yerhu.

"Doufám, že tu ještě chvíli zůstaneme," podíval se tázavě na Conana.

Cimmeřan se jenom ušklíbl.

"Musíme se jim přece odvděčit za milé pohostinství..."

Yerhu mu podal dlouhý, trochu rezatý meč. Conan ho vzal do rukou, ohnul čepel a pak ji zase pustil. Se zadrčením se narovnala.

"Potřebuje trochu vyčistit a bude jako nový," pochválil Yerhua za výběr.

Podíval se na bohatě zdobenou rukojeť, na jejímž konci rozeznal královský erb. Zavrtěl překvapeně hlavou.

"Tak tady zřejmě skončil Alazidův syn," řekl polohlasně a pak pokrčil rameny.

Dozadu za opasek si zastrčil ještě tři dýky. S mečem na rameni se vydal zpátky k velké jeskyni. Yerhu, podobně vyzbrojený, mu byl v patách. Nakoukli do jeskyně, ale tam bylo stále ještě prázdné. Yerhu se dotkl Conanova ramene a ukázal vlevo dozadu za trůn. Conan beze slova kývl. Rychle přeběhli pustý prostor a schovali se v malém hlubokém výklenku. Chvilí tam stáli oba, ale pak se dohodli a vždy se po chvíli střídali. Druhý odpočíval.

Uplynula doba za níž by shořela celá svíce, než se se strašlivým skřípěním otočil balvan a odkryl tak vstup z podzemí do jeskyně. Z otvoru se vybelhal Brosax, kterého zásahy Krotany i Conana dost zranily. Za chvíli se z otvoru vybatolil i Brobet. Došel k trůnu, vzal lahvičku do ruky a potřásl s ní.

"Je nějaká lehká," zavrčel nespokojeně.

"Tak to už se třeba změnili v elixír," rozradovaně zaskřehotal Brosax. "Mohu se trochu napít, aby se mi zahojily rány?"

"Idiote," vrčel Brobet, "lahvička by měla být těžká díky kouzlům, která jsou v ní zavřená."

Conan už na nic nečekal a vyběhl ven z výklenku. Brobet si v té chvíli prohlížel jiskřící lahvičku a Brosax ležel na zemi a tiše vzdychal. Rány ho bolely. Jakmile zahlédl vynořivšího se Conana zavyl, jako zingarský kajman a vylétl na všech šest noh. Conan už držel v ruce nad hlavou jednu z dýk. Bleskurychle ji mrštil po menším člověkopavoukovi. Stříbrný záblesk prolétl vzduchem a zabodl se přišere hluboko do pravého oka. V druhé ruce třímál Conan meč připravený k úderu. To ho pro ten okamžik zachránilo, protože Brobet něžně položil lahvičku na trůn a bleskově skočil pozpátku směrem na útočníka. Cimmeřan nastavil meč proti letící obludě, která se už ve vzduchu otáčela, aby mohla napadnout nepřítele. Meč vjel Brobetovi hluboko do břicha, ale jeho obrevská váha srazila Conana na zem. Jak pod ním ležel sekal, řezal a bodal, zatímco Brobetova chapadla se marně k němu snažila dostat.

Yerhu napodobil Conana v prvním útoku na Brasaxe, který se marně snažil vytáhnout z oka Conanovu dýku. Netrefil

jeho druhé oko, jak chtěl, ale dýka sklouzla po obrovské hlavě příšery a tichým mlasknutím zajela do těla v oblasti krku. Brosax zařval. Potom se Yerhu vrhl na pomoc Conanovi. Hned asi třetí ranou utnul dvě chapadla, která ho nejméně ohrožovala. Jiným však dostal takovou ránu, že nějakou dobu nevěděl, kde je a co je zač. Teprve po chvíli se vzpamatoval natolik, že mohl pomoci Cimmeřanovi dostat se zpod mrtvého pavouka. Conan byl zelený jako Argosská louka na jaře, protože ho po celou dobu zalévala smrdutá žlutá krev netvora.

Brosax, když uviděl svým zbylým okem, co se stalo jeho pánovi, zvedl své neforemné tělo a potácivě se rozběhl k otvoru do podzemí. Oba muži byli natolik otřeseni, že ho nebyli schopni rychle a účinně pronásledovat. Jen Conan za ním ještě hodil jednu dýku, která zasáhla svůj cíl těsně před tím, než se balvan otočil v pantech a uzavřel tajnou chodbu.

"Jdi se umýt," zachrčel Yerhu, když se k němu Conan přiblížil a ustoupil od něj dál.

Zakopl při tom o černý trůn a spadl do něj. Zůstal v něm chvíli ležet vyčerpaním. Cimmeřan se ztěžka opíral o meč, Kolébal se a nebyl schopný klidně stát. Ze smradlavé pavoučí krve se mu zvedal žaludek a zatmívalo se mu před očima. Pomalým pohybem se otočil k východu z jeskyně, při chůzi používal meče jako berly. Když vyšel ven, padl do sněhu. Válel se v něm, ale moc to nepomáhalo. Nicméně se vzpamatoval natolik, že ze sebe dokázal strhat oblečení, nasáklé pavoučí krví. Teprve potom umývání ve sněhu začalo mít nějaký efekt. Po chvíli už byl přesvědčený, že je všechno v pořádku. Zašel nahý do jeskyně, hned u vchodu vzal jeden svítící kámen a vrátil se k hromadě kostí a zbraní. Vyhrabal tam nějaké vcelku použitelnou kožešinovou hazuku, kterou si natáhl na tělo. Přepásal se opaskem, na němž visela bohatě vykládaná pochva.

V jeskyni zalomcoval zlodějem, který upadl v misce trůnu do mdlobného spánku. Vyšli spolu ven a tam Conan pečlivě oťel o sníh meč, který mu zajistil vítězství nad pavoukem. Meč se blýskal v paprscích měsíce jako nový. Pavoučí krev vyžrala všechnu rez. Cimmeřan si spokojeně zasunul meč do pochvy. Mezitím se Yerhu pohrabal v hromadě a vytáhl odtud ještě několik zlatem a drahými kameny zdobených dýk a kromě toho i dva docela nabitě váčky, plné zlatáků.

"Tady by se vyplatilo trochu to prohledat," soudil a nějak se mu odtud nechtělo.

"Máš na to chvíli, než přivedu Krotanu," zašklebil se jízlivě Conan, protože mu bylo jasné, jak těžko se Yerhuovi bude odtud odcházet, když si bude myslet, že tu zanechává bozi vědí jaké bohatství.

Nesl před sebou svítící kámen a díval se pečlivě pod nohy. Nechtěl upadnout na sněhu mezi kamením. Krotana stála těsně u otvoru a měla meč připravený k boji. Když poznala Conana, objevil se jí na tváři široký úsměv. Přistoupil k ní blíž. V tom okamžiku jí sjel úsměv z tváře a vystřídal ho příšerný škleb. Chytila se za nos a meč jí vypadl z rukou.

"Conane, ty příšerně smrdíš. To se nedá vydržet," zakňučela. Conan ustoupil a hodil jí svítící kámen. Otočil se a sešel dolů. V jeskyni si vzal další kus kamene a beze slova se vydal hledat koně. Po chvíli se mu to podařilo. Našel je oba jak spokojeně pofkávají v jedné z krátkých a poměrně širokých chodeb, které se větvily z jeskyně. Vyvedl je ven. Na Krotaninu nasedla nejen ona, ale i Yerhu, který odmítl jet se smrdícím obrem. Jela v poměrně velké vzdálenosti za Cimmeřanem.

18. kapitola

"Konečně, Darges!" zařval jeden z vojáků.

Bylo ráno. Pochmurné hradby hlavního města Brythunie se jim zdály být tím nejkrásnějším splněním všech snů. I Conan byl vcelku spokojený, vrací se. Splnil vůli krále Alazida, který ho podvedl a vzal mu duši. Cimmeřan celou dobu v sobě nesl pomstu.

Jakmile král Alazid splní, co slíbil, pomstí se mu.

Conan hleděl těžkým zrakem na přibližující se město. I počasí nahrávalo Cimmeřanově náladě. Bylo pod mrakem. Studený zimní vítr se honil po planině obklopující město. Tráva už dávno zhnědla a ta tam byla jasná zeleň, která tu zářila před několika měsíci. Těžké, černé mraky, plné sněhu, se převalovaly po obloze a vybíraly si nejvhodnější místo, kam vysypat svůj náklad.

Krocana dojela k Cimmeřanovi na svém hnědákovi. Kůň vypadal už značně utahaně, ale doposud projevoval až neskutečnou vytrvalost.

"Nedej na sobě znát svou pomstu," řekla vážně Conanovi přímo do ucha. Viditelně nechtěla, aby ji některý z vojáků slyšel. "Vyzaruje z tebe jako sluneční paprsky za svítání. Prohrál bys všechno. Smiř se se svým údělem, alespoň do té doby..."

Cimmeřan se usmál a přikývl. Kromě jiného si vzpomněl na někoho, kdo by ho vlastně mohl v Dargesu čekat...

Bylo těsně před polednem a sluneční paprsky se jen obtížně prodíraly skrz hutnou plenu tmavých mračen. Špatně se dýchalo a koňský pot páchl obzvlášť pronikavě. Byla zima, ale po sněhu ani památky.

Jezdci byli už pod hradbami. Objížděli město, aby se dostali k nejbližší ze čtyř bran. Severní brána je přivítala hroty kopí královských vojáků.

Kupředu popojeli Lordav a Conan. Cimmeřan zdvihl ruku a vykřikl:

"Král mě očekává."

Velitel vojáků sem přichvátil, podíval se na obrovitého válečníka a tváří se mu mihl úsměv.

"Nejsi ty velitel poselstva, co odjelo před čtyřmi měsíci do Hyperboreje?" vykřikl nedůvěřivě. "Změnil ses a tvůj

doprovod taky"

"Vedu s sebou posla krále Perryxase." křikl Conan vztekla z koně dolů na floutka.

"Nevypadá na to," ušklíbl se velitel a oprášil si ze svého oblečení neexistující prach.

Conan se podíval na své průvodce. Uviděl otrhance, sedící na zcela vyčerpaných koních.

Nejednou se zvedl vítr a rozvál nepříjemný pach koní a města. Přinesl vůni sena z královských seníků u brány. Všichni se nejdou narovnali a velitel strážce ustoupil stranou, protože před ním se náhle zjevilo vojsko. Vojsko sice malé, ale každý by si rozmyslel, něco si s ním začít.

Cimřeňan pobídl koně a namířil si to dovnitř města. Bezpečně vedl svou kavalkádu křivolakými uličkami ke královskému paláci. Seskočil z koně a pomohl z něj i hyperborejskému šlechtici. Lordav se z koně spíš svalil, než že by z něj slezl. Conan kývl na dva vojáky, kteří se vrhli k šlechtici a pomohli mu dovnitř paláce.

Obr se vydal ke komnatám, kde minule bydlel. Stále ještě byly pro něj připravené. Cimřeňan si je prohlédl ode dveří a spokojeně se usmál, když uviděl měkkou postel, která ho očekávala. Zlehýnka přibouchl dveře a chodbou mířil k pokojům, kam vojáci nesli Lordava. Před nimi šel majordom, který jim ukazoval cestu.

Šlechtic byl tak vyčerpaný, že si ani nebyl schopný všimnout, kam ho vlastně nesou. Zřejmě by ani nezaznamenal, kdyby ho pohodili do podzemní kobky na plesnivou slámu, jen kdyby ho nechali v klidu si odpočinout. To byla jediná věc, kterou mu Conan už dlouho nedopřál, neboť neustále pospíchal.

Vojáci uložili Lordava do postele, a ten pokynul Conanovi, aby přišel blíž. Obr se sklonil nad zcela vyčerpaným mužem.

"Budeš muset jít za králem sám, nebo mě tam nechat donést. Ale to zas nejde. Já..."

Conan se nadechl a ucítil pot dlouho nemytého těla. Trochu se v duchu ušklíbl a pomyslel si:

"Kdyby tě tak teď viděly tvé favoritky od královského dvora, asi by ze smíchu nevyšly..."

Ještě jednou přelétl vyhublé tělo v roztrhaném oblečení, s ovázanou rukou. Pak se narovnal a přísně se na šlechtice podíval:

"Do zítřka se dáte dohromady!"

Prudce se otočil a vyšel z komnaty. Prošel chladnou, nevytopenou chodbou až ke královským komnatám. Tam stál voják.

"Ohlaš mě králi."

Voják se ani nehnul. Conan se k němu sklonil a voják se strachy přikrčil, ale zůstal stát bez pohybu. Kolem šel sloužící a nesl nějaké jídlo na stříbrném tácu.

"Ohlaš králi, že jsem tady," zařval už vztekla obr.

Otevřely se dveře a vysunula se ven drobná hlava krále Alazida.

"Já to vím a nekřič tady! Nejsi v hospodě! Až tě budu potřebovat, tak si tě zavolám. A teď se vrať do svých komnat!

Odpočiň si po dlouhé a jistě namáhavé cestě," králův hlas nabyl ke konci řeči na kovovém tónu.

Conan měl rudo před očima, ale potom se vzpamatoval. Narovnal se, nasupeně si krále prohlédl a pak se uklonil. Prudce se otočil a dlouhými kroky namířil ke svým pokojům.

Práskl za sebou dveřmi a v tom okamžiku se zastavil. V komnatě plápolal krb a bylo tam krásně teplo. Na posteli ležela Xarida. Modré lehounké šaty s rafinovaným výstřihem ležely pohozené přes nůžkovou židli. Byla nahá. Vypadala tak svůdně, že se Conanovi až zamžily oči. Své svítivé zlaté vlasy měla rozhozené po posteli. Hladila si řadra a měla slasti přivřeně oči. Ani hlučný Conanův vstup ji nevyrušil. Levá ruka pomalu klouzala po břiše směrem dolů. Cimřeňan ze sebe strhl oblečení a vrhl se k posteli. Slastně zavrňela, když ji zalehl.

S prsknutím zhasla svíčka, kterou Conan rozsvítil při svém příchodu. Někdo zaškrábal na dveře. Conan jenom zabručel. S jemným skřípnutím se otevřely. Stál vnich sluha a neslna natažených rukou obrovský táč a několika stříbrnými talíři. Byl na nich chléb, salát, vařená drůbež a kus pečeného skopového... Sloužící chvíli zíral na dva lidi, ležící v posteli, pak se odvrátil a položil táč na stůl.

"Vaše večere, pane," ozval se tiše, otočil se na podpatku avyšel ven.

"Měl by ses vykoupat," zavrňela Xarida. "Trochu páchněš." Vadí ti to?" zavrčel Conan.

"Moc ne, ale šla bych do koupele s tebou," předla zlatovláska. "To tu máte tak velké bečky?" divil se Cimřeňan.

"Bečky ne," usmála se, "tady vedle je malý bazének s teplou vodou. Tam se můžeme nejen vykoupat, ale i najíst..."

Unavený a spokojený Conan, poprvé po mnoha dnech, usnul klidným a bezpečným spánkem. Nevyrušilo ho ani, když těsně nad ránem Xarida vstala a odešla z pokoje pryč.

Ráno bylo jako vymalované. Svítlo slunce a země byla pokrytá vrstvou zářivě bílého sněhu. Darges vypadal jako pohádkové město, postavené z cukru.

Cimřeňan se probudil pocitem samoty. Rozhlédl se po pokoji, očima hledal svou spolunocležnici. Místnost však byla prázdná. Dveře se pootevřely a za nimi stál člověk s tváří mladíka. Vešel dovnitř, a jeho chůze byla zcela jednoznačně stařecká. Oblečený byl do tmavě zeleného chitónu, pošíitého hyrkánskými furiemi.

"Kouzelník Draxyas" blesko Conanovi hlavou a nahý vyletěl z postele.

Ze stolu popadl svůj meč a vytrhl ho z pochvy. Se zasvěštěním se jeho hrot vznesl nad Cimřeňanovu hlavu.

"Ano, jsem to já. Poznal jsi mě. Posílá mě za tebou král," slova byla tichá, ale stejně rozzuřeného Conana zastavila. "Je dobře, že jsi vstal z postele," kouzelník natáhl před sebe ruce do prostoru a vůbec si nevšímal nahého Cimřeňana s nahým mečem v ruce.

Přecházel pomalu po místnosti.. Vypadalo to, jako kdyby kolem sebe prosahával vzduch a něco hledal. V jednom koutě se zastavil.

"Poje sem," štěkl velitelským tónem a Conan bezděčně poslechl.

Kouzelník mu dal své spojené dlaně nad obličej a jel rukama směrem dolů. Opatrně je oddaloval od Conanova těla a pak

nejednou obě ruce otřepí, jako by oklepával vodu. Tento pohyb vykonal celkem třikrát.

Conan cítil jak v něm opět vzrůstá vztek na krále Alazida. "Ano, tak je to správné. Kouzlo je úplně zrušené a musím říct, že Xarida odvedla dobrou práci. Nicméně toho na mě zbylo dost," spokojeně zabručel Draxyas. "Teď můžeš předstoupit před krále. Čeká na tebe v malé hodovní síni," usmál se čaroděj a rázem omládl tak o třicet let.

I tak však v té chvíli vypadal na sto padesát.

Conan šel pomalu a neochotně palácovou chodbou. Chvilí uvažoval jestli se nemá otočit a vrátit se do svého pokoje.

Jeho uražená ješitnost ho k tomu ponoukala. Zastavil se před zdobně vyřezávanými dveřmi Yerhuova pokoje. Chvilí stál a díval se na výjev na dveřích. Vyřezávané květiny se proplétaly s listovým a vytvářely tak hrozné vzory. Tiše stiskl kliku a nahlédl dovnitř.

V tom okamžiku se roztřásl tichým smíchem. Na široké posteli leželi vedle sebe Krotana a Yerhu. Vyhublý zloděj ležel na boku a měl přehozenou ruku přes Krotanin bok. Hlavu měl zabořenou v jejím náručí. Dívka se k němu také tulila a tváří měla ohromně libý výraz. Conan si oddychl. Bylo mu jasné, že nyní se čarodějnice upne daleko spíš na Yerhua, než na něho. A to mu neskonale vyhovovalo.

Potichoučku zavřel dveře a pak pokračoval směrem k malé hodovní síni. Jeho chůze se nyní opět podobala panterí.

Byla měkká a pružná. Začal si víc všimnout svého okolí. Na stěnách byla pověšená paroží vysoké, kterou ulovil král Alazid.

"Měl by tu vystavovat i to svoje," zašklebil se v duchu Cimmeřan.

Masivní, tmavé, vyřezávané dveře otevřel sloužící oblečený v zelené kutně. Neměl žádnou zbraň a vypadal jako eunuch. Byl tlustý a celý se třásl námahou a strachem. Conan chytil otevírající se dveřní křídlo jednou rukou a zatáhl. Rázem mohl vstoupit.

Místnosti, ozářené světlem vysokých svící, které byly zastrčené v masivních svícnech stojících u zdi, vévodil velký stůl, okolo něhož stálo několik křesel. Okna zakrývaly tmavozelené závěsy. Bylo tu teplo a útulno.

V čele stolu, ve vyřezávaném nožovém křesle, které ostatní převyšovalo nejen velikostí, ale i krásou, seděl král Alazid.

Otočil hlavu doprava, aby viděl kdo vchází do místnosti. Usmál se, když poznal obrovitého Cimmeřana.

"Jsem rád, že tě mohu přivítat zpátky. Posad' se" pánovitě ukázal na křeslo po své levé ruce.

Conan obešel stůl a teprve pak se na něj podíval. Bylo prostřeno pro dva. Sedl si a opřel se o hranu stolu lokty

"Podívej se pod ubrousek," vyzval ho král. "Třeba tam bude

něco, co zchladí tvoji chuť pomstít se mi."

Conan stáhl ubrousek, který zakrýval velkou stříbrnou mísu, stojící skoro uprostřed stolu, a zaskvíly mu oči. Mísa byla plná zlatých floránů.

"Je jich tam deset tisíc," pokračoval král Alazid. "Je to tvoje odměna, kterou jsem ti slíbil, ale i odškodné za ponížení, kterému jsem tě musel vystavit. Navíc, pokud vím, zůstává ještě jedna drobnůstka v tvém vlastnictví. Něco jsem zaslechl o Krvavé hvězdě. Nevíš o tom nic?"

Cimmeřan se nahlas rozesmál a sáhl do záňadří. Ze sáčku se vykulil rubín a vedle něj na stole zazářily i tři zlaté šperky. Ty Conan pečlivě zasunul zpátky do váčku. Rudý kámen podal králi. "Kolik bys za tohle dal, pane?" zeptal se.

"Tak tři sta, čtyři sta florénů," odpověděl překvapený král a díval se na velký rubín ve své dlani. "Vždyť ten kámen je prasklý! Snad tím nechceš naznačit, že jsi tohle udělal z Krvavé hvězdy?"

"Já ne, pane. Jakýsi Soreas, ať ho vezme k sobě bůh Gurrha! Mám chuť ponechat si ho na památku..."

Král držel kámen na otevřené dlani a prohlížel si ho. Natáhl ruku k jednomu ze svíců, aby si ho viděl i dovnitř. V tom okamžiku z Krvavé hvězdy vyšlehl modrý paprsek. Zasáhl mísu se zlatými mincemi. Ozvalo se prudké zasyčení, jako když zelená mamba útočí, a mísa zmizela. Mince se kutálely po stole.

"Alazide!" zaburácela místností. "Takhle jsi hlídal největší klenot ve svém království? Přišels o něj a přijdeš i o šperk, který si ceníš zdaleka nejvíce!"

Král se strnule díval na svou dlaň, kde měl místo rubínu kapičku šedavého prášku. Alazidova tvář byla bílá jako vrcholky Kezankiánských hor v zimě. Oči měl vytřeštěné a pohled nepřičetný. Zíral na hromádku ve své dlani a nebyl schopný se pohnout. Trvalo hodnou chvíli, než se vzpamatoval. Setřepal z ruky prach, který se pomalu snášel na zem. Oba muži sledovali pád droboučkových částíček, které zářily ve světle svíce jako roj zlatých rybek v sluncem prozářeném moři. Alazid zvedl hlavu a přivřel oči:

"Žádný zakletý démon mi poroučet nebude," řekl chraplavě. Odkášlal si a pak pokračoval:

"Chtěl bych od tebe slyšet odpověď na mou otázku, přesněji řečeno nabídku, kterou jsem ti učinil před odchodem do Hyperborey," král Alazid byl viditelně napnutý. "Přiznám se, že bych byl rád, kdybys tu zůstal. Takového velitele osobní stráže a šlechtice u svého dvora nemám. Museli bychom ovšem najít určité společné hranice..."

"Nezůstanu u tebe, pane. Mám před sebou dalekou cestu," řekl klidně Conan.

Před očima se mu mihl rozpadlý kámen, Xarida a hned potom mrtvé město s podzemím čarodějnic. "Nicméně, není spěch. Přes zimu bych u tebe docela rád zůstal. Určitě tu ještě zbylo nějaké víno ve štíhlých soudcích a mohu pomoci při výcviku tvé armády, pane," usmál se Cimmeřan a svítily mu potměšile oči. "Ale jinak se už u tebe, pane, nenapiji ničeho, co bys neokusil i ty sám."